BIBLIOTECA POLIROM

Anna Gavalda

Aş vrea să mă aştepte şi pe mine cineva

POLIROM

Anna Gavalda

Aş vrea să mă aştepte şi pe mine cineva

Traducere din limba franceză
de Raluca Baciu

POLIROM
2006

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-2515-4
ISBN PDF: 978-973-46-2516-1
ISBN print: 978-973-46-0499-9

elefant.ro

ANNA GAVALDA, noul star al literaturii franceze, s-a născut pe 9 decembrie 1970 la Boulogne-Billancourt. În prezent, trăieşte la sud-est de Paris, în orăşelul Melun din Seine-et-Marne. Mărturiseşte că îşi petrece în fiecare dimineaţă câte trei ore scriind „pentru adulţii care trebuie să fie treziţi din somn". În 1998, a câştigat trei premii întâi la trei mari concursuri de proză: Melun, Saint-Quentin şi Issy-sur-les-Moulineaux. Un an mai târziu, îi apare volumul de povestiri *Aş vrea să mă aştepte şi pe mine cineva*, ajuns acum la a douăsprezecea ediţie, vândut în Franţa în sute de mii de exemplare, tradus în treizeci şi şase de limbi şi distins cu Le Grand Prix RTL-*Lire* 2000. În februarie 2002 publică romanul *O iubeam*, uriaş succes de public (peste 250.000 de exemplare vândute în primele opt luni de la apariţie), iar în 2004, *Împreună*, intrat imediat pe listele de bestselleruri din toată Europa. A mai publicat o carte pentru adolescenţi, *35 de kilograme de speranţă* (2002).

Anna Gavalda compune fiecare povestire din *Aş vrea să mă aştepte şi pe mine cineva* astfel încât soarta fiecărui personaj să se decidă într-un unic moment crucial. În *Evenimentul zilei* agentul comercial Jean-Pierre nu află de consecinţele catastrofale ale unui moment de neatenţie decât a doua zi, din paginile ziarului *Le Figaro*. Personajul feminin central din *Catgut* îşi decide singur viitorul în cele câteva secunde urmând unui incident traumatic. Iar când străinul misterios din *Mici obiceiuri de pe Saint-Germain* îşi verifică mesajele telefonice în timpul primei lor întâlniri, eroina hotărăşte să întrerupă sec o foarte posibilă şi promiţătoare aventură amoroasă. Fiecare povestire este unică şi proaspătă datorită abilităţii autoarei de a surprinde dragostea, dorinţa sau singurătatea condensate tocmai în aceste momente definitorii de maximă claritate, al căror impact trezeşte în cititor regretul că lectura s-a terminat atât de repede.

Surorii mele, Marianne

Mici obiceiuri de pe Saint-Germain

Saint-Germain-des-Prés!?… Văd bine ce o să-mi spuneţi: „Doamne, draga mea, dar se ştie, Sagan a făcut asta înaintea ta şi cât de bine!“

Ştiu.

Dar ce vreţi… nu sunt sigură că toate astea mi s-ar fi întâmplat pe bulevardul Clichy. Asta-i viaţa.

Aşa că abţineţi-vă de la comentarii şi ascultaţi-mă; ceva îmi spune că povestea asta chiar o să vă distreze.

De exemplu, vă plac istorioarele amuzante. Mai ales dacă vă tentează ideea unor seri promiţătoare cu oamenii aceia care vă conving că sunt celibatari şi un pic cam nefericiţi.

Ştiu bine că vă plac la nebunie. De altfel, e normal, la urma urmei nu puteţi citi romane din colecţia Harlequin stând la o masă în Lipp sau Deux-Magots. Nu, evident că nu.

Prin urmare, am întâlnit azi-dimineaţă un tip pe bulevardul Saint-Germain.

Mergeam în sus pe bulevard, în timp ce el cobora. Amândoi ne aflam pe aceeaşi parte, cea mai elegantă.

L-am văzut venind încă de departe. Şi nu ştiu prea bine de ce, poate din cauza mersului său nonşalant sau poate din pricina poalelor hainei care fâlfâiau cu un pas înaintea lui. Ca să n-o mai lungim, ajunsesem la douăzeci de metri de el şi ştiam precis că n-o să-l ratez.

Şi, într-adevăr, nu mi-a scăpat, pentru că, odată ajuns în dreptul meu, îl văd privindu-mă. Îi arunc un zâmbet şmecher, gen săgeata lui Cupidon, dar ceva mai cuminţel.

Îmi zâmbeşte şi el.

Şi mergând, zâmbesc mai departe pentru că mă gândesc la *Unei trecătoare* a lui Baudelaire (odată cu Sagan cea pomenită adineaori, vă daţi seama că nu duc lipsă de ceea ce se cheamă referinţe literare!!!). Aşa că merg mai încet, încercând să-mi amintesc versurile… *Înaltă şi subţire, durere maiestuoasă*… după care mai era ceva… apoi… *fabuloasă şi mândră, o femeie trecu prin faţa mea*… iar la final… *O, tu, zadarnic dragă, o, tu care ştiai*![1].

De fiecare dată versurile astea mă termină.

Şi în tot acest timp, câtă inocenţă!, am simţit în spate (ca pe o săgeată, urmărirea continua, nu!?), privirea acestui Sfânt Sebastian. Îmi încălzea minunat spatele, dar preferam mai degrabă să mor decât să mă întorc. S-ar fi pierdut toată poezia.

M-am oprit la marginea trotuarului urmărind atentă şirul de maşini ca să pot traversa în susul străzii Saints-Pères.

Precizare: o pariziancă adevărată aflată pe bulevardul Saint-Germain nu traversează niciodată pe unde ar trebui. O pariziancă get-beget pândeşte şirul de maşini şi se aruncă direct printre ele, ştiind foarte bine că-şi riscă pielea.

Să mori ca să poţi vedea vitrina de la Paule Ka. Delicios.

Sunt pe punctul de a mă avânta, când o voce mă opreşte. Nu vreau să vă zic „o voce caldă şi virilă“ ca să vă impresionez, pentru că nu e cazul. Pur şi simplu o voce.

— Pardon…

Mă întorc. Hm… cine e?… Tocmai cuceritul meu de adineaori.

Şi să vă spun drept, din clipa aceea Baudelaire s-a dus naibii.

— Mă întrebam dacă aţi vrea să luăm masa împreună astă-seară…

Mă gândesc „Vai, ce romantic…“, dar răspund:

— Nu e cam prea repede?

Răspunsul a venit pe nerăsuflate, vă jur:

— De acord, e cam repede. Dar când v-am văzut depărtându-vă, mi-am zis: uite cea mai mare nebunie, întâlnesc o femeie pe stradă, îi zâmbesc, îmi zâmbeşte, ne cuplăm şi o luăm împreună pe calea pierzaniei… Da, e o tâmpenie, ba chiar mai mult, e chiar absurd.

— …

— Deci ce ziceţi de asta? Chiar vi se pare o tâmpenie tot ce v-am spus?

— Nu, nu, deloc.

Începeam să mă simt cam rău…

— Atunci?… Cum rămâne? Aici, astă-seară la nouă, chiar în locul ăsta?

Hei, vino-ţi în fire, fato, dacă ar fi să iei masa cu toţi tipii cărora le zâmbeşti, n-ai mai ieşi niciodată din restaurant…

— Daţi-mi un singur motiv să vă accept invitaţia.

— Un singur motiv… o, Doamne, e cam greu…

Îl privesc amuzată.

După care mă ia brusc de mână:

— Cred că am găsit un motiv destul de acceptabil…

Îmi trece mâna peste obrazul lui neras.

— Un singur motiv. Iată-l: spuneţi da, ca să am şi eu ocazia să mă rad… Din câte ştiu, arăt mult mai bine când sunt ras. Sincer.

Şi-mi dă drumul la braţ.

— Da, zic.

— Splendid! Să traversăm împreună, vă rog, n-aş vrea să vă pierd tocmai acum.

De data asta eu îl urmăresc luând-o în celălalt sens, în timp ce el probabil mustăceşte încântat, ca unul care tocmai a încheiat o afacere bună.

Sunt convinsă că e foarte mulţumit de el. Şi are şi de ce.

Un sfârşit de după-amiază cam agitat, trebuie să recunosc.

Ispititoarea ispitită are o problemă de ţinută. Impermeabilul e de rigoare.

Puţin nervoasă, ca o debutantă care ştie că i s-a stricat machiajul.

Puţin nervoasă, ca la începutul unei poveşti de dragoste.

Muncesc, răspund la telefon, trimit faxuri, termin o machetă pentru departamentul de grafică (staţi, asta, forţată de împrejurări, de nevoie… O fată drăguţă şi plină de viaţă care trimite faxuri de pe Saint-Germain-des-Prés lucrează într-o editură, totul de nevoie…).

Ultimele falange ale degetelor mi-au îngheţat, iar eu repet în minte ce mi s-a spus.

Respiră, fetiţo, respiră…

La căderea nopţii, bulevardul s-a liniştit, iar maşinile şi-au aprins farurile.

Mesele din faţa cafenelelor sunt mutate înăuntru, oamenii se aşteaptă în piaţa din faţa bisericii, alţii fac coadă la Beauregard ca să vadă ultimul film al lui Woody Allen.

Nu-i bine să ajung prima. Nu. Aşa că voi întârzia puţin. Ar fi mai bine să nu-mi doresc câtuşi de puţin să ajung.

Aşa că deocamdată mă duc să beau ceva ca să mă dezmorţesc.

Dar nu la Deux-Magots, seara e cam aiurea, nu sunt decât americance grase pălăvrăgind în căutarea spiritului lui Simone de Beauvoir. Mă duc pe strada Saint-Benoît. Le Chiquito mi se pare o alegere foarte bună.

Cum deschid uşa, mă întâmpină: mirosul de bere amestecat cu cel de tutun, clinchetul jocurilor mecanice, hieratica patroană, cu părul ei vopsit şi bluza transparentă prin care se vede un sutien imens, cu întărituri groase, nocturna de la Vincennes ca zgomot de fond, câţiva muncitori în salopetele lor pătate, care-şi amână încă puţin clipa în care vor fi singuri sau cu nevasta, în sfârşit, nişte bătrânei cu degetele îngălbenite şi care enervează pe toată lumea vorbind despre chiria lor de 48 de franci. Adică fericirea.

Cei de la bar se întorc uneori şi hohotesc între ei ca nişte liceeni. În clipa asta picioarele mele calcă pe interval şi par foarte lungi. Intervalul e destul de îngust, iar fusta mea e scurtă. Îi văd din spate aplecaţi unii spre alţii, scuturându-se de râs.

Fumez o ţigară suflând fumul undeva foarte departe în faţă. Mă uit în gol. Ştiu bine acum că Beautiful Day, cotat cu zece la unu, a învins în ultima linie dreaptă.

Îmi amintesc că am în geantă *Kennedy şi eu* şi mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să rămân acolo să citesc.

O porţie de pastramă cu linte şi o jumătate de pahar de vin roşu… Ce bine-ar fi…

Mă trezesc însă. Iată-vă acolo, în spatele meu, dorindu-vă iubirea (sau mai puţin? mai mult? nici măcar atât?) la fel de mult ca şi mine şi de aceea n-o să vă las pradă patroanei de la Chiquito. Ar fi mult prea crud.

Ies de acolo roşie la faţă şi cu frigul biciuindu-mi picioarele.

Iată-l acolo, în colţul străzii Saints-Pères, mă aşteaptă, mă vede, vine spre mine.

— Mi-a fost frică. Am crezut că n-o să veniţi. Mi-am văzut faţa într-o vitrină, mi-au plăcut obrajii mei curaţi, netezi, iar apoi mi s-a făcut frică.

— Îmi pare rău. Am aşteptat rezultatul nocturnei de la Vincennes şi am întârziat.

— Cine a câştigat?

— Jucaţi?

— Nu.

— Beautiful Day a câştigat.

— Bineînţeles, ar fi trebuit să ştiu asta, zâmbi el luându-mă de braţ.

Am mers în tăcere până pe strada Saint-Jacques. Din când în când îmi arunca pe furiş câte o privire, părea că mă studiază deşi ştiu că în momentul ăla se întreba mai degrabă dacă port colanţi sau ciorapi.

Răbdare, stimabile, răbdare…

— Aş vrea să vă duc într-un loc care-mi place.

Cunosc deja genul… cu chelneri aparent relaxaţi, dar slugarnici, care-i zâmbesc cu un aer parşiv: „Bună seara, domnule (iat-o deci pe ultima… parcă-mi plăcea mai mult de bruneta de dinainte)… măsuţa din spate, ca de obicei, nu-i aşa?… mii de plecăciuni (…unde naiba le-o fi găsind pe toate pipiţele astea?…)… Doriţi să vă lăsaţi hainele??? Foarte biiiine“.

Le agaţă pe stradă, măgarule.

Dar n-a fost să fie.

M-a lăsat s-o iau înainte, ţinând de uşa unui băruleţ unde se servesc vinuri, asta în timp ce un chelner plictisit ne-a întrebat dacă fumăm. Pentru început, cam asta a fost.

Ne-am agăţat singuri hainele în cuier şi, în fracţiunea de secundă în care mi-a zărit deschizătura decolteului, am ştiut foarte bine că nu regreta deloc mica tăietură pe care şi-o făcuse sub bărbie când se bărbierise, pentru că îi tremurau mâinile.

Am băut un vin minunat în nişte pahare groase, rotunde. Iar mâncarea a fost şi ea pe măsură, pregătită cu grijă să nu strice aroma fină a băuturii.

O sticlă de vin Gevrey-Chambertin 1986, Côte de Nuits. Un mic Iisus în pantalonaşi de catifea.

Bărbatul din faţa mea bea încruntându-se uşor.

Îl cunoşteam mai bine acum.

Poartă o bluză gri de caşmir cu guler răsfrânt. Un guler tocit, îndoit. Bluza e peticită în coate, iar în dreptul încheieturii se vede o mică ruptură. Poate cadoul de douăzeci de ani de la maică-sa… Femeia îi zice, surprinsă de mutra lui cam dezamăgită: „Hai, ia-l, o să vezi că n-o să-ţi pară rău…“ şi-l îmbrăţişează mângâindu-l pe spate.

O vestă foarte discretă, la prima vedere una obişnuită, de tweed, dar cu ochii mei de linx îmi dau seama imediat că e croită la comandă. Hainele de la Old England au etichete mai mari atunci când marfa iese direct din atelierele de pe boulevard des Capucines, iar eu văzusem eticheta vestei când s-a aplecat să ia şervetul de jos.

Şervet pe care îmi închipui că-l lăsase intenţionat să cadă ca să se lămurească şi în privinţa părţilor mele inferioare.

Îmi vorbeşte de multe, dar nimic despre el. Îi e destul de greu să continue povestea atunci când îmi trec întâmplător mâna pe gât. Mă întreabă: „Şi dumneavoastră?“, dar nici eu nu zic nimic.

În timp ce aşteptăm desertul, îi ating din greşeală glezna cu piciorul.

Îşi pune atunci mâna pe mâna mea, dar şi-o retrage brusc în clipa în care vine şerbetul.

Apoi spune ceva, dar nu-l aud pentru că vorbele lui nu fac nici un zgomot.

Suntem amândoi foarte tulburaţi.

Groaznic. Tocmai i-a sunat telefonul.

Toate privirile celor din restaurant sunt fixate asupra lui în timp ce îl închide grăbit. Fără doar şi poate, din cauza acestui telefon se pierde bunătate de vin. Doar înghiţituri grele pe gâturile iritate. Oamenii simt deodată că se sufocă, în timp ce degetele li se încleştează pe mânerele cuţitelor sau în pliurile şervetelor scrobite.

Mizerabilele astea de maşinării, te loveşti de ele peste tot, oriunde şi oricând.

Ce mitocan.

E ameţit. Brusc i se face prea cald în bluza de caşmir primită de la mămica lui.

Le face un semn din cap celorlalţi, cerându-şi cumva scuze. Se uită la mine cu umerii uşor căzuţi.

— Îmi pare rău…

Încă mai zâmbeşte, dar pare mai puţin îndrăzneţ.

Îi zic:

— Deocamdată nu-i chiar aşa de grav. Nu suntem la cinema. Ştii, într-o zi o să omor pe cineva. Un bărbat sau o femeie care o să răspundă la telefon în timpul filmului. Iar când veţi citi chestia asta la fapte diverse, veţi şti că e vorba de mine…

— Da, o să ştiu.

— Citiţi rubrica de fapte diverse?

— Nu. Dar o să-ncep dacă aşa se pare că am şanse să dau de dumneavoastră.

Şerbetul a fost, cum să spun… absolut delicios.

Revenindu-şi, minunatul meu prinţ se aşază lângă mine la cafea.

Atât de aproape încât de acum lucrurile sunt cât se poate de clare. Port ciorapi. Aşa că a simţit agrafa cu care-i prind în sus, pe coapsă.

Simt, de asemenea, foarte clar că în clipa asta nici nu mai ştie pe ce lume e.

Îmi dă la o parte părul şi mă sărută pe ceafă în locul acela uşor adâncit.

Îmi şopteşte că-i plac la nebunie bulevardul Saint-Germain, vinul de Burgundia şi şerbetul de coacăze negre.

Îi sărut tăietura de sub bărbie. De când aşteptam clipa asta…

Apoi cafelele, nota, bacşişul, hainele de la garderobă, în sfârşit, toate astea nu mai sunt decât detalii, detalii, detalii. Detalii care, desigur, încurcă.

În timp ce piepturile ne tresaltă frenetic.

Mă ajută să-mi îmbrac haina şi atunci…

Până la urmă am toată admiraţia pentru mişcarea iscusită, de artist, jos pălăria, totul făcut foarte discret, aproape insesizabil, bine calculat şi mai

ales excelent executat: în timp ce-mi aşază haina pe umerii goi, catifelaţi şi seducători, găseşte momentul potrivit şi unghiul perfect de unde să arunce o privire în buzunarul dinăuntru al hainei, scrutând rapid mesageria telefonului.

Mă trezesc. Dintr-odată.

Trădătorul.

Mârşavul.

Ce-ai făcut, nefericitule?!!

Unde ţi-era mintea când umerii mei erau atât de rotunzi, atât de calzi, iar mâna ta atât de aproape!?

Ce afacere ţi s-a părut mai importantă decât sânii mei care s-au dezvelit privirilor tale?

Ce te îndepărtează când vreau să te simt aproape?

Nu puteai să-ţi verifici blestematul de telefon abia după ce făceam dragoste?

Îmi închei haina până la ultimul nasture.

În stradă mi-e frig, sunt obosită şi mă doare stomacul. Îi cer să mă conducă până la prima staţie de taxiuri.

E înnebunit.

Cheamă salvarea, băiete, asta să faci.

Dar nu. Rămâne stoic.

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Gen „însoţesc o bună amică până la taxi, îi frec mâinile ca să i le încălzesc, în timp ce pălăvrăgim despre noaptea la Paris“.

Înainte să mă urc într-un Mercedes negru cu număr de Val-de-Marne, îmi zice:

— Dar… ne vom revedea, nu-i aşa? Nici măcar nu ştiu unde locuiţi… lăsaţi-mi orice, o adresă, un număr de telefon…

Rupe o bucată de hârtie din agendă şi mâzgăleşte pe ea nişte cifre.

— Poftiţi. Primul număr e de la mine de-acasă, iar al doilea e de la telefonul mobil la care mă puteţi găsi oricând…

Da, de asta deja m-am prins.

— Şi mai ales, vă rog, nu ezitaţi, mă puteţi suna oricând… O să aştept.

Îl rog pe şofer să mă lase mai sus, pe bulevard, simt nevoia să merg.

Lovesc cu piciorul în cutii de conserve invizibile.

Urăsc telefoanele mobile, îi urăsc pe Sagan, pe Baudelaire şi pe toţi şarlatanii ăştia.

Îmi urăsc propriul orgoliu.

1. Charles Baudelaire, *Unei trecătoare*, trad. de Al. Philippide, în *De ce te iubesc. Paradoxurile iubirii în poezia lumii*, Editura Humanitas, Bucureşti, 2006.

I.I.S.[1]

Sunt tâmpite femeile care vor un copil. Sunt tâmpite.

Abia au aflat că sunt însărcinate, că-şi şi deschid sufletul: dragoste, dragoste, dragoste.

Niciodată după asta nu vor mai fi ca înainte.

Da, sunt tâmpite.

Şi ea e la fel. Crede că este însărcinată. Presupune. Îşi închipuie asta. Nu este chiar sigură, dar oricum.

Mai aşteaptă câteva zile. Ca să vadă.

Ştie că un test luat de la farmacie, de genul Predictor, costă 59 de franci. Îşi aduce aminte de la primul copil.

Îşi spune: mai aştept încă două zile şi-o să fac un test.

Bineînţeles că nu aşteaptă. Îşi spune: ce înseamnă 59 de franci, când poate, poate chiar sunt gravidă? Ce înseamnă 59 de franci, de vreme ce în numai două minute aş putea să ştiu sigur?

59 de franci ca să se liniştească, pentru că a început s-o cam doară spatele, să fie agitată, să ameţească şi să aibă greţuri.

Fuge la farmacie. Nu la o farmacie obişnuită, la una mai discretă, unde n-o cunoaşte nimeni. Îşi ia o mină indiferentă, un test de sarcină, vă rog, dar inima îi bate deja neliniştită.

Se întoarce acasă. Aşteaptă. Mai prelungeşte plăcerea. Testul e acolo, în geantă, pe măsuţa de la intrare, e puţin cam nervoasă. Se stăpâneşte, totuşi.

Împătureşte nişte rufe. Se duce la grădiniţă să-şi ia copilul. Vorbeşte cu celelalte mame. Râde. E veselă.

Pregăteşte gustarea. Unge tartinele cu unt. Pare foarte concentrată pe ceea ce face. Linge linguriţa de dulceaţă. Nu se poate abţine să nu-şi sărute copilul. Peste tot. Pe gât. Pe obraji. Pe creştet.

Acesta-i spune: termină, mamă, mă enervezi.

Îi aşază atunci în faţă o cutie de Lego şi îşi face de lucru pe lângă el.

Coboară scările. Încearcă să uite de geantă, dar nu reuşeşte. Se opreşte. Scoate testul.

Cutia o enervează. Smulge ambalajul cu dinţii. O să citească pe urmă instrucţiunile de folosire. Face pipi deasupra lamelei, o pune la loc în capac, aşa cum ai închide un stilou. Ţinând-o în mână, o simte caldă.

O pune pe undeva.

Citeşte instrucţiunile. Trebuie să aştepte patru minute şi să urmărească fantele. Dacă cele două fante sunt roz, doamnă, urina dumneavoastră e plină de HGC (hormon gonadotrop corionic). Prin urmare, dacă fantele sunt roz, doamnă, sunteţi gravidă.

Patru minute nesfârşite. Dar între timp o să bea un ceai.

Pune cronometrul de bucătărie pentru fiert ouă să sune. Patru minute… Aşa…

Se uită la crăpăturile din pereţii bucătăriei şi se gândeşte ce să pregătească pentru cină.

Nu mai aşteaptă toate cele patru minute. Oricum, nu mai e cazul. Se poate vedea deja rezultatul. E însărcinată.

Oricum ştia.

Aruncă testul la gunoi. Îl acoperă bine cu nişte ambalaje goale; şi asta pentru că, deocamdată, e secret.

Acum e mai bine.

Inspiră profund. Respiră. Da, ştia dinainte.

L-a făcut doar ca să fie sigură; şi acum, gata; s-a lămurit. Se poate gândi la altceva.

Nu, n-o să se mai gândească niciodată la altceva.

Uitaţi-vă la o femeie însărcinată. Vi se pare că trece strada sau că lucrează, sau chiar că vă vorbeşte. Nici vorbă de aşa ceva. Nu face decât să se gândească la copilul ei.

Nu va mărturisi niciodată asta, dar n-o să treacă nici o clipă de-a lungul celor nouă luni fără ca ea să nu se gândească la copil.

Da, vă ascultă, dar nu prea vă aude. Dă din cap aprobator, dar, de fapt, nu-i pasă de nimic.

Şi-l închipuie. Cinci milimetri: o boabă de grâu. Un centimetru: o cochilie minusculă. Cinci centimetri: cât guma asta de pe biroul ei. Douăzeci de centimetri şi patru luni şi jumătate: mâna ei larg deschisă.

Nu e nimic. Nu se vede nimic, şi totuşi îşi atinge de multe ori burta.

Adică nu, nu-şi atinge burta, ci pe el. Exact ca atunci când îşi trece mâna prin părul celui mare. E acelaşi lucru.

I-a dat vestea soţului. Se gândise în zeci de feluri cum să-i spună cu binişorul.

Scenarii, tonuri ale vocii, drăgălăşenii, şi, până la urmă, n-a fost nimic din toate astea.

I-a spus într-o seară, pe întuneric, când trupurile li se contopiseră, dar numai ca să adoarmă. L-a anunţat: sunt însărcinată; şi el a sărutat-o pe ureche. Cu atât mai bine, a răspuns el.

I-a spus apoi şi celuilalt copil. Ştii, în burtica lu' mami e un bebeluş. Un frăţior sau o surioară, ca la mămica lui Pierre. Şi o să poţi şi tu să împingi

căruciorul bebeluşului, ca Pierre.

Copilul i-a ridicat bluza, întrebând-o: unde este? Nu-i aici bebeluşul?

A scotocit prin bibliotecă să găsească *Aştept un copil* de Laurence Pernoud. Cartea e cam obosită, între timp au mai citit-o cumnata şi o prietenă.

O să se uite iarăşi la fotografiile din mijloc.

Capitolul: *Imagini din viaţa prenatală,* de la „ovulul înconjurat de spermatozoizi“ până când „la şase luni, copilul îşi suge degetul“. Se uită cu atenţie la toate mânuţele acelea cu pielea transparentă, prin care se văd vasele de sânge, apoi sprâncenele, în anumite imagini se văd deja sprâncenele.

Apoi trece direct la capitolul: *Când voi naşte*? E un tabel care indică data naşterii cu aproximaţie de o zi. („Cifre negre: data primei zile a ciclului. Cifre colorate: data probabilă a naşterii.“)

Aşadar o să avem un bebeluş pe 29 noiembrie. Ce e pe 29 noiembrie? Ridică ochii şi ia calendarul Poştei agăţat lângă cuptorul cu microunde… 29 noiembrie… Sfântul Saturnin.

Saturnin, ca să vezi ce chestie! îşi spune ea zâmbind.

Aruncă undeva cartea. E puţin probabil s-o mai deschidă. Cât despre toate celelalte probleme, ce să mănânce, durerea de spate, masca de sarcină, vergeturile, sexul, cum va fi copilul, cum să te pregăteşti pentru naştere, cât e de dureroasă etc. Puţin îi pasă de toate astea sau, pur şi simplu, n-o interesează. E foarte încrezătoare.

După-amiezile e moleşită, doarme din picioare şi mănâncă la toate mesele castraveciori muraţi ruseşti.

Înainte să se încheie luna a treia, prima vizită obligatorie la ginecolog. Ca să-i ia sânge, pentru hârtiile de asigurare, pentru declaraţia de sarcină pe care să i-o trimită patronului.

Se duce acolo de dimineaţă. E mai emoţionată decât pare.

Îl găseşte pe medicul cu care a născut primul copil.

Vorbesc puţin despre una, alta: ce face soţul, cum e la slujbă? dar cercetările dumneavoastră, avansează? dar copiii, şcoala? şi şcoala aia, credeţi că…?

Lângă masa de consultaţie se află ecograful. Se aşază. Ecranul e încă închis, dar nu se poate abţine să nu-şi arunce ochii spre el. În primul rând, şi mai înainte de toate, doctorul îi dă să asculte bătăile acestei inimi invizibile.

Sunetul e astfel reglat, încât se aude destul de tare şi răsună în toată camera:

bum-bum-bum-bum-bum-bum.

Tâmpita, i s-au umplut deja ochii de lacrimi.

Pe urmă doctorul îi arată bebeluşul.

Un biet omuleţ care dă din mânuţe şi din picioruşe. Zece centimetri şi patruzeci şi cinci de grame. I se vede foarte clar coloana vertebrală, i se pot număra vertebrele.

Probabil că ea stă cu gura căscată, dar nu zice nimic.

Doctorul glumeşte. Spune: aha, vezi, eram sigur, asta le închide gura şi celor mai vorbăreţe.

În timp ce se îmbracă, doctorul pregăteşte un mic dosar cu fotografii scoase la aparat. Nu după mult timp, când va ajunge în maşină, înainte să pornească, se va uita îndelung la ele şi, în timp ce imaginile i se vor întipări pentru totdeauna în minte, nu i se va auzi nici măcar respiraţia.

Săptămânile au trecut în zbor şi burta i s-a mărit. La fel şi sânii. Acuma poartă măsura 80C. De necrezut.

S-a dus la un magazin pentru viitoare mămici, ca să-şi ia haine pe măsură. A făcut o prostie. A ales o rochie foarte drăguţă şi destul de scumpă pentru căsătoria verişoarei ei, de la sfârşitul lui august. O rochie de in, cu năsturaşi de sidef pe toată lungimea. A ezitat mult, fiindcă nu era sigură dacă va mai avea alt copil după aceea. În cazul ăsta, desigur, ar fi fost cam scump…

Se tot gândeşte la asta în cabina de probă, încurcându-se în socoteli. Când iese de acolo cu rochia pe braţ şi cu nehotărârea pe faţă, vânzătoarea-i spune: dar faceţi-vă puţin de cap! Bine, nu pentru multă vreme, dar ce plăcere! Şi, în plus, o femeie însărcinată nu trebuie să suporte vreo împotrivire. Spune asta aşa, în glumă, dar, ce contează, e o vânzătoare bună.

Se gândeşte la lucrul ăsta când merge pe stradă, cărând punga asta prea mare. Are mare nevoie să facă pipi. E ceva normal.

Pe deasupra, căsătoria asta e importantă pentru ea, pentru că băieţelul ei e cavaler de onoare. E o prostie, dar îi face mare plăcere.

Un alt motiv de mari frământări este sexul copilului.

Trebuie sau nu să întrebe dacă e fată sau băiat?

Mai ales acum că se apropie luna a cincea, cu ecografia ei, care spune totul.

La serviciu are de rezolvat multe probleme dificile şi trebuie să ia rapid decizii. Şi le ia. Doar e plătită pentru asta.

Dar în privinţa cealaltă… nu ştie ce să facă.

Pentru primul copil, a vrut într-adevăr să ştie. Prea bine. Dar acum, puţin îi pasă dacă e fată sau băiat. Pur şi simplu.

Bine, n-o să întrebe.

„Sunteţi sigură?“ spune doctorul. Nu mai ştie ce să răspundă. „Uitaţi, eu nu vă zic nimic, şi o să vedem dacă o să vă daţi singură seama.“

Mişcă încet sonda pe burta ei plină de gel. Uneori se opreşte. O măsoară, comentează, uneori trece repede, zâmbind, în fine, zice: gata, vă puteţi ridica.

„Ei?“ întreabă el.

Răspunde că ar avea o bănuială, dar nu e sigură.

— Ce bănuială?

Ăăă… parcă i s-a părut că vede ceva care aduce cu un băieţel, nu-i aşa?…

„A, nu ştiu“, răspunde el, făcând o mutră şireată.

Îi vine să-l apuce de halat şi să-l zgâlţâie ca să-i spună, dar nu. Să rămână surpriză.

Vara, o burtă mare ţine foarte cald. Ca să nu mai vorbim de ce se-ntâmplă noaptea. Se doarme aşa prost, nici o poziţie nu e comodă. Dar, în sfârşit, asta e.

Data căsătoriei se apropie. În familie tensiunea creşte. Le spune că se va ocupa de buchete. E ocupaţia perfectă pentru o balenă, cum e ea acum. Se va aşeza în mijlocul camerei; băieţii îi vor aduce tot ce-i va trebui, iar ea va face să fie totul cât mai frumos cu putinţă.

Între timp, aleargă prin magazinele de încălţăminte ca să-i găsească băiatului sandale albe. Miresei i-ar plăcea ca toţi să fie încălţaţi la fel. E un obicei. Imposibil să găseşti sandale albe la sfârşitul lui august. „Dar, bine, doamnă, acum ne pregătim pentru începutul anului şcolar.“ În sfârşit, a găsit ceva, nu cine ştie ce, şi-n plus, şi cu un număr mai mare.

Se uită la băieţelul ei, care se maimuţăreşte în faţa oglinzilor din magazin, cu sabia lui de lemn prinsă de bermude şi cu sandalele cele noi. E limpede că, pentru el, acestea sunt un fel de încălţări intergalactice cu laser. Chiar dacă sandalele sunt oribile, ei i se pare că-i stau minunat.

Deodată, primeşte o lovitură zdravănă în pântece. O lovitură venită dinăuntru.

Mai simţise ea zdruncinături, smucituri, tot felul de mişcări de-astea înăuntru, dar acum, pentru prima dată, a fost ceva limpede şi precis.

— …Doamnă? Doamnă?… Asta e tot ce cumpăraţi?

— Da, da, sigur, vă rog să mă scuzaţi.

— Nici o problemă, doamnă. Vrei o minge, puişor?

Duminica, soţul meştereşte. Amenajează o cămăruţă în încăperea care, înainte, le ţinea loc de uscătorie. De multe ori îi cere lui frate-său o mână de ajutor. Ea le cumpără nişte beri şi-l alungă tot timpul pe micuţ, ca să nu-i încurce pe cei doi.

Înainte de culcare, i se întâmplă să răsfoiască reviste de decoraţiuni interioare, în căutare de idei. În orice caz, n-au intrat zilele-n sac.

Nu vorbeşte cu el despre numele pe care i-l vor pune, fiindcă nu prea sunt de acord în privinţa asta şi, cum se ştie bine că până la urmă ea va avea ultimul cuvânt… la ce bun?

Joi, 20 august, trebuia să meargă la controlul din luna a şasea. Ţeapă.

Nu prea e momentul acum, cu toate pregătirile astea de nuntă. Mai ales că logodnicii s-au dus de dimineaţă la Rungis, de unde au adus munţi de flori. De asemenea, au cumpărat special pentru această ocazie două căzi de baie şi o minipiscină de plastic pentru copii.

Totuşi, pe la două după-amiază, lasă totul baltă, îşi scoate şorţul şi le spune că băieţelul doarme-n camera galbenă. Dacă se trezeşte mai înainte să se întoarcă, puteţi să-i daţi să mănânce? Nu, nu, n-o să uite să aducă pâine, lipici şi rafie.

După ce a făcut un duş, se strecoară cu burta ei enormă în spatele volanului maşinii.

Apasă butonul radioului şi-şi zice că, la urma urmei, pauza asta e chiar nimerită, pentru că sunt şi-aşa prea multe femei aşezate în jurul unei mese, cu mâinile ocupate, asta deja nu mai sună deloc bine.

În sala de aşteptare mai sunt încă două femei. În cazul ăsta, toată chestia e să încerci să ghiceşti, după forma burţii lor, în ce lună sunt.

Citeşte un *Paris Match* de pe vremea lui Moise, de când Johnny Hallyday încă mai era cu Adeline.

Când îi vine rândul, strângerea de mână obişnuită, cum vă mai simţiţi? Bine, mulţumesc, dar dumneavoastră? Îşi pune geanta pe masă şi se aşază. Îi tastează numele pe calculator. Ştie acum în a câta săptămână de amenoree este şi tot ce înseamnă asta.

Pe urmă se dezbracă. Doctorul desface hârtia pe masă, în timp ce ea se cântăreşte, apoi îi ia tensiunea. O să-i facă o ecografie rapidă, „de control“, ca să-i vadă inima. Odată examenul terminat, se va întoarce iar la calculator, ca să adauge nişte date.

Ginecologii au un obicei al lor. După ce femeia şi-a fixat călcâiele-n suporturi, încep să pună o mulţime de întrebări neaşteptate, pentru ca ea să uite, fie doar şi pentru o clipă, de această poziţie atât de impudică.

Uneori are un oarecare efect, dar, de cele mai multe ori, nu.

Acum o întreabă dacă simte copilul mişcându-se; îi răspunde că înainte da, dar acum mai rar, nu ajunge la capătul frazei, fiindcă vede bine că el n-o ascultă. Fireşte că el deja a înţeles totul. Apasă rapid toate butoanele aparatului, dar şi-a dat seama despre ce e vorba.

Reaşază monitorul într-o altă poziţie, dar mişcările lui sunt bruşte, iar chipul i-a îmbătrânit dintr-odată. Se ridică pe jumătate, a înţeles şi ea, totuşi întreabă: ce se întâmplă?

Îi spune: „Îmbrăcaţi-vă“, ca şi cum n-ar fi auzit-o, şi atunci îl mai întreabă o dată: ce se întâmplă? Îi răspunde: e o problemă, fătul nu mai trăieşte.

Se îmbracă.

Când se aşază, e tăcută, iar pe faţă nu i se citeşte nimic. Doctorul scrie o mulţime de lucruri la calculator şi, în acelaşi timp, dă telefoane.

Îi spune: „O să petrecem împreună nişte momente nu tocmai plăcute“.

Pe moment, nu ştie ce să înţeleagă dintr-o frază ca asta.

Prin „nişte momente nu tocmai plăcute“, poate că s-a referit la miile de recoltări de sânge, care i-au stors braţul sau la ecografia de a doua zi, la imaginile de pe ecran şi la toate măsurătorile făcute ca să înţeleagă ceea ce, de fapt, n-o să-nţeleagă niciodată. Doar dacă nu cumva „nişte momente nu tocmai plăcute“ se referă la naşterea de urgenţă, în timpul nopţii de duminică, cu medicul de gardă, enervat că a fost *din nou* trezit din somn.

Da, asta trebuie să fie „nişte momente nu tocmai plăcute“; trebuie să însemne să naşti în dureri şi fără anestezie, pentru că e prea târziu. Să doară atât de tare, încât să vomiţi, în loc să împingi, după cum ţi se cere. Să-ţi vezi soţul neputincios şi stângaci, mângâindu-ţi mâinile, pentru ca în sfârşit să dai afară din tine lucrul ăla mort.

Sau poate „nişte momente nu tocmai plăcute“ înseamnă să fii întinsă a doua zi dimineaţa în camera unei maternităţi, cu burta goală şi cu scâncetul

unui bebeluş care plânge-n camera de-alături.

Singurul lucru pe care nu şi-l explică e de ce o fi zis el „o să petrecem împreună nişte momente nu tocmai plăcute“.

Deocamdată el continuă să-şi completeze dosarul şi, după ce butonează ceva la calculator, începe să-i vorbească despre disecţia şi analiza fătului, la Paris, în centrul de nu-ştiu-ce, dar ea nu-l mai ascultă de multă vreme.

Doctorul îi spune: „Vă admir sângele rece“. Nu răspunde.

Iese pe uşiţa din spate, fiindcă nu vrea să mai traverseze încă o dată sala de aşteptare.

Va plânge mult în maşină, dar de un lucru e sigură: că n-o să strice nunta. Pentru toţi ceilalţi, nenorocirea ei poate să mai aştepte două zile.

Aşa că sâmbătă şi-a pus rochia de in cu năsturaşi de sidef.

Şi-a îmbrăcat băieţelul şi l-a fotografiat, fiindcă ştie prea bine că o astfel de ţinută, de mic lord Fauntleroy, n-o s-o păstreze el pentru mult timp.

Înainte de a pleca la biserică, s-au oprit la clinică, pentru ca ea să-şi poată lua, sub strictă supraveghere, una dintre pilulele alea oribile care dau afară orice copil, dorit sau nu.

A aruncat cu orez în căsătoriţi şi s-a plimbat pe aleile cu pietriş bine netezit, cu o cupă de şampanie-n mână.

S-a încruntat când şi-a văzut micul lord bând Coca-Cola cu înghiţituri mari şi şi-a făcut griji pentru buchete. A schimbat mondenităţi, fiindcă era şi locul, şi momentul.

Iar femeia aceea a venit aşa, de nicăieri, o tânără încântătoare pe care n-o cunoştea, una dintre rudele mirelui, cu siguranţă.

Într-o pornire cu totul neaşteptată, i-a pus mâinile pe burtă şi i-a spus:
— Îmi permiteţi? …Se zice că aduce noroc…

Ce mai putea să facă? A încercat, desigur, să-i zâmbească.

1. În original, IIG (*Interruption Involontaire de Grossesse* – întrerupere involuntară de sarcină) (fr.) (n. trad.).

Acest bărbat şi această femeie

Acest bărbat şi această femeie se află într-o maşină străină. Această maşină a costat trei sute douăzeci de mii de franci şi, lucru ciudat, bărbatul ezitase în faţa concesionarului mai ales din cauza preţului asigurării auto.

Jiclorul drept merge prost. Asta-l enervează cumplit.

Luni o s-o pună pe secretară să-l sune pe Salomon. Se gândeşte o clipă la sânii micuţi ai secretarei. Nu s-a culcat niciodată cu secretarele lui. E vulgar şi în zilele noastre asta te poate costa mult. În orice caz, nu-şi mai înşală nevasta, asta de când s-a distrat într-o zi cu Antoine Say, calculându-şi fiecare pensiile alimentare în timpul unei partide de golf.

Se îndreaptă spre casa lor de la ţară. Un corp de fermă cochet, aproape de Angers. Superb proporţionat.

L-au luat pe nimica toată. În schimb, lucrările…

Lemnărie în toate camerele, un şemineu demontat şi refăcut apoi piatră cu piatră, de care pur şi simplu se îndrăgostiseră într-o prăvălie de obiecte de epocă a unui englez. La ferestre, draperii grele prinse cu şnururi. O bucătărie extrem de modernă, cu lavete din damasc şi blaturi din marmură cenuşie. Câte camere, atâtea băi, mobilă puţină, dar toată de epocă. Pe pereţi, rame prea aurite şi prea mari pentru gravurile de secol nouăsprezece, închipuind mai ales scene de vânătoare.

Toate astea miros cumva a parvenitism, dar din fericire nu-şi dau seama.

Bărbatul e în ţinută de weekend, cu pantaloni dintr-un tweed vechi şi guler răsfrânt din caşmir, albastru deschis (cadou de la soţie de ziua lui, când a împlinit cincizeci de ani). Pantofii sunt de la John Lobb, nu ar schimba firma pentru nimic în lume. Bineînţeles că şosetele sunt din fir ecosez, acoperindu-i toată pulpa piciorului. Nici nu se putea altfel. Evident.

Conduce destul de repede. E dus pe gânduri. La sosire o să se ducă să stea de vorbă cu paznicii despre proprietate, despre menaj, despre elagajul fagilor şi braconaj… şi nu suportă asta.

Nu suportă să vadă cum ceilalţi fac mişto de el; căci aşa fac ăştia doi care încep să lucreze vineri dimineaţa, abia târându-şi picioarele, şi asta numai pentru că stăpânii vor sosi în aceeaşi seară şi trebuie să dea impresia că au mişcat şi ei câte ceva.

Ar trebui să-i dea afară, dar deocamdată nu prea are timp să se ocupe de asta.

E obosit. Asociaţii îl scot din sărite, aproape că nu mai face dragoste cu soţia, parbrizul s-a umplut de ţânţari, iar jiclorul drept merge prost.

Pe soţie o cheamă Mathilde. E frumoasă, dar pe faţă i se citesc toate frustrările vieţii.

A ştiut întotdeauna când bărbatul a înşelat-o, iar acum ştie că dacă nu o mai face, e doar o problemă de bani.

În maşină stă pe locul mortului şi e întotdeauna foarte melancolică în timpul acestor interminabile dus-întorsuri din weekend.

Se gândeşte că n-a fost niciodată iubită, că n-a avut copii, se gândeşte la băieţelul paznicei, pe care-l cheamă Kevin, şi care o să facă trei ani în ianuarie… Kevin, ce nume oribil. Dacă ar fi avut un copil, i-ar fi pus numele Pierre, după tatăl ei. Îşi aminteşte de scena aceea groaznică în care a

adus vorba despre adopţie… Dar se mai gândeşte şi la taioraşul acela verde pe care l-a întrezărit deunăzi în vitrina de la Cerruti.

Ascultă Radio France. Sună bine: muzică clasică pe care te simţi în măsură s-o apreciezi, muzică de diverse genuri şi de pretutindeni care îţi dă senzaţia că eşti o persoană deschisă, *flash*-uri de informaţii atât de scurte, că nefericirea de-abia are timp să inunde habitaclul.

Tocmai au plătit taxa de pod. Nu au schimbat nici o vorbă până acum şi sunt încă destul de departe.

The Opel touch

Aşa cum mă vedeţi, merg pe strada Eugène-Gonon.

Totul e programat.

Nu, pe bune! Chiar nu ştiţi strada Eugène-Gonon? Ia staţi, mă luaţi peste picior, nu?

E o stradă mărginită de căsuţe din piatră tare, cu grădiniţe, cu peluze şi cu marchize din fier forjat. Faimoasa stradă Eugène-Gonon din Melun.

Bineînţeles! Cunoaşteţi Melun-ul… Cu închisoarea lui, cu brânza lui Brie, care ar avea de câştigat dacă ar fi mai bine cunoscută, şi cu accidentele lui de tren.

Melun.

A şasea zonă de pe cartela portocalie.

O iau pe strada Eugène-Gonon de mai multe ori pe zi. În total de patru ori.

Mă duc la facultate, mă întorc de la facultate, mănânc, mă duc la facultate, mă întorc de la facultate.

La sfârşitul zilei sunt zdrobită.

Sigur că nu se vede, dar trebuie să-ţi dai singur seama de asta. Să treci pe strada Eugène-Gonon din Melun de patru ori, în drum spre facultatea de drept ca să dai examene timp de 10 ani, ca să faci apoi o meserie pe care nu o vrei… Ani şi ani de Cod Civil, de Drept Penal, de notiţe, de articole, de alineate şi de Dalloz, tot tacâmul. Şi toate astea, ţineţi-vă bine, pentru o meserie care deja mă plictiseşte.

Fiţi cinstite. Recunoaşteţi că am de ce să fiu terminată la sfârşitul zilei.

Aşadar acum, după cum vedeţi, sunt la al treilea drum. Am mâncat şi mă întorc cu pas hotărât spre facultatea de drept din Melun, super! Îmi aprind o ţigară. Haide, îmi spun, e ultima.

Încep să mustăcesc. De parcă n-ar fi şi asta a mia ultima pe anul ăsta…

Merg de-a lungul căsuţelor din piatră. *Villa Marie-Thérèse, Ma Félicité, Doux Nid*. E primăvară şi încep să fiu serios deprimată. Şi asta nu e încă artileria grea: lacrimi de crocodil, farmacie, nemâncat şi aşa mai departe.

Chestia asta seamănă cu trecerea pe Eugène-Gonon de patru ori pe zi. Mă zdrobeşte. Dacă nu înţelegeţi, treaba voastră.

Nu văd legătura cu primăvara…

Ia stai. Primăvara, păsărelele care se sfădesc printre mugurii plopilor. Noaptea, cotoii care fac o hărmălaie infernală, răţoii care fugăresc raţele pe Sena şi, bineînţeles, îndrăgostiţii. Nu-mi spune că nu-i vezi, sunt peste tot. Săruturi interminabile, pline de salivă şi cu umflătura de rigoare din blugi, mâini care se pipăie şi băncile ocupate. Simt că o iau razna.

Da, simt că o iau razna. Atâta tot.

Eşti invidioasă? *Duci dorul*?

Eu? Invidioasă? Să duc dorul? Nununu, să fim serioşi… cred că glumeşti.

(…)

Pffffff, nu contează. Asta ar mai lipsi: să-i invidiez pe tâmpiţii ăştia care obosesc pe toată lumea cu dorinţele lor. Oricare ar fi ele.

(…)

Dacă sunt invidioasă!!! Chiar nu se vede? Îţi trebuie ochelari? Nu vezi că sunt invidioasă de-mi vine să plesnesc, chiar nu vezi că-mi lipseşte dragosteaaaa.

Nu vezi toate astea? Ei bine, ar fi cazul să le vezi…

Semăn cu un personaj de-al lui Bretécher: o fată aşezată pe o bancă, cu o pancartă în jurul gâtului: „vreau iubire“ şi cu lacrimi care ţâşnesc ca două fântâni din fiecare ochi. Mă şi văd. Ca într-o poză.

O, nu, acum nu mai sunt pe strada Eugène-Gonon (am şi eu, totuşi, mândria mea), sunt la Pramod.

Nu e greu să-ţi imaginezi Pramod-ul, vezi peste tot aşa ceva. Un magazin imens, plin de haine nu foarte scumpe, de calitate mediocră, să zicem acceptabilă, pentru că altfel risc să ajung de unde am plecat.

Asta este mica mea slujbă, limanul meu sufletesc, ţigările mele, cafeaua mea espresso, escapadele nocturne, lenjeria fină, parfumul Guerlain, ţicnelile, cărţile de buzunar, filmele văzute la cinema. Adică totul.

Detest să lucrez la Pramod. Dar ce m-aş face fără asta? Să mă dau cu Gemey, care te trăsneşte de la nouăzeci de metri, să închiriez filme de la videoclubul din Melun şi să-l scriu pe ultimul Jim Harrison în caietul de sugestii al bibliotecii municipale? Nu! Mai bine mor. Mai degrabă lucrez la Pramod.

Şi, dacă mă gândesc bine, prefer să mă izbesc de nişte grăsane decât să simt mirosul de prăjeală de la McDonald’s.

Problema e cu colegii. O să-mi spuneţi, însă: draga mea, întotdeauna e o problemă cu colegii.

O.K., dar o cunoaşteţi pe Marilyne Marchandize[1]? (Pe bune, este şefa de la Pramod Melun – centru, şi o cheamă Marchandize… of, viaţa asta.)

Nu, evident că nu o cunoaşteţi, şi totuşi e cea mai, cea mai… şefa şefelor de la Pramod din Franţa. Şi vulgară, pe deasupra. Atât de vulgară…

Nu ştiu cum să vă zic. Nu e vorba atât de înfăţişarea ei, deşi rădăcinile negre ale părului şi telefonul mobil agăţat de şold mă scot din minţi… Nu, e mai degrabă ceva care ţine de suflet, de inimă.

Vulgaritatea inimii e ceva indicibil.

Uitaţi-vă la ea cum le vorbeşte angajatelor. E un zero barat. Buza de sus i se răsfrânge, ne crede atââât, dar atââât de tâmpite. Cu mine e şi mai rău fiindcă sunt aia deşteaptă. Aia care face mai puţine greşeli de ortografie decât ea şi asta chiar că o enervează la culme.

„Magazinul se va închidere de pe 1 până pe 15 august."[2]

Aşteaptă, drăguţo… e o problemă.

Nu te-a învăţat niciodată nimeni să înlocuieşti infinitivul lung cu unul scurt? Nu-ţi spui şi tu în căpşorul ăla decolorat: „Magazinul va fi *muşcat*, sau *bătut*, sau *luat* de pe 1 până pe 15 august?" Vezi tu, nu-i foarte greu, e vorba de participiul trecut, aşa-i zice. Nu ţi se pare formidabil?

Mamă, cum se uită la mine. Iat-o refăcând panoul:

„Închidere a magazinului de pe 1 pe 15 august". Jubilez.

Când îmi vorbeşte, buza îi rămâne răsfrântă, dar asta o costă.

Înţelegeţi că, în afară de energia pierdută ca să-mi instruiesc şefa, mă descurc destul de bine.

Daţi-mi orice clientă, v-o îmbrac din cap până-n picioare, fără să uit accesoriile. De ce? Fiindcă o privesc. Înainte de a o sfătui, o privesc. Îmi

place mult să mă uit la oameni. Mai ales la femei. Chiar şi cea mai urâtă are întotdeauna ceva special. Măcar dorinţa de a fi drăguţă.

„Marianne, visez eu sau *body*-urile de vară sunt tot în depozit? Ar trebui aduse aici…“ Trebuie să le spui tot timpul ce să facă, nu se poate aşa ceva…

O să meargă, o să meargă. Nu contează cum.

Vreau dragoste.

Sâmbătă seara, ză *saturday night fever*.

Milton este salonul cowboy-lor din Melun; am venit aici cu prietenele mele.

Ce bine că sunt şi ele acolo. Sunt drăgălaşe, râd tare şi se ţin bine.

Aud scrâşnetul GTI-urilor în parcare, pârâitul unor Harley prea mici şi clănţănitul brichetelor Zippo. Ni s-a oferit un cocteil de bun venit mult prea dulce, bănuiesc că au pus o tonă de grenadină ca să economisească vinul spumos şi apoi grenadina, se ştie, le place fetelor. Mă întreb ce naiba caut eu aici. Îmi vâjâie capul. Mă înţeapă ochii. Din fericire, port lentile, iar cu fumul ăsta totul se explică.

— Salut, Marianne, ce mai faci? mă întreabă o pupăză cu care am fost colegă în ultima clasă de liceu.

— Salut!… *tot înainte spre înalte culmi…* merge. Mă bucur să te revăd, a trecut atâta timp. Pe unde-ai fost plecată?

— Nu ţi-au spus ceilalţi? Am fost în State, n-o să-ţi vină să crezi, un plan diabolic. L.A., o baracă, nici nu-ţi închipui. Piscină, jacuzzi,

supervedere la mare. Dar stai puţin, toate astea nu le vezi decât la cei super-*cool*, în nici un caz la americanii amărâţi. O, nu, ar fi prea mult.

Îşi scutură claia de păr californiană ca să-şi arate imensa nostalgie.

— Te-ai întâlnit cu George Clooney?

— Ia stai… de ce întrebi?

— A, nu, nimic. Credeam pur şi simplu că te-ai întâlnit cu George Clooney, atâta tot.

— Ai luat-o razna, încheie ea înainte să se prezinte cu figura ei romanţioasă în faţa altor suflete mai naive.

Ei, priviţi cine-i acolo. Ai zice că-i Buffalo Bill.

Un băiat cam slab, cu mărul lui Adam proeminent, cu un barbişon aranjat savant – exact ce-mi place mie, se apropie de sânii mei şi caută să intre în contact cu ei.

Tipul: Nu ne-am mai văzut pe undeva?

Sânii mei: …

Tipul: Ba da! Acum îmi amintesc. Nu eraţi la Garaj în seara de Halloween?

Sânii mei: …

Tipul, care nu se descurajează: Eşti franţuzoaică? *Do you understand mi*?

Sânii mei: …

Deodată tipul înalţă capul. Oho! Ia te uită, ţi-ai dat seama?… am şi eu o faţă.

Îşi scarpină cam deranjat barbişonul (scârţ, scârţ) şi pare prăbuşit cu totul în prăpastia gândirii.

— *From where are you from*?

Uuuaaauuu Buffalo! Dar tu *speak english* ca o cizmă de cowboy!

— Sunt din Melun, Piaţa Gării, numărul 4 şi ţin să te anunţ că nu mi-am făcut implant cu aparate de emisie-recepţie la sâni.

Scârţ, scârţ…

Trebuie să ies, nu mai văd nimic, prostiile astea de lentile sunt de tot rahatul.

Pe deasupra, mai eşti şi necioplită, fetiţo.

Sunt în faţă la Milton, mi-e frig, plâng ca un copil, aş vrea să fiu oriunde, numai aici nu, mă întreb cum o să mai ajung acasă, mă uit după stele, nu mai e nici urmă de ele. Brusc, încep să plâng şi mai tare.

În cazul ăsta, pentru că situaţia a devenit disperată, chestia cea mai inteligentă pe care pot s-o fac… e soră-mea.

Ţâââârrrrr, ţâââârrrrr, ţâââârrrrr…

— Alo… (voce morocănoasă)

— Alo, sunt Marianne.

— Ce oră e asta? Unde eşti? (voce enervată)

— Sunt la Milton. Poţi să vii să mă iei?

— Ce s-a întâmplat? Ce ai? (voce îngrijorată)

Repet:

— Poţi să vii să mă iei?

Un semn cu farurile la capătul parcării.

— Hai, urcă, dragă, îmi spune soră-mea.

— Dar ai venit în cămaşa de noapte a bunicii!!!

— Păi da, a trebuit să vin cât am putut de repede!

— Totuşi, eşti în cămaşa de noapte transparentă a lu’ mamaie! îi spun eu înfiorându-mă.

— *Primo*, nu ies din maşină, *secundo*, nu e transparentă, ci semi, nu te-au învăţat asta la Pramod?

— Şi dacă ţi se termină benzina? Ca să nu mai vorbim că sigur ai nişte vechi pretendenţi după colţ…

— Ia să văd… unde? (interesată)

— Uite, acolo, nu cumva e domnul „Tigaie de teflon“?

— Ia dă-te puţin la o parte… A, ba da! ai dreptate… Doamne, ce urât e. E şi mai urât decât înainte. Ce rablament o mai fi având acum?

— Un Opel!

— A! înţeleg, „*The Opel touch*“, aşa e scris pe parbrizul din spate…

Se uită la mine, râdem de ne stricăm. Râdem:

1) la momentul potrivit

2) de domnul „Tigaie de teflon“ (fiindcă nu voia cu nici un chip să se „lipească“ de vreo femeie)

3) de Opel-ul său

4) de volanul învelit în blăniţă

5) de haina pe care nu şi-o pune decât în weekend şi de cuta impecabilă a blugilor 501, pe care maică-sa a reuşit să i-o facă apăsând zdravăn cu fierul de călcat.

Îmi face bine.

Maşina mic-burgheză a soră-mii scrâşneşte din roţi în parcarea de la Milton, toată lumea se întoarce spre noi în timp ce ea-mi spune: „Jojo o să mă beştelească iar, chestia asta n-o să-i placă deloc…“

Râde.

Îmi scot lentilele şi mă las pe spate.

Intrăm în casă în vârful picioarelor fiindcă Jojo şi copiii dorm.

Soră-mea mă serveşte cu un gin tonic fără Schweppes, întrebându-mă:

— Ce nu-ţi merge?

Atunci încep să-i povestesc. Dar fără prea multă convingere, soră-mea e cam zero la capitolul psihologie.

Îi spun că inima mea e ca un fel de sacoşă imensă şi goală, că, deşi foarte rezistentă astfel încât ar putea să încapă în ea un oraş întreg, înăuntru nu se află nimic.

Şi când spun sacoşă, nu mă refer la acelea jalnice de la supermarket. Care plesnesc şi se rup tot timpul, nu, în nici un caz. Sacoşa mea… în sfârşit, aşa cum mi-o imaginez eu… ar semăna mai degrabă cu chestiile acelea pătrate, reiate, cu alb şi albastru, pe care le poartă pe cap bunicile îndoliate de pe lângă Barbès…

— În sfârşit… situaţia nu e chiar de rahat, îmi spune soră-mea turnând încă un pahar.

1. De la *marchandise* – „marfă“ (fr.) (n. trad.).

2. În original: *sera fermer* (auxiliar + infinitiv). Forma corectă este *sera fermé* (auxiliar + participiu trecut) (n. trad.).

Ambre

M-am culcat cu mii de tipe şi pe cele mai multe nu mi le mai aduc aminte.

Şi nu-ţi spun asta ca să fac pe şmecherul. La cât de bine am ajuns, cu toţi biştăreii pe care îi câştig la greu, cu toţi lingăii ăştia pe care-i am sub lăboanţă, îţi dai seama că nu prea mai am nevoie de nimic.

Spun asta pentru că e adevărul adevărat. Am treizeci şi opt de ani şi am uitat aproape tot în viaţă. E valabil pentru tipe, e valabil şi pentru restul.

Mi s-a întâmplat să dau peste o revistă veche, una din alea cu care poţi să te ştergi la fund, şi să mă văd într-o fotografie cu o puicuţă la braţ.

Când citesc legenda şi-mi dau seama că pe pipiţa-n cauză o cheamă Lætitia sau Sonia sau mai ştiu eu cum, mă mai uit o dată la fotografie ca să-mi spun: „A, da, bineînţeles, Sonia, bruneţica aia de la vila Barclay, cu *piercing*-urile şi parfumul ei de vanilie…“

Dar nu. Nu de asta îmi amintesc.

Îmi tot repet în minte ca tembelul „Sonia“ şi pun revista la loc, căutând o ţigară.

Am treizeci şi opt de ani şi văd bine că viaţa mea se duce dracului, aşa, încetul cu încetul. Cu un simplu bobârnac, săptămâni întregi se duc pe apa sâmbetei. Ba am să-ţi spun chiar că, într-o zi, când auzeam vorbindu-se despre Războiul din Golf, m-am întors şi am întrebat:

— Când a fost războiul din Golf?

— În ’91, mi s-a spus, ca şi când aş fi avut nevoie de *Quid* pentru o precizare… Dar adevărul e, paştele lui de adevăr, că n-am auzit niciodată vorbindu-se despre războiul ăsta.

La naiba cu el.

N-am văzut. N-am auzit. Acolo se află un an întreg care nu-mi mai foloseşte la nimic.

În 1991 nu eram acolo.

În 1991 eram sigur mult prea ocupat să-mi caut venele şi nu mi-am dat seama că era război. Şi chiar dacă mi-ai fi spus, puţin îmi păsa. Ţi-am vorbit de Războiul din Golf fiindcă e cel mai bun exemplu.

Uit aproape tot.

Sonia, iartă-mă, dar chiar aşa e. Nu-mi mai amintesc deloc de tine.

Pe urmă am întâlnit-o pe Ambre.

Numai să-i pronunţ numele şi mă simt bine.

Ambre.

Prima oară am văzut-o la studioul de înregistrări de pe strada Guillaume-Tell. Ne împotmoliserăm de vreo săptămână şi toată lumea ne bătea la cap cu ameninţări destul de urâte în privinţa banilor fiindcă eram în întârziere.

Nu se poate prevedea totul. Niciodată. De pildă, nu aveam de unde să ştim că super-DJ-ul pe care l-am adus cu bani grei din State, doar ca să le facem pe plac boşilor Weston de la casa de discuri, o s-o facă lată.

— Oboseala şi decalajul de fus orar nu i-au făcut deloc bine, a zis doctorul.

Fireşte că erau numai tâmpenii. Decalajul orar n-avea nici o treabă aici.

Tipul era pur şi simplu lacom şi asta cu atât mai rău pentru el. Avea mutra aia de idiot, cu tot contractul lui în care „le punea să danseze pe micuţele *frenchies*"…

A fost ceva groaznic. Nu mai avusesem liber de mai multe săptămâni şi nici nu mai îndrăzneam să-mi pipăi faţa pentru că aveam senzaţia că o să-mi crape pielea sau ceva de genul ăsta.

Şi până la urmă nici de fumat nu mai puteam să fumez, mă durea prea tare gâtul.

De ceva vreme, Fred mă tot freca la cap cu o prietenă de-a soră-sii. O tipă fotograf, care voia să vină cu mine într-un turneu. *Freelance*, dar nu ca să-şi vândă apoi fotografiile. Doar pentru ea.

— Ştii ce, Fred, ia mai scuteşte-mă cu asta…

— Ia stai puţin, ce te doare pe tine dacă o aduc aici într-o seară?

— Nu-mi plac fotografele, nici directorii artistici, nici jurnalistele, n-am nici un chef să se ţină cineva după coada mea şi nici să se holbeze careva la mine. Poţi să pricepi atâta lucru, nu?

— Ei, la dracu', fii şi tu *cool*, măcar pentru o seară, măcar două minute. Nici măcar n-o să fie nevoie să-i vorbeşti, iar dacă nu-ţi convine, nici n-o s-o mai vezi. Fă asta pentru mine, ce naiba. Se vede că n-o cunoşti pe soră-mea.

Adineaori îţi spuneam că uit tot, dar de data asta, vezi tu, nu mai e valabil.

A intrat pe uşiţa din dreapta, cum te uiţi la pupitrele de mixaj. Părea că-şi cere scuze, mergând în vârful picioarelor, şi avea un maiou alb cu bretele foarte fine. De unde eram eu, în spatele vitrinei, nu i-am văzut imediat

chipul, dar când s-a aşezat, i-am văzut sânii mici, pe care deja aş fi vrut să-i ating.

Mai târziu, mi-a zâmbit. Dar nu ca pipiţele alea care zâmbesc fiindcă se bucură dacă mă uit la ele. Mi-a zâmbit, aşa, doar ca să-mi facă plăcere. Şi niciodată o înregistrare nu mi s-a părut mai lungă ca în ziua aceea.

Când am ieşit din cuşca mea de sticlă, nu mai era acolo.

I-am spus lui Fred:

— E prietena soră-tii?

— Mda.

— Cum o cheamă?

— Ambre.

— A plecat?

— Nu ştiu.

— Rahat.

— Ce?

— Nimic.

S-a întors în ultima zi. Paul Ackermann organizase un mic chef la studio, „ca să-şi sărbătorească viitorul disc de aur“, zicea tâmpitul. Tocmai ieşeam de la duş. Eram la bustul gol, mă ştergeam cu un prosop prea mare, când Fred ne-a făcut cunoştinţă.

Mi-a fost greu să găsesc ceva de spus. Parcă aş fi avut cincisprezece ani şi am lăsat prosopul să-mi atârne pe jos.

Mi-a zâmbit din nou, la fel ca prima oară.

Arătându-mi o chitară bas, m-a întrebat:

— E chitara dumneavoastră preferată?

Şi nu ştiu dacă îmi venea s-o sărut pentru că habar n-avea sau fiindcă îmi vorbea cu „dumneavoastră“, în timp ce toată lumea îmi spunea „tu“, bătându-mă pe burtă.

De la preşedintele republicii şi până la ultimul tăntălău, toţi îmi spuneau „tu“, ca şi cum am fi păscut vacile împreună.

Aşa o cere situaţia.

— Da, i-am răspuns, e preferata mea.

Şi mă uitam după ceva ca să pun pe mine.

Am vorbit puţin, dar cam greu, pentru că Ackermann chemase ziariştii, lucru de care mă şi temeam.

M-a întrebat de turneu, iar eu îi răspundeam cu „da“ la tot ce zicea, privindu-i foarte discret sânii. Pe urmă mi-a spus la revedere, iar eu am început să-l caut peste tot pe Fred sau pe Ackermann sau pe primul venit, numai să-i sparg cuiva mutra, fiindcă mă simţeam de parcă eram pe punctul de a exploda.

Turneul presupunea o mulţime de întâlniri şi aproape toate în afara Franţei. Au fost două seri la Cigale şi de aici totul devine confuz. Am fost în Belgia, Germania, Canada, Elveţia, dar nu mă întreba în ce ordine, n-aş mai şti să-ţi spun.

În turneu sunt obosit. Cânt, fac muzică, încerc să rămân cât pot de *clean* şi dorm în Pullman.

Chiar şi dacă aş avea un cur din aur masiv, aş continua să bat drumurile cu cei din trupă într-un Pullman climatizat. În ziua în care ai să mă vezi că mă urc în avion fără ei şi o să le strâng laba chiar înainte de a intra pe scenă, trebuie să-mi spui, pentru că asta înseamnă că n-o să mai am ce căuta aici şi că e timpul să mă car în altă parte.

Ambre venise cu noi, dar n-am ştiut asta imediat.

Făcuse fotografii fără să ne dăm seama. Stătea cu fetele din cor. Le auzeam hlizindu-se uneori pe coridoarele hotelurilor când Jenny le dădea în cărţi. Când o vedeam, ridicam capul şi încercam să mă ţin drept, dar în tot timpul ăsta nu m-am dus niciodată la ea.

Nu mai pot să amestec *job*-ul cu sexul, am îmbătrânit.

Ultima seară pica într-o duminică. Eram la Belfort fiindcă trebuia să încheiem în stil mare un concert special pentru a zecea aniversare *Eurock*.

M-am aşezat lângă ea la masa festivă.

E vorba de o seară sacră pe care o respectăm şi în care suntem doar între noi, maşiniştii, tehnicienii, muzicienii şi toţi cei care ne-au ajutat în timpul turneului. Nu e momentul să ne plictisim de moarte cu vreo starletă sau cu corespondenţi din provincie, înţelegi… Nici măcar lui Ackermann nu i-ar trece prin cap să-l sune pe Fred pe celular ca să mai afle câte ceva ori să-l întrebe de numărul încasărilor.

Mai trebuie spus însă că, în general, asta nu dă prea bine când vine vorba de imaginea noastră.

Între noi o numim seara de prins muşte şi asta spune tot.

Tone de stres care dispar, satisfacţia muncii terminate, lucrurile bine aranjate şi impresarul meu care îmi zâmbeşte pentru prima dată după luni de zile, totul e prea bine aşa, dintr-odată, şi se poate duce de râpă la fel de repede.

La început am încercat s-o iau la vrăjeală pe Ambre, dar când mi-am dat seama că eram prea dus ca să o sărut ca la carte, am lăsat totul baltă.

N-a lăsat să se vadă nimic, dar ştiu că a înţeles situaţia.

La un moment dat, când eram în buda restaurantului, i-am pronunţat rar numele în faţa oglinzii de deasupra chiuvetelor, dar în loc să respir adânc şi să-mi clătesc gura cu apă rece, ca să pot să-i spun în faţă: „Când te privesc, mi se strânge stomacul ca în faţa a zece mii de oameni, te rog, opreşte-te şi ia-mă în braţe…“, ei bine, nu, în loc să fac asta, m-am întors şi mi-am cumpărat marijuana de două mii de la un dealer.

Lunile au trecut, albumul a ieşit… n-o să-ţi spun mai mult, a fost o perioadă pe care am suportat-o din ce în ce mai greu: mai ales când nu ajungeam să rămân singur cu problemele mele inutile şi cu muzica.

Până la urmă tot Fred a fost acela care a venit la mine cu Vmax-ul lui ca să mă ducă din nou aproape de ea.

Voia să ne arate ce făcuse în turneu.

Eram O.K. Eram bucuros să le reîntâlnesc pe Francesca, Vickie şi Nath, care cântau *live* cu mine. Toate însă voiau să plece. Francesca voia un album singură şi i-am promis în genunchi, încă o dată, că o să-i compun nişte chestii de neuitat.

Apartamentul ei era foarte mic şi ne călcam pe picioare. Am băut un fel de tequila trandafirie pe care ne-o pregătise vecinul de palier. Era un argentinian de cel puţin doi metri, zâmbea tot timpul.

Am rămas mască văzându-i tatuajele.

M-am ridicat. Ştiam că Ambre era în bucătărie. Mi-a zis:

— Vii să mă ajuţi?

I-am spus că nu.

M-a întrebat:

— Vrei să-mi vezi fotografiile?

Aveam în continuare chef să-i zic nu, dar până la urmă i-am răspuns:

— Mda, mi-ar plăcea.

S-a dus la ea în cameră. Când s-a întors, a închis uşa cu cheia şi a dat jos cu braţul tot ce era pe masă. Platourile de aluminiu au făcut zgomot, nu glumă.

Apoi şi-a întins frumos mapa cu fotografii, după care s-a aşezat în faţa mea.

Am deschis-o şi n-am văzut altceva decât mâinile mele. Sute de poze în alb şi negru care nu arătau decât mâinile mele.

Mâinile mele pe corzile chitarei, mâinile mele în jurul microfonului, mâinile mele pe lângă corp, mâinile mele mângâind mulţimea, mâinile mele strângând alte mâini în culise, mâinile mele ţinând o ţigară, mâinile mele atingându-mi faţa, mâinile mele semnând autografe, mâinile mele care implorau, mâinile mele care trimiteau săruturi, mâinile mele care se ciupeau.

Mâini mari şi slăbănoage, cu nişte vene ca nişte râuleţe.

Ambre învârtea în mână o fiolă. O sparse în zeci de cioburi.

— Asta-i tot? i-am zis.

Pentru prima dată am privit-o în ochi mai mult de o secundă.

— Eşti dezamăgit?

— Nu-mi dau seama.

— Ţi-am surprins mâinile pentru că e singurul lucru curat din tine.

— Crezi?

A încuviinţat din cap şi i-am simţit parfumul părului.

— Şi inima?

Mi-a zâmbit aplecându-se peste masă.

— Vrei să spui că nici ea nu e murdară? mi-a răspuns ea cu un aer de îndoială.

Se auzeau râsete şi mici lovituri în uşă. Am recunoscut vocea lui Luis care răcnea: „*avem nevoie de cuburi de gheaţă*!“

Am zis:

— Trebuie să…

Aveai impresia că mai aveau puţin şi spărgeau uşa cu prostiile lor.

Şi-a pus atunci mâinile peste ale mele şi s-a uitat la ele ca şi cum le-ar fi văzut pentru întâia dată.

— O s-o facem şi pe asta.

Permisie

De fiecare dată când fac ceva, mă gândesc la frate-meu şi, de fiecare dată când mă gândesc la el, îmi dau seama că ar fi făcut lucrurile mai bine decât mine.

Iar treaba asta ţine de douăzeci şi trei de ani.

Nu se poate spune că mă deranjează, în nici un caz, mă face doar lucid.

Acum, de exemplu, sunt în trenul roşu cu numărul 1458 care vine de la Nancy. Sunt pentru prima dată în permisie după trei luni.

Aşa, carevasăzică, fac armata ca simplu soldat, în timp ce frate-meu şi-a luat toate gradele, a mâncat întotdeauna la masa ofiţerilor şi a venit acasă în fiecare weekend. Dar hai să trecem peste asta.

Să ne întoarcem la tren. Când ajung la locul meu (pe care mi l-am rezervat cu faţa în direcţia de mers), găsesc aşezată acolo o femeie cu un întreg calabalâc de broderie întins pe genunchi. Nu îndrăznesc să-i zic nimic. Mă aşez în faţa ei, după ce mi-am aruncat în plasa de bagaje raniţa enormă de pânză groasă. În compartiment mai e şi o fată destul de drăguţă care citeşte un roman despre furnici. Are un coş în colţul buzei. Păcat, altfel era pasabilă.

M-am dus să-mi iau un sandvici din vagonul restaurant.

Dar iată cum s-ar fi petrecut lucrurile dacă frate-meu era în locul meu: i-ar fi zâmbit şarmant femeii, arătându-i biletul, îmi cer scuze, doamnă, probabil greşesc, dar mi se pare că… Şi femeia s-ar fi scuzat de zor, îndesându-şi ruşinată toate aţele în săculeţ şi ridicându-se apoi grăbită.

Cât despre sandvici, i-ar fi făcut scandal tipului, reproşându-i că la 28 de franci ar fi putut, totuşi, să-i pună o felie de şuncă ceva mai groasă, iar chelnerul, cu gulerul lui negru, ridicol, i-ar fi schimbat-o pe loc. Ştiu sigur fiindcă l-am văzut deja făcând chestii de genul ăsta.

Cu fata ar fi fost încă şi mai şmecher. Ar fi privit-o în aşa fel încât şi-ar fi dat repede seama că e interesat de persoana ei.

Dar totodată ar fi ştiut şi că îi văzuse furunculul. Şi atunci i-ar fi fost greu să se mai concentreze asupra furnicilor şi nici n-ar mai fi făcut atâta pe fiţoasa.

Asta, bineînţeles, dacă ar fi avut chef s-o bage în seamă.

Fiindcă în orice caz, subofiţerii merg la clasa întâi, iar la clasa întâi nu scrie pe nicăieri că fetele ar avea coşuri.

Cât despre mine, n-aveam de unde să ştiu dacă domnişorica asta era sau nu sensibilă la farmecul soldăţesc sau la mutra mea prăbuşită, având în vedere că am adormit aproape imediat. Ne treziseră şi-n dimineaţa asta de la patru ca să ne pună să executăm o manevră nenorocită.

Marc, frate-meu, şi-a făcut stagiul după trei ani de pregătire şi înainte să înceapă şcoala de ingineri. Avea douăzeci de ani.

Eu o fac după doi ani de premilitară şi înainte să-ncep să-mi caut de muncă în electronică. Am douăzeci şi trei de ani.

De altfel, mâine e ziua mea. Maică-mea a insistat să vin acasă. Nu-mi prea plac aniversările, suntem mari de-acum. Dar, în fine, mă duc pentru ea.

E singură, de când taică-meu s-a încurcat cu vecina la aniversarea a nouăsprezece ani de la căsătorie. Simbolic, se poate spune că a fost o fază tare.

Mi-e greu să pricep de ce nu şi-a găsit şi ea pe cineva. Ar fi putut, ba chiar încă ar mai putea, dar… nu ştiu. Am vorbit o singură dată cu Marc despre asta şi amândoi am ajuns la concluzia că îi e frică. Nu mai vrea să rişte să fie părăsită din nou. La un moment dat, o tot frecam la cap să se înscrie la o treabă din aia cu întâlniri aranjate, dar n-a acceptat niciodată.

De atunci a adunat de pe drumuri doi câini şi o pisică, aşa că-ţi închipui… cu o asemenea menajerie, ce să mai, e aproape imposibil să-şi mai găsească un tip ca lumea.

Locuim în Essonne, în apropiere de Corbeil, într-o căsuţă-pavilion de pe Nationale 7. E O.K., e linişte.

Frate-meu însă nu-i spune niciodată aşa, ci casă. I se pare că pavilion sună aiurea.

De asemenea, n-o să se obişnuiască niciodată cu ideea că nu s-a născut la Paris.

Paris. Numai asta are în guşă. Cred că ziua cea mai frumoasă din viaţa lui a fost aceea în care şi-a luat prima cartelă portocalie pe cinci zone. Pentru mine, Paris sau Corbeil, tot un drac.

Una dintre puţinele chestii pe care le-am reţinut din şcoală a fost teoria unui mare filosof antic care spunea că important nu e locul în care te afli, ci starea de spirit pe care o ai.

Îmi amintesc că-i scrisese asta unui prieten îndurerat care voia să călătorească. Înţeleptul îi spunea *grosso modo* că nu merită osteneala, având în vedere că omul şi-ar fi cărat mai departe după el toată povara sufletească. Ziua în care proful ne-a povestit asta mi-a schimbat toată viaţa.

E unul dintre motivele pentru care am ales o meserie care presupune muncă manuală.

Prefer ca mâinile mele să gândească pentru mine. E mai simplu aşa.

În armată cunoşti o grămadă de cretini. Trăiesc lângă tipi care nici nu visam că există. Dorm cu ei, halesc cu ei, fac pe măscăriciul, iar câteodată chiar joc cărţi cu ei, şi totuşi totul mă scârbeşte la oamenii ăştia. Şi nu se pune aici problema vreunui snobism, tipii ăştia nu au pur şi simplu nimic. Nu mă refer la sensibilitate, nu, ar fi de-a dreptul jignitor pentru ei, ci doar la a valora ceva, cât de puţin.

Îmi dau seama că nu explic lucrurile îndeajuns de bine, dar ştiu ce spun, dacă îl iei pe unul dintre tipii ăştia şi îl pui într-o balanţă o să obţii greutatea lui, fireşte, deşi în realitate el nu cântăreşte absolut nimic…

Nu e nimic în ei pe care să-l poţi socoti drept materie. La fel ca în cazul fantomelor, poţi să-ţi strecori braţul prin corpul lor, dar nu atingi decât un vid zgomotos. Dar ei îţi vor spune că dacă faci asta, rişti s-o iei pe coajă. Of, of.

La început aveam insomnii din cauza tuturor acestor gesturi şi a vorbelor lor de necrezut, dar acum m-am obişnuit. Se spune că armata te face bărbat, dar pe mine m-a făcut mai pesimist decât înainte.

Nu prea cred în Dumnezeu sau într-o Mare Chestie Superioară pentru că nu se poate să existe cineva care să fi creat cu bună-ştiinţă tot ce văd în fiecare zi la cazarma de la Nancy-Bellefond.

E ceva cam ciudat, dar îmi dau seama că mă gândesc mai mult atunci când sunt în tren sau în autobuz… Poate că până la urmă a avut şi armata părţile ei bune…

Când ajung la Gara de Est, sper întotdeauna în taină că o să mă aştepte cineva. E o tâmpenie. Ştiu bine că maică-mea e la serviciu la ora aia şi că

Marc nu e genul care să traverseze întreaga periferie doar ca să-mi care mie bagajul, dar am întotdeauna speranţa asta prostească.

Nu m-am înşelat nici de data asta, dar am mai aruncat o ultimă privire în jur înainte de a coborî scările rulante, în cazul în care ar fi totuşi cineva… şi coborând ca de fiecare dată scările, bagajul mi se pare tot mai greu.

Aş vrea să mă aştepte şi pe mine cineva… N-ar fi chiar aşa de greu.

În fine, e timpul să mă duc acasă şi să pun de o băută cu Marco pentru că mă tem că la ora asta gândesc prea mult şi o să-mi crape capul. Deocamdată o să mă încălzesc puţin pe peron. Ştiu că nu e voie, dar să vină careva să se ia de mine şi-o să-i dau cu livretul peste bot.

Sunt în slujba Păcii, domnule! M-am trezit la patru dimineaţa pentru Franţa, doamnă.

Şi totuşi, să nu fie nimeni la gara din Corbeil… asta-i şi mai trist. Poate au uitat că vin astă-seară…

O să merg pe jos. M-am săturat până peste cap de transportul în comun. Cred că m-am săturat de toate chestiile în comun.

Mă întâlnesc cu tipii din cartier cu care am fost la şcoală. Nu se înghesuie nici unul să dea mâna cu mine, uniforma, desigur, le inspiră teamă.

Mă opresc la cafeneaua din colţul străzii. Dacă mi-aş fi petrecut mai puţin timp pe-aici, poate că nu riscam să ajung cât pe ce să fiu exmatriculat în şase luni. Pe vremuri mă găseai mai tot timpul pe la jocurile mecanice, nu prea stăteam pe la şcoală… Aşteptam până se cărau toţi fraierii care se plictiseau de moarte înghiţind o zi întreagă prostiile profilor şi le vindeam partidele mele gratuite. Era o afacere bună pentru ei: plăteau la jumătate de preţ şi în acelaşi timp puteau să-şi înscrie iniţialele pe panoul de onoare.

Toată lumea era mulţumită, iar eu îmi cumpăram primele mele pachete de ţigări. Pot să jur că în momentele alea mă credeam rege. Regele

tâmpiţilor.

Patronul îmi zice:

— Şi? Tot în armată?

— Mda.

— Păi asta-i bine!

— Mda…

— Vino la mine într-o seară după ce închid ca să stăm de vorbă… trebuie să-ţi spun că pe vremea când eram în Legiune era cu totul şi cu totul altceva… Nu ne-ar fi lăsat niciodată să ieşim aşa pentru nimic în lume… pot să jur.

Şi s-a îndreptat spre tejghea refăcându-şi războiul din amintiri aburite.

Legiunea…

Sunt obosit. M-am săturat de raniţa asta care-mi rupe umărul şi de bulevardul ăsta care nu se mai termină. Când ajung acasă, poarta e încuiată. Fir-ar să fie, asta-i culmea. Şi-mi vine să mă smiorcăi acolo.

Sunt în picioare de la patru dimineaţa, tocmai am traversat o jumătate de ţară în împuţiciunile alea de vagoane, aşa că ar cam fi vremea să mă lăsaţi naibii în pace, nu credeţi?

Câinii mă aşteptau. Între Bozo, care urlă de bucurie, şi Micmac, care sare de trei metri, simt că e sărbătoare. Asta da primire!

Îmi arunc raniţa peste gard şi escaladez zidul ca pe vremea când mă furişam de-acasă cu bicicleta. Cei doi câini sar pe mine şi pentru prima dată de săptămâni întregi mă simt mai bine. Vezi, se poate spune că mai există pe pământul ăsta fiinţe care mă iubesc şi mă aşteaptă. Veniţi aici, drăgălaşilor. O, da, eşti frumos, frumos…

În casă e întuneric.

Îmi aşez raniţa pe preş, la picioare, o deschid şi încep să caut cheile, care sunt tocmai la fund, sub tonele de şosete murdare.

Câinii mi-o iau înainte în timp ce încerc să aprind lumina în hol… şi nimic.

Fir-ar al drrracu'. Rahat.

Şi-n momentul ăla îl aud pe măgarul de Marc zicând:

— Ai putea să vorbeşti mai frumos de faţă cu musafirii.

E tot întuneric. Îi răspund:

— Ce tâmpenii îndrugi tu acolo?

— Chiar că eşti mitocan, ce să mai. Ţi-am spus bine să nu mai vorbeşti urât. Aici nu eşti la cazarma din Bădărăneşti, aşa că ai grijă cum vorbeşti, altfel nu-ţi mai aprind nici o lumină.

Şi aprinde.

Numai asta mai lipsea. Toţi prietenii şi familia mea sunt acolo în hol, cu câte un pahar în mână, gata să-mi cânte „Mulţi ani trăiască" pe sub ghirlandele de flori.

Maică-mea îmi zice:

— Dar lasă-ţi bagajul, puiule.

Şi îmi aduce un pahar.

E prima dată când am parte de o asemenea surpriză. Nu cred că sunt prea simpatic cu mutra mea total aiurită.

Dau mâna cu toată lumea şi-mi sărut bunica şi mătuşile.

Când ajung la Marc, vreau să-i trag o scatoalcă, dar văd că e cu o fată. O ţine de talie. Iar eu, de la prima privire, ştiu deja că m-am îndrăgostit de ea.

Îi dau un pumn uşor în umăr şi îl întreb arătându-i-o:

— E cadoul pentru mine?

— Nici să nu te gândeşti, fraiere, îmi răspunde el.

Mă mai uit o dată la ea. Şi simt în mine ceva care îmi arde măruntaiele. Mi-e rău şi ea e frumoasă.

— N-o recunoşti?

— Nu.

— Dar cum se poate, e Marie, prietena Rebeccăi.

— ???

Iar ea îmi spune:

— Am fost împreună în tabără. La Glénans, nu-ţi mai aminteşti?

— Nu, îmi pare rău.

Dau din cap şi plec de lângă ei. Mă duc să-mi torn ceva de băut.

Mai întrebi dacă îmi amintesc. Lecţiile de navigaţie, încă mai am coşmaruri din cauza lor. Frate-meu întotdeauna primul, deşteptu' lu' peşte, bronzat, musculos, mereu în largul lui. Citise toată noaptea cartea de instrucţiuni şi înghiţise totul dintr-un foc. Frate-meu care făcea acrobaţii la trapez şi care urla când îl împroşcau valurile. Frate-meu care nu ducea niciodată lipsă de sare în organism.

Toate fetele astea cu ochii holbaţi şi cu sâni micuţi, care nu se gândeau decât la petrecerea din ultima seară.

Toate fetele astea care îşi scriau adresa cu carioca pe braţul vreunui tip în maşină, în timp ce el se prefăcea că doarme. Şi cele care plângeau în faţa părinţilor în timp ce-l vedeau depărtându-se.

Şi eu… Eu care aveam rău de mare.

Mi-o aduc bine aminte pe Marie. Într-o seară le povestea celorlalte fete că a surprins un cuplu de îndrăgostiţi giugiulindu-se pe plajă şi că a auzit cum făcea slipul tipei când a cedat.

— Şi cum făcea? am întrebat-o eu, ca s-o fac să se simtă prost.

Iar ea, uitându-se fix în ochii mei, şi-a prins cu degetele chilotul prin rochie, l-a întins şi i-a dat drumul.

Clac.

— Aşa, mi-a răspuns, privindu-mă în continuare.

Aveam unsprezece ani.

Marie.

Mă mai întrebi dacă-mi aduc aminte. Clac.

Cu cât seara înainta, cu atât mai puţin voiam să vorbesc despre armată. Cu cât mă uitam mai puţin la ea, cu atât mai mult voiam s-o ating.

Beam prea mult. Mama mi-a aruncat o privire mustrătoare. M-am dus în grădină cu vreo doi, trei prieteni de la premilitară. Vorbeam despre casetele pe care voiam să le închiriem şi despre maşinile pe care n-o să ni le putem cumpăra niciodată. Michaël îşi instalase un supersistem audio într-a lui.

Aproape zece mii de lovele ca să asculţi ca lumea tehno…

M-am aşezat pe banca de fier. Cea pe care mama mă roagă în fiecare an s-o vopsesc. Spune că îi aminteşte de grădina de la Tuileries.

Fumam o ţigară uitându-mă la stele. Nu prea le cunosc. Le caut de câte ori am ocazia.

Din păcate, nu cunosc decât patru.

Încă o chestie din cartea de la Glénans pe care n-am ţinut-o minte.

Am văzut-o venind de departe. Îmi zâmbea. Iar eu îi priveam dinţii şi forma cerceilor.

Aşezându-se lângă mine, m-a întrebat:

— Se poate?

N-am răspuns nimic pentru că simţeam din nou acea răscolire puternică.

— E adevărat că nu-ţi mai aduci aminte de mine?

— Nu.

— Deci îţi aminteşti?

— Da.

— Ce anume?

— Îmi amintesc că aveai zece ani şi măsurai 1,29, că aveai 26 de kile şi avuseseşi oreion cu un an în urmă, îmi amintesc de vizita medicală. Îmi amintesc că locuiai la Choisy-le-Roi şi că pe vremea aceea m-ar fi costat 42 de franci să vin cu trenul să te văd. Îmi amintesc că pe mama ta o cheamă Catherine şi pe tatăl tău, Jacques. Îmi amintesc că aveai o ţestoasă de apă pe care o chema Candy şi că prietena ta cea mai bună avea un porcuşor de Guineea pe care îl chema Anthony. Îmi aduc aminte că aveai un costum de baie verde cu steluţe albe şi că mama ta îţi făcuse un halat cu numele tău brodat pe dedesubt. Şi-mi mai aduc aminte că într-o dimineaţă ai plâns pentru că nu primiseşi şi tu scrisori. Şi că în seara petrecerii îţi lipiseşi paiete pe obraji şi că tu şi Rebecca aţi dat un adevărat spectacol pe muzica din *Grease*…

— Maaaamăăă, nu-mi vine să cred ce memorie ai!!!

Când râde e şi mai frumoasă. Se lasă pe spate. Îşi trece palmele peste braţe ca să şi le încălzească.

— Poftim, îi spun, scoţându-mi puloverul meu gros.

— Mulţumesc… dar tu? N-o să-ţi fie frig?

— Nu, nu-ţi face griji.

Mă priveşte cumva altfel. Orice fată ar fi înţeles ce a înţeles şi ea în momentul acela.

— Şi ce altceva îţi mai aminteşti?

— Îmi aduc aminte că mi-ai spus într-o seară, în faţa hangarului Optimiştilor, că ai impresia că frate-meu e un îngâmfat.

— Da, chiar aşa a fost, iar tu ai zis că nu-i adevărat.

— Pentru că aşa şi e. Marc face o mulţime de lucruri cu uşurinţă, dar nu se dă mare cu asta. Pur şi simplu le face.

— Întotdeauna i-ai luat apărarea.

— Păi, doar e frate-meu. Şi apoi se pare că nici tu nu-i mai găseşti acum chiar atât de multe defecte, nu-i aşa?

S-a ridicat şi m-a întrebat dacă poate să păstreze puloverul.

I-am zâmbit şi eu. În ciuda mocirlei şi a mizeriei în care mă zbăteam, mă simţeam mai fericit ca niciodată.

Mama s-a apropiat de mine când încă mai zâmbeam de unul singur ca un mare nătărău. Mi-a spus că se duce să doarmă la bunică-mea, că fetele trebuiau să doarmă la unu, iar băieţii la doi…

— Of, mamă, nu mai suntem puşti, mai lasă-ne…

— Şi să nu uiţi să verifici dacă sunt câinii înăuntru înainte să încui şi să…

— Mamă, ştii ce…

— Ba dă-mi voie să-mi fac griji, aţi băut ca sparţii, iar tu eşti dus cu totul…

— Ştii, în cazul ăsta nu se spune dus, se spune „plecat“. Înţelegi, sunt plecat…

S-a îndepărtat ridicând din umeri.

— Măcar pune-ţi ceva pe tine, o să mori de frig.

Am fumat încă trei ţigări, mai mult ca să-mi las ceva timp de gândire, după care m-am dus să-l caut pe Marc.

— Ei…

— Ce e?

— Marie…

— Ce-i cu ea?

— Lasă-mi-o mie.

— Nu.

— Îţi sparg faţa.

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă ai băut prea mult şi pentru că luni am nevoie la serviciu de mutrişoara mea de înger.

— Pentru ce?

— Am de prezentat o lucrare despre incidenţa fluidelor într-un perimetru dat.

— A, da?

— Păi da.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce.

— Dar Marie?

— Marie? E a mea.

— Nu fi prea sigur de asta.

— Ce vrei să spui?

— Păi… e ca un fel de al şaselea simţ al artileristului.

— Simţ pe naiba.

— Ştii, sunt terminat, nu reuşesc să fac nimic. Asta e, sunt un dobitoc, ce să mai… Aşa că găseşte şi tu o soluţie, măcar pentru seara asta, O.K.?

— O să mă gândesc…

— Dar grăbeşte-te puţin, mai încolo o să fiu prea terminat.

— La fotbal…

— Poftim?

— O s-o jucăm la fotbal de masă.

— Nu prea e frumos.

— Dar asta o să rămână între noi, domnule gentleman-de-doi-bani-care-încearcă-să-agaţe-tipele-altora.

— Bine. Când?

— Chiar acum. La subsol.

— Acum?

— *Yes, sir*.

— Vin imediat, să-mi fac doar o ceaşcă de cafea.

— Fă-mi şi mie, te rog…

— Sigur, o să fac şi pipi în ea.

— Militar cretin.

— Du-te să-ţi faci încălzirea.

— Şi tu du-te să-i spui adio.

— Mă pupi.

— Nu-i nimic, lasă, o s-o consolez eu.

— Asta s-o crezi tu.

Ne-am băut cafelele fierbinţi deasupra chiuvetei. Marc a coborât primul. Între timp, mi-am strecurat ambele mâini în pachetul cu făină. Mă gândeam la mama când ne făcea şniţele.

Aveam nevoie să fac pipi, nasol. Să te abţii, cu două escalopuri *cordon-bleu* în tine, nu-i tocmai practic…

Înainte de a coborî am căutat-o cu privirea ca să prind curaj, pentru că oi fi eu tare de tot la pinball, dar la fotbal de masă sunt ca o umbră a lui frate-meu.

Am jucat ca o cizmă. Făina, în loc să împiedice mâinile să-mi transpire, mi se strângea ca nişte brobonele albe în vârful degetelor.

Pe lângă asta, Marie şi ceilalţi au coborât şi ei când eram la 6, iar din clipa aceea am slăbit jocul. O simţeam cum se mişcă în spatele meu în timp ce mâinile îmi alunecau pe mânere. Îi simţeam şi parfumul, aşa că am uitat cu totul de atacanţi. Îi auzeam vocea şi încasam gol după gol.

Când frate-meu a pus cursorul pe zece de partea lui, am putut în sfârşit să-mi şterg mâinile pe coapse. Blugii mi se făcuseră albi.

Marc s-a uitat la mine cu un aer de ticălos sincer dezolat.

Frumoasă aniversare, m-am gândit.

Fetele au zis apoi că vor să se culce şi ne-au cerut să le arătăm camera. Le-am spus că eu o să dorm pe canapeaua din salon ca să pot termina în linişte ce mai era pe fundul sticlelor, fără să mă deranjeze careva.

Marie s-a uitat la mine. M-am gândit că dacă în momentul acela ar fi avut 1,29 şi ar fi cântărit 26 de kile, aş fi putut s-o ascund în haina mea şi s-o iau cu mine peste tot.

În casă s-a făcut apoi linişte. Luminile se stinseră una câte una şi nu se mai auzea decât câte cineva tuşind pe ici, pe colo.

Mi-am închipuit că Marc şi amicii lui erau destul de idioţi ca să bată la uşa fetelor.

Am fluierat după câini şi am încuiat uşa de la intrare.

Nu reuşeam să adorm. Bineînţeles.

Fumam o ţigară pe întuneric. În cameră nu se vedea nimic altceva decât un punctuleţ roşu care se mişca din când în când. Pe urmă am auzit un zgomot. Ca de hârtie mototolită. Prima dată am crezut că e unul din câini, care făcea vreo năzbâtie.

I-am strigat:

— Bozo?… Micmac?…

Nici un răspuns şi zgomotul creştea cu un fel de fâş-fâş, ca atunci când dezlipeşti o bucată de scotch.

Mă ridic şi întind mâna ca să aprind lumina.

Cred că visez. Marie stă goală în mijlocul încăperii şi-şi acoperă corpul cu hârtie de cadouri. Are o bucată albastră pe sânul stâng, una argintie pe cel drept şi nişte panglici răsucite în jurul braţelor. Hârtia kraft care învelea casca de motocicletă pe care mi-a dăruit-o bunică-mea îi înfăşoară acum talia.

Umblă pe jumătate goală printre ambalaje, printre scrumierele pline şi paharele murdare.

— Ce faci?

— Nu se vede?

— Păi… nu prea…

— N-ai zis tu când ai venit că vrei un cadou?

Zâmbea mereu şi îşi atârna panglici roşii în jurul taliei.

M-am ridicat brusc.

— Hei, nu te împacheta, i-am spus.

Iar în timp ce-i spuneam asta, mă întrebam dacă acest „nu te împacheta“ însemna: nu-ţi acoperi pielea, lasă-mi-o aşa cum e, te implor.

Sau dacă acest „nu te împacheta“ nu însemna cumva: stai, nu te grăbi, ştii, nu numai că am ca întotdeauna rău de mare, dar mai mult decât atât, mâine o să plec la Nancy, aşa că vezi tu…

Evenimentul zilei

Aş face mai bine să mă culc, dar nu pot.

Îmi tremură mâinile.

Cred că ar trebui să scriu un fel de raport.

Sunt obişnuit cu ele. Scriu câte unul pe săptămână, vineri după-amiaza, pentru Guillemin, şeful meu.

De data asta însă, e pentru mine.

Îmi spun: „Dacă povesteşti totul amănunţit, dacă te străduieşti suficient de mult, când o să reciteşti la sfârşit ce ai scris, o să înţelegi pentru două secunde că fraierul în toată povestea asta nu eşti tu, aşa că pe urmă ai putea să te judeci obiectiv. Poate“.

Aşadar sunt aici. În faţa mea se află mobilul pe care îl folosesc de obicei doar la serviciu, la parter aud zgomotul maşinii de spălat vase.

Soţia şi copiii sunt de mult în pat. Copiii dorm, dar nevastă-mea sigur nu. Mă pândeşte. Încearcă să afle ceva. Cred că-i e frică pentru că ştie deja că m-a pierdut. Femeile simt lucrurile astea. Ştie foarte bine că nu pot să vin lângă ea să mă culc. Trebuie să pun acum totul pe hârtie, măcar pentru acele două secunde, care vor fi probabil atât de importante, asta dacă voi ajunge până la ele.

S-o iau cu începutul.

Am fost angajat la Paul Pridault pe întâi septembrie 1995. Înainte lucram pentru un concurent de-al lui, dar erau atâtea chestii enervante care

se tot adunau, ca de exemplu facturile achitate cu şase luni întârziere, încât până la urmă i-am dat naibii.

Am stat în şomaj aproape un an.

Toată lumea a crezut că o s-o iau razna învârtindu-mă aiurea în aşteptarea unui telefon de la agentul la care mă înscrisesem.

Perioada asta va rămâne, totuşi, o amintire frumoasă. Atunci am putut în sfârşit să-mi termin casa. Tot ce-mi ceruse Florence de atâta timp: am agăţat inelele la perdele, am pus un duş în cămăruţa din fund, am închiriat un motocultor şi am dat peste cap toată grădina înainte să pun un alt gazon.

Seara mă duceam să-l iau pe Lucas de la dădacă, apoi treceam s-o iau şi pe fata cea mare când ieşea de la şcoală. Le pregăteam o masă copioasă, cu ciocolată caldă. Dar fără Nesquik, doar cu cacao adevărată care le desena nişte mustăţi superbe. Pe care şi le admirau în oglinda din baie înainte de a şi le şterge cu limba.

În iunie, când mi-am dat seama că băiatul nu se mai putea duce la doamna Ledoux fiindcă împlinise vârsta de grădiniţă, am început să-mi caut serios de lucru, iar în august am găsit.

La Paul Pridault sunt agent comercial pe toată zona vestică. Este o mare întreprindere de produse din porc. Dacă vreţi, ca un fel de băcănie, dar la scară industrială.

Lovitura de geniu a lui Pridault e şunca învelită, dar nu oricum, ci şunca învelită într-o pânză adevărată, cu pătrăţele roşii şi albe. Evident că e tot o şuncă de uzină, fabricată cu porci de uzină, ca să nu mai vorbim de faimoasa cârpă ţărănească fabricată şi ea în China. Dar tocmai prin lucrurile astea a ajuns să fie cunoscut, toate studiile de piaţă o dovedesc, dacă întrebi o gospodină ce înseamnă pentru ea Paul Pridault, o să vă spună „şuncă în

pânză“, iar dacă o să insistaţi, o să aflaţi că şunca asta e mult mai bună decât toate celelalte, din cauza gustului autentic.

Jos pălăria, tipul e artist.

Are o cifră de afaceri de treizeci şi cinci de milioane pe an, venit net.

Mi-am petrecut mai mult de jumătate din săptămâna trecută la volanul maşinii de serviciu. O 306 neagră, cu câte un cap de porc haios lipit pe ambele aripi.

Nimeni n-are idee ce viaţă duc aceia care bat drumurile, camionagiii sau agenţii de vânzări.

Ca şi cum pe stradă ar exista două lumi diferite: cei care se plimbă şi noi.

Iar aici ar fi mai multe lucruri de zis. E vorba mai întâi de relaţia cu propria maşină.

Începând cu acel Clio 1L2 şi până la enormele semiremorci germane, de câte ori ne urcăm în ele, ne simţim ca acasă. E mirosul nostru cel mai intim, hogeacul nostru, scaunul care a luat forma fundului nostru, în fine, alte chestii nu tocmai de laudă. Ca să nu mai vorbim de radio, care e un regat imens şi misterios al codurilor pe care puţini sunt cei care le înţeleg.

Nu-l prea deschid însă, îi mai dau când şi când drumul în surdină, când am chef să aud câte ceva, dar cam atât.

Mai e apoi şi tot ce ţine de haleală. Cârciumile de la Cheval Blanc, restaurantele de pe drum, birturile de la Arche. Mâncarea obişnuită, băutura şi feţele de masă din hârtie. Toate mutrele pe care le întâlnim şi pe care n-o să le mai vedem niciodată…

Mai sunt şi funduleţele chelneriţelor, comentate, notate şi evidenţiate mai ceva ca în ghidul Michelin. (Aşa ceva s-ar putea numi ghidul

Micheline.)

Mai sunt apoi şi oboseala, drumurile, singurătatea şi gândurile. Întotdeauna aceleaşi, întorcându-se mereu în gol.

Plictiseala care se strecoară pe neştiute şi târfele.

Un întreg univers care creează o barieră de netrecut între oamenii şoselelor şi toţi ceilalţi.

Grosso modo, toată munca mea constă în a face turul proprietarului.

Sunt în contact cu responsabilii de la alimentaţie din zonele medii şi mari. Stabilim împreună strategiile de lansare pe piaţă, perspectivele de vânzare şi întâlnirile de informare asupra produselor noastre.

Pentru mine e ca şi cum m-aş plimba cu o fată frumoasă la braţ, lăudându-i farmecul şi calităţile. Ca şi cum m-aş strădui să-i găsesc o partidă mai bună.

Dar asta nu înseamnă doar s-o plasez, trebuie să mă ocup de ea şi mai departe, aşa că, de câte ori am ocazia, le urmăresc pe vânzătoare ca să văd dacă pun marfa în faţă, dacă nu cumva se prefac că vând doar aşa, de formă, dacă pânza e la fel de bine întinsă ca la televizor, dacă toţi cârnăciorii sunt încă bine îmbibaţi în sos, dacă pateurile sunt ţinute frumos în farfurioarele lor smălţuite, dacă şi cârnaţii stau agăţaţi ca şi cum ar fi puşi la uscat, şi dacă, şi dacă, şi dacă…

Nimeni nu vede amănuntele astea, dar tocmai ele fac diferenţa Paul Pridault.

Ştiu că vorbesc prea mult despre slujba mea şi că asta n-are nimic de-a face cu ceea ce trebuie să scriu.

Aici e vorba de produsele din porc, dar aş fi putut la fel de bine să vând ruj sau şireturi. Ceea ce-mi place sunt întâlnirile cu oamenii, discuţiile şi faptul că văd ţara.

Mai ales să nu stau închis toată ziua într-un birou, cu un şef pe cap. Numai să mă gândesc la asta şi mi-e groază.

Luni, 29 septembrie 1977, m-am trezit la şase fără un sfert. Mi-am strâns lucrurile în linişte, ca să nu mârâie nevastă-mea. Pe urmă, abia am avut timp să fac un duş, fiindcă ştiam că rămăsesem fără benzină şi voiam să profit de asta ca să pot verifica şi presiunea cauciucurilor.

Mi-am băut cafeaua în staţia Shell. Urăsc chestia asta. Mirosul de benzină se combină cu cel de cafea îndulcită şi-mi vine să vărs.

Prima întâlnire era la opt şi jumătate. La Pont-Audemer. I-am ajutat pe magazionerii de la Carrefour să monteze o reclamă pentru produsele noastre vidate. E o chestie nouă pe care am scos-o împreună cu un mare mahăr. (Ar trebui să vezi toate măsurile care s-au luat ca să-i apară mutra şi căciula de blană pe ambalaj, în sfârşit…)

A doua întâlnire era prevăzută pentru ora zece, la Bourg-Achard.

Eram în întârziere, mai ales că pe drum era ceaţă.

Am închis radioul pentru că aveam nevoie să mă gândesc.

Îmi făceam griji pentru întâlnirea asta, ştiam că eram în concurenţă cu cineva de la o altă firmă, iar pentru mine asta era o mare provocare. De altfel, a fost cât pe ce să ratez ieşirea din oraş.

La ora treisprezece am primit un telefon panicat de la nevastă-mea.

— Jean Pierre, tu eşti?

— Sigur că eu, cine altcineva?

— …O, Doamne… Eşti bine?

— De ce mă întrebi?

— Din cauza accidentului, fireşte! De două ore tot încerc să te sun pe mobil, dar mi se spune că toate liniile au căzut! De două ore sunt moartă de

frică! Am sunat la tine la birou de cel puţin zece ori! Ce dracu'! Ai fi putut şi tu să mă suni, mi-ai făcut viaţa un iad…

— Da' ia stai puţin, despre ce vorbeşti?

— Despre accidentul care a avut loc azi-dimineaţă pe autostrada 13. Nu trebuia s-o iei şi tu azi pe-acolo?

— Ce accident?

— Hai că eşti culmea!!! Nu eşti TU ăla care ascultă toată ziua France Info?!! Toată lumea nu vorbeşte decât despre asta, chiar şi la televizor! De groaznicul accident de azi-dimineaţă din apropiere de Rouen.

— …

— Bine, hai că te las; am o groază de treabă… N-am apucat să fac nimic de azidimineaţă, mă şi vedeam văduvă… gata să arunc un pumn de pământ în groapă. M-a sunat mama ta, maică-mea… am vorbit cu ele toată dimineaţa.

— Ce să zic… îmi pare rău… dar numai de data asta! Trebuie să mai aştepţi puţin până o să scapi de maică-mea.

— Eşti tâmpit.

— …

— …

— Ei, Flo…

— Ce mai vrei?

— Te iubesc.

— Nu-mi spui niciodată asta.

— Păi, şi acum ce-am făcut?

— Bine, hai, ne vedem deseară. Şi sun-o pe maică-ta înainte să-şi dea duhul.

La şapte seara m-am uitat la ştirile locale. Oroare.

Opt morţi şi şaizeci de răniţi. Maşini strivite ca sardelele.

Câte?

Cincizeci? O sută?

Zeci de tone de fiare culcate la pământ şi complet arse. Zeci şi zeci de maşini de la SAMU. Un poliţist care vorbeşte de imprudenţă, de viteză excesivă, de ceaţa anunţată cu o zi înainte şi de cadavrele care n-au putut fi identificate. Oameni buimăciţi, tăcuţi, în lacrimi.

La opt am ascultat ştirile din jurnalul de pe TF1. De data asta nouă morţi.

Florence strigă din bucătărie:

— Mai termină odată cu asta! Închide-l! Vino la mine.

Am ciocnit în bucătărie. Însă doar ca să-i fac plăcerea asta fiindcă eram cu mintea în altă parte. Abia acum începea să mi se facă frică. N-am putut să mănânc nimic şi eram cu gândul aiurea ca un boxer leneş.

Pentru că nu reuşeam să dorm, nevastă-mea a făcut dragoste cu mine cu multă blândeţe. La miezul nopţii eram din nou în salon. Am dat drumul la televizor cu sonorul oprit şi am căutat peste tot o ţigară.

La douăsprezece şi jumătate am dat volumul puţin mai tare pentru ultimul buletin de ştiri. Nu puteam să-mi iau privirea de la grămada de tablă care se împrăştia în cele două sensuri ale străzii.

Ce nebunie.

Îmi spuneam: oamenii sunt totuşi mult prea tâmpiţi.

Şi pe urmă a apărut un camionagiu. Purta un tricou marca Le Castellet. N-o să-i uit figura niciodată.

În seara aceea, în salonul meu, tipul a zis:

— Bine, bine, era ceaţă şi e clar că se circula prea repede, dar toată nenorocirea asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ticălosul celălalt n-ar fi dat înapoi ca s-o ia pe la ieşirea din Bourg-Achard. Am văzut totul din cabină. Lângă mine erau doi care au încetinit, după care i-am auzit pe ceilalţi din urmă intrând unii în alţii ca în brânză. Credeţi-mă pe cuvânt dacă puteţi, dar nu vedeam nimic în retrovizoare. Nimic. Doar alb. Sper că asta n-o să te lase să dormi, nemernicule.

Asta mi-a spus. Mie.

Mie, Jean-Pierre Faret, stând în salon.

Asta a fost ieri.

Astăzi am cumpărat toate ziarele. La pagina 3 din *Le Figaro* de marţi, 30 septembrie:

O PRESUPUSĂ MANEVRĂ GREŞITĂ

„Manevra greşită a unui şofer care ar fi dat înapoi la intersecţia cu drumul spre Bourg-Achard (Eure) s-ar putea afla la originea lanţului de accidente care a provocat moartea a nouă persoane ieri dimineaţă, printr-o serie de ciocniri între autovehicule produsă pe autostrada 13. Această greşeală ar fi dus la prima ciocnire, în sensul provincie-Paris, urmată imediat de incendiul izbucnit în camionul-cisternă. Moment în care flăcările au atras atenţia…“

Iar la pagina 3 din *Le Parisien*:

ÎNGROZITOAREA IPOTEZĂ A UNEI MANEVRE GREŞITE

„Imprudenţa, adică inconştienţa unui automobilist, ar putea fi la originea dramei produse de această înfiorătoare grămadă de fiare zdrobite, de sub care au fost scoase cel puţin nouă persoane ieri dimineaţă pe autostrada 13. Poliţia a cules o mărturie potrivit căreia o maşină dăduse înapoi ca să o ia pe ieşirea din Bourg-Achard, la aproximativ douăzeci de kilometri de Rouen. Tocmai pentru că au vrut să evite această maşină, ceilalţi…“

Şi ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns…:

„Vrând să traverseze ca să-i ajute pe răniţi, alte două persoane au fost omorâte, secerate de o maşină. În mai puţin de două minute, în jur de o sută de maşini, trei camioane grele…“

(*Libération*, aceeaşi zi)

Nici măcar douăzeci de metri, abia dacă am călcat puţin banda.

N-a durat decât câteva secunde. Am uitat imediat.

Doamne, Dumnezeule…

Nu plâng.

Florence a venit la cinci dimineaţa să mă caute în salon.

I-am povestit totul. Evident.

A rămas aşezată minute în şir, fără să se mişte, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Se uita când în stânga, când în dreapta, ca şi cum ar fi avut nevoie de mai mult aer, apoi mi-a zis:

— Ascultă-mă bine. N-o să spui nimic. Ştii că altfel te vor acuza de omucidere involuntară şi o să faci puşcărie.

— Da.

— Şi? Şi? Cu ce-o să schimbe asta lucrurile? Alte vieţi ratate, la ce bun?

Plângea.

— În orice caz, s-a terminat şi cu mine, toată viaţa mea s-a dus dracului.

Ţipa.

— A ta, poate, dar nu şi a copiilor! Aşa că să nu zici nimic!

Nu mai puteam să strig.

— Că tot vorbim de copii. Uită-te la ăsta. Uită-te bine.

Şi i-am întins ziarul la pagina unde se vedea un băieţel plângând pe autostrada 13.

Un băieţel care se îndepărtează de o maşină gri de nerecunoscut.

O fotografie în ziar.

La rubrica „Evenimentul zilei“.

— …Are vârsta lui Camille.

— Dar, pentru Dumnezeu, termină!!! îmi urlă nevastă-mea, apucându-mă de guler… Încează odată cu mizeria asta! Taci! O să-ţi pun o întrebare. Una singură. La ce-ar folosi dacă unul ca tine ar ajunge la zdup? Ei, ia spune, la ce-ar folosi?

— Să-i consoleze pe ceilalţi.

A plecat distrusă.

Am auzit-o încuindu-se în baie.

Azi-dimineaţă, în faţa ei, am clătinat din cap, dar acum, seara, în casa mea tăcută, cu maşina de spălat vase în fundal…

Sunt pierdut.

O să cobor, o să beau un pahar cu apă şi o să fumez o ţigară în grădină. După aceea o să urc şi o să recitesc totul ca să văd dacă mă ajută cu ceva.

Dar nu prea cred.

Catgut

La început, nimic nu fusese prevăzut aşa. Răspunsesem la un anunţ din *Săptămâna veterinară*, pentru a ţine locul cuiva pentru două luni: august şi septembrie. Şi-apoi tipul care m-a angajat a murit pe drum, când venea din vacanţă. Din fericire, nu mai era nimeni altcineva în maşină.

Şi aşa se face că am rămas. Ba chiar mi-am şi achitat datoriile. E o clientelă destul de bună. Normanzii plătesc cu greu, dar plătesc.

Normanzii sunt ca toţi misoginii, cu ideile bine fixate în tărtăcuţă, şi odată inoculate… o femeie care se ocupă de animale nu dă bine. Ca să le hrăneşti, să le mulgi şi să le cureţi rahatul, mai treacă-meargă. Dar pentru injecţii, pentru fătat, pentru colici şi pentru metrite, rămâne de văzut.

Şi am văzut asta cu vârf şi-ndesat. După mai multe luni de muncă asiduă, în sfârşit, mi-au plătit-o.

Evident, dimineaţa mai e cum mai e. Consult la cabinet. Îmi aduc mai ales pisici şi câini. Diverse cazuri: pe unul mi-l aduc ca să-i fac o injecţie letală, fiindcă tatăl nu poate să rezolve problema şi animalul se chinuie prea tare, pe altul mi-l aduc să-l îngrijesc, fiindcă e bun la vânătoare sau, mai rar, mi-l aduc pentru vaccin, şi aici nu e vorba decât de vreun parizian.

Dar marele chin din perioada aceea venea abia după-amiaza. Vizitele. Grajdurile. Liniştea. Trebuie să mă vezi la lucru şi pe urmă mai vorbim. Cât dispreţ, câtă bătaie de joc pe la spate… Cred că s-a făcut mult mişto la

cafenea pe seama muncii mele practice şi a mănuşilor sterile. Ba mai mult, mă cheamă Lejaret. Doctor Lejaret. Asta-i ca o ironie.

Mi-am uitat în cele din urmă notiţele şi teoriile, am aşteptat şi eu în linişte în faţa animalului, al cărui stăpân îmi arunca-n faţă frânturi de explicaţii, ca să mă ajute.

Dar mai ales, şi ăsta-i în primul rând motivul pentru care merita să mai rămân, mi-am cumpărat haltere.

Acum, dacă ar fi să dau un sfat (deşi, cu tot ce s-a întâmplat, m-aş mira să mi se ceară) unui tânăr care vrea să stea la ţară, i-aş spune: muşchi, muşchi de oţel. E lucrul cel mai important. O vacă are o greutate între cinci şi opt sute de kile, un cal între şapte sute de kile şi o tonă. Cam asta e.

Imaginaţi-vă o vacă neputând să fete. Evident că e noapte şi foarte frig, grajdul e murdar, iar lumină, aproape deloc.

Bun.

Vaca are dureri, ţăranul e necăjit, că doar vaca e singura lui sursă de venit. Dacă veterinarul îl costă mai mult decât preţul cărnii care urmează să se nască, trebuie să chibzuiţi. Îi spuneţi:

— Viţelul e prost aşezat. Trebuie întors şi o să iasă singur.

Grajdul se însufleţeşte. L-au sculat din pat pe copilul cel mare şi urmează fata cea mică.

Legaţi animalul. Fără lovituri de picior. Vă dezbrăcaţi şi rămâneţi în tricou. Se face frig. Căutaţi un robinet şi vă spălaţi bine pe mâini cu o cojiţă de săpun rătăcită pe-acolo. Vă puneţi mănuşile lungi până la subsuori. Cu mâna stângă, apăsaţi vulva enormă şi începeţi.

Căutaţi viţelul de şaizeci sau şaptezeci de kile în fundul uterului, şi-l întoarceţi în poziţia bună. Totul cu o singură mână.

Vă ia ceva timp, dar reuşiţi. Apoi, vă aduceţi aminte de haltere, în timp ce veţi bea o ţuiculiţă caldă, ca să vă reveniţi.

Cu altă ocazie, viţelul nu poate ieşi, trebuie făcută o tăietură, iar asta va costa mai mult. Tipul vă priveşte, şi-n funcţie de privirea dumneavoastră, se va hotărî. Dacă privirea e încrezătoare şi dacă schiţaţi vreun gest către maşină, ca şi cum v-aţi duce să vă aduceţi instrumentele, va zice da.

Dacă privirea e întoarsă către celelalte animale din jur şi dacă faceţi vreun gest, ca şi cum aţi vrea să plecaţi, va zice nu.

Iar altă dată, viţelul e deja mort şi nu trebuie să prăpădim şi juninca, de aceea îl tăiem în bucăţi, pe care le scoatem una câte una, tot cu mănuşa.

După care vă întoarceţi acasă, dar cu inima zdrobită.

Anii au trecut şi sunt departe de a fi terminat de rambursat, dar lucrurile merg bine.

Am cumpărat ferma bătrânului Villemeux când acesta a murit şi am mai aranjat-o puţin.

Am întâlnit pe cineva care apoi a plecat. Probabil că din cauza mâinilor mele în formă de bătătoare de covoare.

Am cules de pe stradă doi câini; primul a venit singur la mine şi a găsit o casă primitoare; al doilea păţise nişte lucruri foarte rele înainte să ajungă la mine. Evident, al doilea face legea pe lângă casă. Se mai învârtesc şi nişte pisici pe-aici. Nu le văd niciodată, dar străchinile sunt mereu goale. Grădina îmi place; e un pic cam răvăşită, dar am nişte trandafiri bătrâni, care erau acolo dinaintea mea şi care nu-mi cer nici o îngrijire. Sunt încântători.

Anul trecut am cumpărat mobilă de grădină din lemn de tec. Foarte scumpă, dar care pare că o să îmbătrânească bine.

Când mai am ocazia, mai ies cu Marc Pardini, care e profesor de nu mai ştiu ce la liceul de peste drum. Mergem împreună la cinema şi restaurant. Face pe intelectualul cu mine, ceea ce mă amuză, pentru că, în fond şi la urma urmei, m-am cam prostit. Îmi împrumută cărţi şi CD-uri.

Când mai am ocazia, mă culc cu el. Întotdeauna e bine.

Ieri noapte, a sunat telefonul. Era Billebaudes, ferma de pe drumul spre Tianville. Tipul mi-a zis ceva de-o complicaţie care nu suporta amânare.

Nu pot să spun cât de mult m-a costat chestia asta. Fusesem de gardă weekendul trecut şi aşa se făceau 13 zile de când lucram fără întrerupere. Le-am vorbit puţin câinilor. Orice, doar să-mi audă vocea, şi mi-am făcut un suc negru ca de cerneală.

Am simţit că ceva nu e în ordine din momentul în care am scos cheia din contact. În casă era întuneric, iar în grajd – linişte.

Am făcut o gălăgie infernală, bătând în poarta de tablă, de parcă voiam să-i scol pe morţi din groapă, dar era deja prea târziu.

Tipul mi-a spus: curul vacii mele e bine; dar al tău, cum e? Şi eşti sigură că ai şi tu cur? Umblă vorba pe-aici că nu eşti chiar femeie, că ai avea ce au bărbaţii, aşa se aude. Şi am zis să ne lămurim.

Şi ceilalţi doi râdeau la tot ce zicea el.

Le fixam cu privirea unghiile roase până la sânge. Crezi că m-ar mai fi dus până la o căpiţă de fân? Nu, erau prea mangă ca să se aplece fără să cadă. În lăptărie, m-au fixat pe-o putină îngheţată. Era şi un fel de ţeavă îndoită, care-mi strivea spatele. Mi se făcea milă să-i văd cum se enervau cu şliţul.

Totu-mi făcea milă.

M-au rănit îngrozitor. Spus aşa, poate nu înseamnă prea mare lucru, dar o repet pentru cei care n-au auzit bine: m-au rănit îngrozitor.

Pe tipul de la Billebaudes ejacularea l-a trezit dintr-odată.

Ei bine, doctore, a fost o glumă, nu? Nu prea ai ocazia să glumeşti pe la noi, şi-apoi, trebuie să-nţelegi, e cumnatul meu şi şi-a îngropat şi el acolo viaţa de băiat. Nu-i aşa, Manu?

Manu deja dormea, şi prietenul lui începea din nou să picotească.

I-am spus tipului da, bineînţeles, bineînţeles. Chiar am şi glumit puţin cu el, până ce mi-a arătat gâtul sticlei. Era ţuică de prune.

Alcoolul îi făcuse inofensivi, dar le-am administrat fiecăruia o doză de ketamină. Nu voiam să se mişte. Ţineam să lucrez în linişte.

Mi-am pus mănuşile sterile şi am curăţat bine totul, cu betadină.

Pe urmă am întins pielea scrotului. Am făcut o mică incizie, cu lama bisturiului. Am scos testiculele. Am tăiat. Am ligaturat epididimul şi canalul cu catgut nr. 3,5, le-am pus în pungi şi le-am cusut unul de altul. Lucrat foarte curat.

Celui cu care am vorbit la telefon, şi care a fost şi cel mai brutal, pentru că era la el acasă, i-am grefat perechea de testicule deasupra mărului lui Adam.

Era aproape şase când am trecut pe la vecina mea. Doamna Brudet, în vârstă de 72 de ani, era demult în picioare, uscăţivă, dar ţanţoşă.

— O să lipsesc sigur o vreme, doamnă Brudet, dar trebuie să fie cineva care să aibă grijă de câini şi de pisici.

— Nimic grav, sper?

— Nu ştiu.

— De pisici, o să am grijă cu plăcere, deşi nu cred că e o idee bună să le îmbuibi atâta. Nu trebuie decât să alerge după şoareci. Cu câinii o să-mi fie

mai greu, fiindcă sunt mari, dar dacă nu-i pentru mult timp, o să-i iau la mine.

— O să vă completez un cec pentru mâncare.

— Foarte bine. Puneţi-l în spatele televizorului. Cel puţin, sper că nu-i nimic grav, nu-i aşa?

— Nţţ, nţţ, am făcut eu, zâmbind.

M-am aşezat la masa mea din bucătărie. Am încălzit cafeaua şi acum fumez o ţigară. Aştept maşina poliţiei.

Sper numai să nu pună sirena.

Junior

Îl cheamă Alexandre Devermont. E un tânăr trandafiriu şi blond.

Crescut într-un clopot de sticlă. Sută la sută săpun de lux şi Colgate bifluor, cu cămăşuţe din bumbac şi o gropiţă în bărbie. Drăgălaş. Curat. Un adevărat purceluş de lapte.

În curând o să aibă 20 de ani. Această vârstă descurajantă, la care încă mai crezi că totul e posibil. Atâtea posibilităţi şi atâtea iluzii. Şi atâtea şuturi în fund.

Dar nu şi pentru acest tânăr trandafiriu. Viaţa nu i-a făcut niciodată nimic. Nimeni nu l-a tras vreodată atât de tare de urechi încât să-l doară cu adevărat. E băiat bun.

Mama lui îi cere însă mai mult decât poate. Ea spune: „Alo, aici Elisabeth Devermont…“, despărţind şi accentuând prima silabă. Ca şi cum ar spera să mai păcălească pe cineva… Ţţţţţţţ… în ziua de azi poţi să cumperi multe lucruri, dar nu şi o particulă care să arate nobleţea.

Nu mai poţi să cumperi genul ăsta de orgoliu. Ca Obelix, trebuie să fi căzut în oala cu poţiune magică în copilărie. Dar asta nu o împiedică să poarte un inel cu sigiliu gravat.

Sigiliul cui? Mă întreb şi eu. O amestecătură de coroane de flori de crin pe un fundal de blazon. Asociaţia cârnăţarilor şi a birtaşilor francezi şi-a ales aceeaşi emblemă pentru hârtia cu antet a sindicatului, dar ea nu ştie asta. Of.

Tăticul a preluat afacerea familiei. O întreprindere care produce mobilă de grădină din răşină albă. Mobila Rofitex.

Garantată 10 ani împotriva îngălbenirii pe orice tip de climă.

Evident, răşina dă un aspect de mobilă de camping şi picnic. Ar fi fost mai şic să facă mobilă din lemn de tec, bănci foarte elegante care capătă în timp o patină frumoasă, la care se adăugau şi cei câţiva licheni de sub stejarul centenar plantat de stră-străbunicul în mijlocul proprietăţii… Dar, în fine, trebuie să luăm ce ni se dă, nu-i aşa?

Apropo de mobile: am exagerat puţin adineaori când am spus că viaţa nu l-a făcut pe Junior să treacă prin nici un fel de încercare. Ba da, ba da. Într-o zi, când dansa cu o tânără de familie bună, plată şi rasată ca un adevărat setter englez, a fost încercat pentru prima dată de o puternică emoţie.

Era în timpul unei petreceri mondene de genul celor pe care mămicile le organizează cu cheltuieli enorme pentru a evita ca odraslele să se arunce între sânii unei Leïla sau Hannah sau ai oricărei alta de teapa asta, una care ar duhni de la o poştă a sulf sau a pudră.

Deci era acolo, cu gulerul desfăcut şi cu palmele umede. Dansa cu fata asta, era foarte atent mai ales să nu-i împungă burta cu prohabul. Încerca să-şi legene puţin şoldurile, bătând ritmul cu tocul pantofului. Aşa, înţelegi, genul relaxat. Genul tânăr.

Şi pe urmă gagicuţa l-a întrebat:

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

(E o întrebare pe care fetele o pun de obicei la genul acesta de petreceri.)

I-a răspuns prefăcându-de distrat, în timp ce o conducea într-o piruetă:

— Este director general la Rofitex, nu ştiu dacă ştii… aproximativ şaizeci de angajaţi…

Fata nu l-a lăsat să termine. S-a oprit brusc, deschizându-şi larg ochii de setter:

— Ia stai puţin… Rofitex?… vrei să spui… prezervativele Rofitex?!

Nu, că asta era chiar ca lumea.

— Nu, mobilele de grădină, a răspuns el, care se aştepta la orice, numai la asta nu.

Nu. Asta-i chiar idioată. Doamne, ce idioată. Din fericire, muzica se oprise şi a putut să se ducă la bufet şi să bea puţină şampanie, degustând-o. Nu, zău.

Se mai întâmplă. Nici măcar nu-i o fată de familie bună, ci o parvenită.

Douăzeci de ani. Dumnezeule.

*

Micul Devermont a încercat de două ori să ia bacul, dar nu şi permisul. Pe ăsta l-a luat din prima.

Nu ca frate-su, care a dat de trei ori…

La cină, toată lumea e binedispusă. Şi e normal, de vreme ce inspectorul din colţ e un adevărat tâmpit. Şi mai e şi beţivan pe deasupra. Că doar suntem la ţară aici.

La fel ca fratele lui şi ca verii lui mai înainte, Alexandre şi-a dat examenul de carnet în timpul vacanţei şcolare, pe domeniul bunicii sale, pentru că în provincie tarifele sunt mai mici decât la Paris. Aproape o mie de franci diferenţă pentru cursul de pregătire.

Dar în sfârşit, beţivanul era destul de hămesit, aşa că a mâzgălit ceva pe foaia roz, fără să-i mai pese de alte detalii.

Alexandre va putea să se servească de Golf-ul mamei cu condiţia ca aceasta să nu aibă nevoie de maşină, dacă nu, o să folosească vechea 104 din garaj. La fel ca toată lumea.

Aceasta merge încă, deşi se vede că e pe ducă.

*

Sfârşitul vacanţei. În curând va trebui să se întoarcă în apartamentul mare de pe l'avenue Mozart şi să se înscrie la Şcoala privată de Comerţ de pe l'avenue de Saxe. O şcoală a cărei diplomă nu e încă recunoscută de stat, dar care are un nume sofisticat, cu multe iniţiale: I.S.E.R.P. sau I.R.P.S. sau I.S.A.F.M., sau ceva de genul ăsta (Institutul Superior Al Fundului Meu).

Porcuşorul nostru de lapte s-a schimbat în lunile astea de vară. A luat-o pe căi greşite şi chiar s-a apucat de fumat.

Fumează Marlboro Light.

Şi asta din cauza noilor amiciţii: s-a înhăitat cu fiul unui mare cultivator din regiune, Franck Mingeaut. Nu-i ajunge nici la degetul mic. Plin de bani, strident, scandalagiu şi gălăgios, unul care-i zice săru'mâna politicos bunicii lui Alex, în timp ce trage cu coada ochiului la verişoarele acestuia. Tţ Tţ…

Franck Mingeaut se bucură că îl cunoaşte pe Junior. Datorită lui poate să iasă în lume, la petreceri unde fetele sunt subţiri şi drăguţe şi unde şampania din familiile bune ţine locul berii. Instinctul îi spune că asta e calea spre un loc călduţ. Sălile de cafenea, cu acele Maryline nu foarte civilizate, biliardul şi târgurile agricole merg până la un punct. În timp ce o serată la fata lui Cutărescu la castelul din Cutăreşti…, iată spre ce trebuie el să-şi orienteze toate eforturile.

Pe de altă parte, Devermont Junior e mulţumit de amicul său parvenit. Datorită lui, poate ajunge departe pe drumurile acoperite cu criblură, într-o cabrioletă sport, se poate năpusti prin satele din Touraine, ridicând braţele în onoarea ţăranilor ca să-şi poată parca maşinile 4L şi, mai ales, îşi scoate tatăl din minţi. Şi-a mai descheiat un nasture la cămăşuţă şi chiar şi-a pus din nou medalia de la botez, pozând într-un dur încă inocent. Fetele sunt înnebunite după aşa ceva.

*

În seara asta are loc marele eveniment al verii. Contele şi contesa de la Rochepoucaut dau o petrecere în cinstea mezinei Eleonora. Toată lumea bună o să fie acolo. Din Mayenne până în Berry. Oameni de viţă, tot ce vrei şi ce nu vrei. Plouă cu tinere moştenitoare încă fecioare.

Bani. Nu sunetul, ci mirosul lor. Decoltee, piele ca laptele, coliere de perle, ţigări ultra şi râsete nervoase. E marea seară pentru Franck şi Alexandre, sacul şi peticul, da, seara cea mare.

Nici vorbă să ratezi aşa ceva.

Pentru oamenii ăştia, un cultivator bogat va rămâne mereu un ţăran, iar un industriaş bine crescut va rămâne întotdeauna un furnizor. Un motiv în plus ca să le bei şampania şi să le călăreşti fetele prin boscheţi. Nu sunt foarte sălbatice don'şoarele astea. Sunt urmaşe în linie directă ale lui Godefroy de Bouillon şi sunt de acord să împingă puţintel mai departe ultima cruciadă.

Franck nu are invitaţie cartonată, dar Alexandre îl cunoaşte pe tipul de la intrare, nici o problemă, îi pasezi o sută de biştari şi te lasă să treci, ba chiar ar putea să-ţi latre numele ca în saloanele de la Clubul Automobiliştilor, dacă te încântă ideea.

Însă marea problemă o reprezintă maşina. Maşina e piesa de rezistenţă ca să le dai gata pe cele cărora nu prea le plac înţepăturile din boscheţi.

Drăgălaşa care nu vrea să se întoarcă prea devreme acasă îşi expediază tăticul, aşa că va trebui să-şi găsească un cavaler galant care să o conducă. Fără maşină, într-o zonă unde oamenii locuiesc la zeci de kilometri distanţă unii de alţii, eşti fie un puşti amărât, fie un terminat.

De aceea, situaţia e critică. Deocamdată Franck nu dispune de acest adevărat aspirator de frumuseţi: e în revizie, şi nici Alexandre nu are maşina maică-sii: plecase cu ea la Paris.

Ce le mai rămâne? Doar acea 104 bleu, cu murdării de găină pe fotolii şi de-a lungul portierelor. Mai sunt şi nişte paie lipite de tavan şi un autocolant pe parbriz cu: „Vânătoarea e un lucru firesc“. Dumnezeule, nu-mi miroase deloc a bine.

— Da’ babacu’ tău unde e?

— În excursie.

— Şi rabla lui?

— Păi… e aici. De ce?

— Cum adică aici?

— Pentru că Jean-Raymond trebuie s-o cureţe bine.

(Jean-Raymond este paznicul.)

— Uau, atunci e super!! Îi împrumutăm tărăboanţa pentru o seară, după care i-o aducem înapoi. Şi sssttt, înţelegi tu, nu ştim, n-am văzut.

— Ne, ne, ne, Franck, nu se poate.

— Şi de ce, mă rog?

— Păi, dacă se-ntâmplă ceva cu ea, mă sinucid. Ne, ne, ne, nu se poate…

— Da’ ce să se întâmple, bă, pămpălăule? Ai, ce să se întâmple?!

— Ne, ne, ne…

— ’Mnezeii mă-sii, termină odată cu „ne, ne, ne“ ăsta, ce înseamnă asta? Sunt cinşpe kilometri dus şi cinşpe întors. Drumul e drept şi n-o să fie nici un ţivil afară la ora aia, deci care e problema?

— Dacă o să avem cea mai mică belea…

— DAR CE belele vrei să ai? Ai, CE belele să fie? Am permisul de trei ani şi n-am avut niciodată nici o problemă, pricepi? Nici una.

Apasă cu degetul mare sub incisiv de parcă ar vrea să-l scoată.

— Ne, ne, ne, nu sunt de acord. Nu Jaguarul lu’ babacu.

— Fir-ar al naibii să fie, nu se poate să fii chiar atât de cretin, nu se poate!

— …

— Şi atunci ce facem?? Mergem la Roche-de-mes-deux cu porcăria ta de rahat pe patru roţi?

— Păi… cam aşa…

— Ia stai aşa, nu cumva trebuia s-o luăm pe vară-ta şi apoi să trecem s-o luăm şi pe amica ei de la Saint-Chinan?

— Ba da…

— Şi crezi că îşi vor aşeza poponeţele lor delicate pe scaunele tale pline de caca??!

— Păi nu…

— Ei vezi, şi atunci?… Împrumutăm tărăboanţa lu’ babacu’, mergem binişor cu ea şi în câteva ore o ducem frumuşel înapoi de unde am luat-o şi asta-i tot.

— Ne, ne, ne, nu Jaguarul… (linişte)… nu Jaguarul.

— În fine, o să-mi găsesc pe cineva care să mă ducă. Eşti cu totul şi cu totul cretin. Asta-i marea învârteală a verii şi tu vrei să apărem acolo în jaful tău de căruţă. Nici vorbă. Măcar merge?

— Mda, merge.

— Băga-mi-aş, nu-i adevărat…

Se ciupeşte de pielea obrajilor.

— În orice caz, fără mine nu poţi să intri.

— Păi, între a nu merge şi a merge cu lada aia a ta de gunoi, nu ştiu ce-i mai bine… O să te zgârii tu pe ochi când n-o să pui laba pe nici o puicuţă…

*

Pe drumul de întoarcere. Ora cinci dimineaţa. Doi băieţi întunecaţi şi obosiţi care duhnesc a ţigară şi a transpiraţie, dar nu şi a sex (frumoasă petrecere, dar la capitolul fete cam secetă, ghinion).

Doi băieţi tăcuţi pe D 49, între Bonneuil şi Cissé-le-Duc în Indre-et-Loire.

— Ei,vezi… n-a păţit nimic… hm… vezi… mai era cazul să mă calci atâta pe nervi cu „ne, ne, ne“-ul tău? O să ţi-o frece mâine drăguţul de Jean-Raymond, maşinuţa lu’ tăticu…

— Pfff… măcar dacă ne-ar fi fost de vreun folos… puteam foarte bine s-o luăm şi pe cealaltă…

— Aici ai dreptate, în privinţa asta nu ne-am învârtit de nimic.

Se atinge între picioare.

— … Nu prea a fost multă lume, nu-i aşa?… În fine… mâine am totuşi o lipeală cu o blondă cu ţâţe mari pentru o partidă de tenis…

— Care?

— Ştii tu, aia care…

Şi n-a mai apucat să termine niciodată fraza pentru că un mistreţ, un porc de cel puţin o sută cincizeci de kile, a trecut strada chiar în clipa aceea, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga, dobitocul.

Un mistreţ foarte grăbit, care probabil că venea şi el de la o călăreală şi se temea ca părinţii să nu-l ia la tăbăcit.

Mai întâi au auzit scrâşnetul cauciucurilor, apoi un „buf“ puternic în faţă. Alexandre Devermont a spus:

— Rahat.

S-au oprit, au lăsat uşile deschise şi s-au dus să vadă. Porcul ţeapăn, mort, şi aripa din faţă dreapta la fel de ţeapănă şi moartă: adio bară de protecţie, adio radiator, adio faruri şi caroserie. Chiar şi micuţa siglă Jaguar fusese îndoită. Alexandre Devermont a repetat:

— Rahat.

Era prea trotilat şi prea obosit ca să mai poată zice altceva. Cu toate astea, chiar şi în momentele acelea avea foarte clar în minte şirul nesfârşit de nenorociri care îl aşteptau. Era *foarte limpede* conştient de ele.

Franck a tras un şut în burtoiul mistreţului şi a spus:

— Doar n-o să-l lăsăm aici. Cel puţin să-l luăm cu noi, o să facem din el o frigare pe cinste.

Alexandre a prins să hohotească:

— Mda, e bună friptana din pulpă de mistreţ.

Deşi nu mai era deloc amuzant, ba chiar situaţia era de-a drepul dramatică, nu-şi mai putea stăpâni râsul. Cu siguranţă din cauza oboselii şi a nervozităţii.

— Mama ta o să fie încântată.

— Da, precis o să fie nespus de încântată.

Şi cei doi tâmpiţei râdeau în aşa hal, că îi durea burta.

*

— Ce facem, îl săltăm în portbagaj?

— Mda.

— Rahat!

— Ce mai e?

— Sunt o grămadă de chestii pe-aici…

— Hă?

— E plin, serios!… Sacul de golf al lui tac-tu şi o mulţime de navete de vin.

— Rahat…

— Ce naiba facem?

— O să-l punem în spate, pe jos…

— Zici tu?

— Mda, stai puţin. O să acopăr mai întâi bancheta cu ceva… Uită-te în fundul portbagajului şi vezi dacă nu e un pled…

— Un ce?

— Un pled.

— Ce e aia?

— … O chestie cu pătrate verzi şi albastre, e acolo, în spate…

— A, o pătură… o adevărată pătură de parizieni fiţoşi, vasăzică…

— Da, mă rog… Hai, mişcă-ţi fundul.

— Stai să te ajut. Nu e cazul să mânjim scaunele, care mai sunt şi de piele…

— Aşa e.

— Fir-ar să fie, ce greu e!

— Mă uimeşti.

— Şi mai şi pute.

— Of, Alex… aşa-i la ţară…

— O să fac eu ceva pe ţară.

S-au urcat din nou în maşină. Nici o problemă cu pornirea, era clar că motorul n-avea nimic. Tot era bine.

Apoi, după câţiva kilometri: marea, îngrozitoarea sperietură. Mai întâi nişte zgomote şi grohăieli în spate.

Franck zise:

— Drace, dar dobitocul ăsta nu-i mort deloc!

Alexandre n-a zis nimic. Asta chiar că era prea de tot.

Porcul se ridicase şi se foia în toate părţile.

Franck a oprit brusc şi a strigat:

— Trebuie să ne cărăm de-aici!

Era alb ca varul.

Au închis uşile, îndepărtându-se de maşină. În interior era un rahat total.

Rahat Total.

Fotoliile din piele crem sfâşiate. Volanul smuls din bord. Schimbătorul de viteze din lemn de ulm făcut praf, tetierele, franjuri! Tot interiorul maşinii distrus, distrus, distrus.

Devermont Junior, zdrobit.

Animalul avea ochii ieşiţi din orbite şi o spumă albă în jurul marilor colţi curbaţi. Era o privelişte cumplită.

Plănuiră să deschidă uşa şi să se ascundă în spatele maşinii, după care să se refugieze pe capotă. Poate că era o tactică bună, dar n-o vor şti niciodată fiindcă între timp porcul s-a blocat înăuntru, apăsând pe butonul de închidere centralizată.

Cheia rămăsese pe bord.

Of, Doamne… Se poate spune că atunci când e să se întâmple nenorocirea, e groasă rău.

Franck Mingeaut şi-a scos telefonul lui meseriaş din buzunarul interior al hainei şi a format 18, enervat la culme.

Când au ajuns pompierii, bestia se liniştise cât de cât. Cu greu. Să zicem că nu mai rămăsese nimic de distrus.

Şeful pompierilor a dat înconjur maşinii. Era totuşi impresionat. N-a putut să nu remarce:

— O maşină aşa de frumoasă, păcat de ea.

Urmarea este de neimaginat pentru cei cărora le plac lucrurile frumoase.

Unul dintre oameni a căutat o carabină enormă, un fel de bazooka, i-a îndepărtat pe toţi şi a ochit. Porcul şi geamul au explodat în acelaşi timp.

Interiorul maşinii vopsit ca nou: roşu.

Sânge, chiar şi în fundul torpedoului, chiar şi între tastele telefonului de bord.

Alexandre Devermont rămăsese buimăcit. S-ar fi putut crede că nu se mai gândea. Deloc. La nimic. Sau poate la cum să se îngroape de viu sau să-şi zboare creierii cu bazooka pompierului.

Dar nu, se gândea la mistreţii din regiune şi la norocul care dăduse peste ecologişti…

Trebuie spus că tatăl lui are nu numai un Jaguar superb, dar şi scopul politic foarte precis de a le da peste bot verzilor.

Pentru că verzii vor să interzică vânatul şi să creeze un parc natural sau orice altceva care să-i dea gata pe marii proprietari de terenuri.

E o dispută la care ţine foarte mult şi care la ora respectivă era aproape câştigată. Chiar ieri seară, la masă, spunea în timp ce tăia raţa:

— Aşa! Uite că Grolet şi banda lui de coate-goale au făcut-o de oaie. Ha, ha, ha!

Pe când acum, mistreţul care a explodat în mii de bucăţi în Jaguarul Sovereign al viitorului consilier regional n-o să pice deloc bine, nu-i aşa?, or să fie o mulţime de probleme.

Fire de păr s-au lipit până şi de geamuri.

Pompierii au plecat. Poliţiştii au plecat şi ei. Mâine o să vină maşina de la depanări şi o s-o… şi o să-l… în sfârşit… chestia asta gri metalizat care încurcă circulaţia.

Cei doi amici merg de-a lungul drumului, cu vesta de la smoching pe umăr. Nu mai e nimic de zis. În orice caz, în punctul în care au ajuns lucrurile nici măcar nu merită să te mai gândeşti la toate astea.

Franck zice:

— Vrei o ţigară?

Alexandre răspunde:

— Mda, aş cam vrea.

Şi mai merg ei aşa o bucată bună de drum. Soarele s-a înălţat peste câmpuri, cerul este trandafiriu şi câteva stele mai pâlpâie încă. Nu se mai aude nici cel mai mic zgomot. Doar foşnetul ierbii, din cauza iepurilor care aleargă să se ascundă în şanţuri.

După care Alexandre Devermont se întoarce spre prietenul său şi îi spune:

— Şi blonda aia de care mi-ai pomenit… aia cu ţâţe mari… Cine e?

Şi prietenul său îi zâmbeşte.

Ani şi ani de zile

Ani şi ani de zile am crezut că această femeie era în afara vieţii mele, poate nu foarte departe, dar, în orice caz, în afara ei.

Că nu mai trăia, că totuşi nu fusese chiar aşa de frumoasă, că aparţine trecutului. Trecutul în care eram tânăr şi romantic, când credeam că dragostea durează veşnic şi că nu există nimic mai presus de dragostea mea pentru această femeie. Numai tâmpenii.

Aveam douăzeci şi şase de ani şi mă aflam pe peronul gării. Nu înţelegeam de ce plânge atâta. O strângeam în braţe şi-mi cufundam faţa în părul ei. Credeam că e nefericită fiindcă plecam şi pentru că puteam să-i văd durerea cruntă. Iar apoi peste câteva săptămâni, după ce-mi călcasem ca un mizerabil peste orice orgoliu la telefon sau gemând în scrisori prea lungi, am ajuns în sfârşit să înţeleg.

Că în ziua aceea era atât de zdrobită fiindcă ştia că îmi vedea chipul pentru ultima oară, că plângea după mine, cel pierdut pentru totdeauna.

Luni de zile mă loveam peste tot.

Nu eram atent la nimic şi mă loveam peste tot. Cu cât mă durea mai tare, cu atât mai mult mă loveam.

Eram pe atunci un ratat de toată frumuseţea: zilele acelea goale în care continuam să mă mint. Trezindu-mă, lucrând până la îndobitocire, mâncând te miri ce, bând bere cu colegii şi continuând să mă prăpădesc de râs

împreună cu fraţii mei atunci când cel mai mic bobârnac de la cel mai firav dintre ei putea să-mi spargă nasul.

Dar mă înşel. Aici nu era vorba de bărbăţie, ci de prostie curată: tot mai speram că o să se întoarcă. Şi speram din toată inima.

Dar nu fusesem în stare să prevăd nimic, iar inima mea se frânsese definitiv pe un peron de gară, într-o seară de duminică. Iar pentru că nu mă mai puteam schimba, mă izbeam de toţi şi de toate.

Anii care au urmat n-au avut nici un efect. În unele zile mă surprindeam gândindu-mă:

— Ia te uită… Ce ciudat… cred că ieri nu m-am gândit la ea…

Şi în loc să mă felicit pentru asta, mă întrebam cum oare fusese posibil aşa ceva, cum reuşisem să trăiesc o zi întreagă fără să mă gândesc la ea. Mă obseda mai ales numele ei. Şi două, trei imagini cu ea, foarte limpezi. Întotdeauna aceleaşi.

E adevărat. În fiecare dimineaţă m-am dat jos din pat, am mâncat, m-am spălat, mi-am tras nişte haine pe mine şi am lucrat.

Am văzut uneori corpul gol al unor fete. Uneori, dar fără nici o plăcere.

Emoţii: zero.

Dar în sfârşit, cu toate astea, am avut şi eu şansa mea. Tocmai când începuse să nu-mi mai pese.

O altă femeie m-a întâlnit. O femeie total diferită s-a îndrăgostit de mine, o femeie cu un alt fel de nume, care se hotărâse să facă din mine un bărbat împlinit. Fără să mai ţină seama de părerea mea, mi-a redat pofta de viaţă şi s-a căsătorit cu mine la mai puţin un an de la primul nostru sărut într-un ascensor, în timpul unui congres.

O femeie nesperată. Trebuie spus însă că mi-era tare frică. Nu mai doream nimic şi cred că adeseori am rănit-o. Îi mângâiam pântecele şi mintea mea o lua razna. Îi ridicam părul, dar căutam de fapt un alt parfum. Nu mi-a spus niciodată nimic. Ştia că viaţa mea de fantomă n-o să ţină prea mult. Din cauza râsului ei, din cauza pielii ei şi din cauza acestei explozii de iubire elementară şi dezinteresată pe care mi-o dăruia. Avea dreptate. Viaţa mea de umbră m-a lăsat până la urmă să trăiesc fericit.

În clipa asta e în camera de alături. Doarme.

Pe plan profesional am reuşit mai bine decât mi-aş fi imaginat. Trebuie să mărturisesc că seriozitatea mi-a fost răsplătită, că am fost în locul potrivit la momentul potrivit, că am ştiut să iau anumite decizii, că… Nu mai ştiu.

În orice caz, văd bine în ochii pe cât de uimiţi, pe atât de bănuitori ai vechilor mei colegi că totul îi nedumereşte la mine: o femeie frumoasă, o carte de vizită onorabilă şi cămăşile croite pe măsură… faţă de atât de puţinele posibilităţi de la început. Asta lasă perplex pe oricine.

Pe vremea aceea eram mai ales genul care nu se gândea decât la fete sau, mă rog, doar la *această* fată, cel care scria scrisori în timpul cursurilor de magistratură şi care nu se uita nici la funduri, nici la ţâţe, nici la nimic pe terase sau în cafenele. Cel care lua primul tren către Paris în fiecare vineri şi care se întorcea cu ochii încercănaţi luni dimineaţa, blestemând distanţele şi zelul controlorilor. Mai degrabă măscărici decât *golden boy*, e adevărat.

Fiincă o iubeam, îmi neglijam studiile şi cum, până la urmă, am dat-o în bară cu şcoala, după mai multe ezitări, m-a părăsit. Trebuia să se gândească totuşi că viitorul era prea… nesigur cu un tip ca mine.

Însă când azi îmi citesc conturile din bancă, văd bine că viaţa e ca o farsă caraghioasă.

Deci am trăit ca şi cum nimic nu era în neregulă.

Ni se întâmpla să vorbim între noi, eu cu nevastă-mea sau cu prietenii, zâmbind, desigur, despre anii de studii, de filme, de cărţile care ne formaseră, de *iubirile noastre din tinereţe*, de chipurile pe care nu le-am observat în drumurile noastre şi de cele pe care ni le aminteam întâmplător. De preţul cafelei şi de tot felul de asemenea nostalgii… Această parte a vieţii noastre pusă-n cui. Iar lucrurile astea nu m-au întristat niciodată. O, nu.

Mi-aduc aminte că într-un timp treceam zilnic prin faţa unui panou care arăta numele oraşului în care ştiam că stătea ea şi numărul de kilometri până acolo.

În fiecare dimineaţă, când mă duceam la birou, şi-n fiecare seară, când mă întorceam de acolo, aruncam o privire la acel panou. Doar o privire, atâta tot. Niciodată nu m-am uitat la el cu atenţie. Mi-a trecut prin cap să fac asta, dar numai ideea de a-mi îndrepta spre el lumina farurilor era ca şi cum aş fi scuipat-o pe nevastă-mea.

Îi mai aruncam totuşi câte o privire, e adevărat.

Şi pe urmă mi-am schimbat serviciul. Gata şi cu panoul.

Dar întotdeauna au existat şi alte motive, alte pretexte. Întotdeauna. De câte ori nu m-am întors din drum, cu inima cât un purice, fiindcă am crezut că zăresc ceva dintr-o siluetă care… sau o voce pe care… sau un păr ca al…?

De câte ori?

Credeam că nu mă mai gândeam la asta şi-mi ajungea să fiu o clipă singur într-un loc oarecum liniştit pentru ca figura ei să-mi reapară în minte.

Într-o zi, la terasa unui restaurant, cam acum şase luni, pe când clientul cu care mă întâlneam nu mai venea, m-am dus s-o caut printre amintiri. Mi-am desfăcut gulerul şi l-am trimis pe chelner să-mi cumpere un pachet de ţigări. Ţigări tari şi înţepătoare, din care fumam atunci. Mi-am întins picioarele şi nu l-am lăsat să strângă masa. Am comandat un vin bun, un Gruaud-Larose parcă… şi în timp ce fumam, cu ochii pe jumătate închişi, bucurându-mă de o rază subţire de soare, o priveam apropiindu-se.

O priveam iară şi iară. Nu încetam să mă gândesc la ea şi la ce făceam când eram împreună şi când dormeam în acelaşi pat.

Niciodată nu m-am întrebat dacă o voi iubi întotdeauna sau care erau exact sentimentele mele în privinţa ei. N-ar fi folosit la nimic. Dar îmi plăcea s-o regăsesc la capătul unui moment de singurătate. Şi trebuie să spun asta, pentru că ăsta e adevărul.

Din fericire pentru mine însă, viaţa nu-mi lăsa prea multe momente de singurătate. Ca să se întâmple asta ar fi trebuit ca un client dezamăgit să uite de mine cu desăvârşire sau să fiu singur peste noapte în maşina mea, uşurat de orice grijă, pentru a ajunge cumva la starea aceea. Adică aproape niciodată.

Şi chiar dacă voiam să mă las stăpânit de melancolii, de nostalgie, dacă încercam să fac puţin pe glumeţul încercând să-i găsesc numărul de telefon prin minitel sau printr-o altă şmecherie de genul ăsta, ştiu acum că era cu totul exclus pentru că, de câţiva ani încoace, am împotriva acestui gest cele mai eficiente scuturi de protecţie: copiii mei.

Sunt nebun după ei. Am trei, fata cea mare, Marie, de şapte ani, cealaltă, Joséphine, care o să facă în curând patru şi Yvan, ultimul, care n-are nici doi ani. De altfel, eu am fost acela care a rugat-o pe soţia mea cu cerul şi cu

pământul să mi-l mai facă şi pe al treilea, îmi aduc aminte că plângea de oboseală şi gândindu-se la viitor, dar mie îmi plăceau aşa de mult bebeluşii, gânguritul lor de neînţeles şi mângâierile lor lipicioase…. Hai… îi spuneam, mai fă-mi un copil. Aşa că nu s-a mai împotrivit pentru mult timp şi, de-ar fi chiar şi numai pentru asta, ştiu bine că e singura mea prietenă şi că niciodată n-o să plec de lângă ea. Chiar dacă uneori îmi mai dă târcoale o umbră încăpăţânată.

Copiii mei sunt cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

O veche poveste de iubire nu înseamnă nimic în comparaţie cu asta. Absolut nimic.

*

Iată cu aproximaţie care a fost viaţa mea de până acum, adică până săptămâna trecută când şi-a spus numele la telefon:

— Sunt Hélèna.

— Hélèna?

— Te deranjez?

Îl aveam pe genunchi pe mezin, care gângurea în timp ce încerca să-mi smulgă receptorul.

— Ăăă….

— E copilul tău?

— Da.

— Câţi ani are?

— … De ce mă suni aşa?

— Câţi ani are?

— Aproape doi ani.

— Te sun fiindcă aş vrea să te văd.

— Vrei să mă vezi??

— Da.

— Ce-i prostia asta?

— …

— Aşa tam-nesam. Te-ai trezit că-ţi zici ia te uită!… Am chef să-l văd…

— Cam aşa ceva.

— Şi de ce, mă rog?… Adică vreau să zic de ce tocmai acum?… După toţi an…

— … Doisprezece ani. Se fac doisprezece ani.

— Bine, şi ce-i cu asta? Eşti în toate minţile? Ce vrei? Vrei să ştii câţi ani au copiii mei sau dacă mi-a căzut părul sau… sau poate vrei să vezi ce efect o să ai asupra mea… sau aşa, pur şi simplu, ca să mai vorbim de vremurile apuse?!

— Ascultă, nu mi-am închipuit c-o s-o iei aşa, o să închid. Îmi pare rău. N-am…

— Cum mi-ai găsit numărul?

— De la tatăl tău.

— Poftim?

— L-am sunat adineaori şi i-am cerut numărul tău de telefon, atâta tot.

— Şi-a adus aminte de tine?

— Nu. Adică… nu i-am spus cine sunt.

Am lăsat copilul jos, după care s-a dus să stea cu surorile lui, la ele în cameră. Soţia mea nu era acasă.

— Aşteaptă, nu închide… „Marie! Poţi să-i pui ciorăpeii, te rog?“… Alo? Mai eşti acolo?

— Da.

— Ei bine?…

— Ei bine, ce?…

— Vrei să ne vedem?

— Da. Nu pentru mult timp. Doar cât să bem un pahar şi să ne plimbăm puţin…

— De ce? La ce ţi-ar folosi?

— Pentru că pur şi simplu vreau să te văd. Să vorbesc puţin cu tine.

— Hélèna?

— Da.

— De ce faci asta?

— Cum adică?

— Da, de ce mă suni? De ce aşa târziu? De ce acum? Nici măcar nu te-ai întrebat dacă nu cumva o să-mi dai viaţa peste cap… Mi-ai format numărul şi…

— Ascultă-mă, Pierre. O să mor.

— …

— Te sun acum pentru că o să mor. Nu ştiu exact când, dar n-o să mai dureze mult.

Am îndepărtat telefonul de faţă, ca şi cum aş fi avut nevoie de aer, şi am încercat să mă ridic, dar fără succes.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, este.

— Ce ai?

— O, e complicat. Pe scurt, am putea spune că sângele meu nu… în sfârşit, nu prea mai ştiu ce are acum, fiindcă diagnosticele se cam încurcă, dar, în sfârşit, e o chestie complicată.

I-am spus:

— Eşti sigură?

— Cum adică? Dar ce-ţi închipui? Că-ţi vând gogoşi lacrimogene ca să am un motiv să te sun?!!

— Iartă-mă.

— Nu-i nimic.

— Poate că medicii se înşală.

— Da… Poate.

— Ai dureri?

— Da, oarecum.

— Vrei să mă vezi pentru *ultima dată*?

— Da. Se poate spune şi aşa.

— …

— …

— Şi nu ţi-e teamă că o să fii dezamăgită? Nu preferi să rămâi cu o imagine mai bună?

— Una de pe vremea când erai tânăr şi frumos?

O auzeam zâmbind.

— Exact. Când eram tânăr şi frumos şi încă nu aveam părul alb…

— Ai părul alb??

— Vreo cinci fire, cred.

— A! Mă speriasem. Ai dreptate. Nu ştiu dacă e o idee bună, dar mă gândesc la asta de ceva timp… şi-mi spuneam că m-aş bucura… şi cum nu sunt prea multe lucrurile care să mă bucure în ultimul timp… te-am… te-am sunat.

— De când te gândeşti la asta?

— De doisprezece ani! Nu… glumesc. De câteva luni. Mai exact de când am stat ultima dată în spital.

— Deci vrei să ne vedem?

— Da.

— Când?

— Când vrei. Când o să poţi.

— Unde stai?

— În acelaşi loc dintotdeauna.. Cred că la o sută de kilometri de tine.

— Hélèna.

— Da.

— Nu, nimic.

— Da, aşa e. Nimic. Cam asta e. Asta e viaţa şi nu te sun ca să reînviez trecutul sau pentru mai ştiu eu ce alte tâmpenii. Eu… Te sun pentru că vreau să-ţi mai văd chipul. Atâta tot. Sunt ca oamenii aceia care se întorc în satul unde şi-au petrecut copilăria sau în casa părinţilor… sau în oricare alt loc care le-a marcat viaţa.

— E ca un pelerinaj.

Îmi dădeam seama că vocea mea nu mai era aceeaşi.

— Da, exact. Ca un pelerinaj. Poţi să-ţi închipui că faţa ta e un loc care mi-a marcat viaţa.

— Pelerinajele sunt întotdeauna triste.

— De ce crezi asta?! Ai făcut vreodată vreunul?

— Nu. Sau da. La Lourdes…

— A, da, aşa-i…. La Lourdes, desigur…

Făcea eforturi să pară ironică.

Îi auzeam pe cei mici ciondănindu-se şi nu mai aveam deloc chef să vorbesc. Aşa că voiam să închid… Până la urmă am întrebat:

— Când?

— Spune tu.

— Mâine?

— Dacă-ţi convine.

— Unde?

— La jumătatea drumului între cele două oraşe ale noastre. La Sully, de exemplu…

— Poţi să conduci?

— Da, sigur.

— Ce e la Sully?

— Presupun că nu mare lucru… o să vedem. Putem să ne întâlnim în faţa primăriei…

— Pe la prânz?

— O, nu. Nu-i prea distractiv să mănânci cu mine.

A încercat din nou să râdă.

— … Ar fi mai bine după.

*

În noaptea aceea n-a putut să doarmă. S-a uitat la tavan cu ochii larg deschişi. Voia să-i ţină uscaţi. Să nu plângă.

Nu din cauza soţiei. Îi era teamă că se înşală, că mai degrabă plânge moartea propriei sale vieţi interioare, decât moartea ei. Ştia că, dacă ar începe, nu s-ar mai putea opri.

Să nu bocim. Mai ales nu asta. Pentru că, de atâţia ani, tocmai acum se trezise să ia peste picior şi să comenteze împotriva slăbiciunii oamenilor. A celorlalţi. A celor care nu ştiu ce vor şi care îşi târăsc mediocritatea după ei.

Atâţia ani în care se gândise la tinereţea lui cu o milă plină de batjocură. De fiecare dată când se gândea la ea, relativiza totul, părea că zâmbeşte sau că înţelege ceva. Când, de fapt, nu înţelesese niciodată nimic.

Ştia foarte bine că n-o iubise decât pe ea şi că n-a fost niciodată iubit decât de ea. Că a fost singura lui iubire şi că nimic n-o să poată să schimbe asta. Că l-a lăsat baltă ca pe un lucru deranjant şi inutil. Că nu i-a întins

niciodată mâna şi nu i-a scris nici un cuvinţel ca să-i spună să se ridice. Că în privinţa asta nici ea n-o ducea mai bine. Că se înşela. Că era mai bun decât ea. Sau că făcuse greşeala vieţii sale şi că regretase în taină. Ştia prea bine cât era de orgolioasă. Să-i spună că timp de doisprezece ani a suferit şi ea la fel de mult şi că acum va muri.

Nu voia să plângă şi, ca să se abţină, îşi spunea în gând diverse lucruri. Da, chiar aşa. Orice. Când soţia s-a întors pe-o parte, i-a pus mâna pe burtă şi imediat i-a părut rău de tot acest delir. Bineînţeles că a iubit şi a fost iubit de alta, bineînţeles. Se uită la chipul soţiei şi îi ia mâna ca să o sărute. Femeia surâde în somn.

Nu, nu trebuie să ofteze. Nu trebuie să se mintă. Pasiunea romantică, ehei, merge aşa, pe moment. Dar acuma adio, ce să mai vorbim. Mai ales că întâlnirea asta nici nu-i pică prea bine mâine după masă, din cauza întâlnirii cu tipii de la Sygma II. O să fie obligat să-l trimită imediat în locul lui pe Marcheron şi asta chiar că nu-i convine, el cu Marcheron…

În noaptea aceea n-a putut să doarmă. S-a gândit la tot felul de lucruri.

Aşa îşi putea explica insomnia, numai că lampa lui luminează prost şi de aceea nu vede nimic, iar pe de altă parte, la fel ca pe vremea celor mai mari nenorociri, se loveşte de tot şi de toate.

Nici ea n-a putut să doarmă în noaptea asta, dar e deja obişnuită. Aproape că nu mai doarme. Pentru că nu oboseşte destul peste zi. Aşa zice doctorul. Copiii sunt la tatăl lor, aşa că nu-i rămâne decât să plângă.

Să plângă. Să plângă. Să plângă.

Îşi frânge mâinile, nu mai vrea nimic, dă frâu liber suferinţei. Apoi nu-i mai pasă, se gândeşte că o să fie bine, că ar trebui să treacă la altceva şi să elibereze odată ringul fiindcă ăla degeaba zice că nu oboseşte suficient,

habar n-are, cu toată cămaşa lui scrobită şi cu vorbele lui complicate. De fapt e terminată. Terminată.

Plânge pentru că în sfârşit l-a sunat pe Pierre. Întotdeauna a ştiut cum să facă rost de numărul lui de telefon şi de mai multe ori i s-a întâmplat să formeze cele zece cifre care o separau de el, să aştepte să-i audă vocea, după care să închidă. Odată chiar l-a urmărit o zi întreagă, fiindcă voia să ştie unde stă şi care e maşina lui, unde lucrează, cum se îmbracă şi dacă pare cumva îngrijorat. A urmărit-o şi pe soţie. A fost obligată să recunoască, totuşi, că e drăguţă şi veselă şi că avea copiii lui.

Plânge pentru că astăzi inima a început să-i bată din nou, lucru de care nu se mai credea de mult în stare. A avut o viaţă mai dură decât şi-ar fi închipuit vreodată. A cunoscut, mai ales, singurătatea. Credea că acum e prea târziu să mai simtă ceva, că-şi mâncase porţia. Mai ales de când *Ei* s-au panicat într-o zi în legătură cu o analiză de sânge de la un examen de rutină pe care-l făcuse pentru că, întâmplător, se simţea cam obosită. Toţi, de la simpli doctoraşi până la marii profesori, îşi dădeau cu părerea despre chestia asta, dar nu mai ziceau nimic atunci când era vorba să-i spună cum să scape.

Plânge din atâtea motive, că nici nu le mai ştie. Îşi vede în faţă toată viaţa. Şi atunci, ca să se apere puţin, îşi spune că plânge doar din plăcerea de a plânge şi cam atât.

*

Era deja acolo când am ajuns şi mi-a zâmbit. E prima oară când nu te fac să aştepţi, mi-a spus, vezi, nu trebuia să disperi, i-am răspuns că nu, nu disperasem.

Nu ne-am sărutat. Nu te-ai schimbat, i-am spus. O remarcă idioată, dar chiar aşa gândeam, doar că mi se părea şi mai frumoasă. Era foarte palidă şi i se vedeau vinişoarele albastre din jurul ochilor, pe pleoape şi pe tâmple. Slăbise şi era mai trasă la faţă decât înainte. Părea mai resemnată şi-mi amintesc de impresia de argint-viu pe care mi-o dădea înainte. Nu înceta să mă privească. Voia să-i vorbesc, voia să tac. Îmi zâmbea mereu. Voia să mă vadă, iar eu nu ştiam cum să-mi mişc mâinile şi nici dacă puteam să fumez sau să-i ating braţul.

Era un oraş sinistru. Am mers până în grădina publică şi de acolo puţin mai departe.

Ne-am povestit vieţile. Dar a fost cam aiurea. Fiecare îşi păstra secretele. Îşi căuta cuvintele. La un moment dat, m-a întrebat care e diferenţa între a nu şti ce să faci şi a nu face nimic. Nu mai ştiam. A făcut un gest care însemna că, în orice caz, nu avea importanţă. Spunea că toate astea o făcuseră prea tristă sau prea dură, oricum cu mult diferită faţă de ceea ce fusese cu adevărat la început.

Aproape că nu am amintit de boală, cu excepţia unui moment în care mi-a vorbit de copii, spunând că asta nu era o viaţă potrivită pentru ei. Cu puţin timp în urmă, voise într-o zi să le facă nişte tăiţei şi nici măcar asta n-a putut, din cauza cratiţei cu apă care era prea greu de ridicat şi, zău aşa, asta nu mai era viaţă. Suferiseră deja prea mult.

M-a pus să-i vorbesc despre nevastă-mea, despre copii şi despre munca mea. Chiar şi despre Marcheron… voia să ştie totul, dar vedeam bine că în cea mai mare parte a timpului nu mă asculta.

Eram aşezaţi pe o bancă, în faţa unei fântâni care nu mai aruncase nici un strop de apă din ziua în care fusese inaugurată. Totul era urât. Trist şi urât. Începea să se lase umezeala, iar noi ne strângeam puţin ca să ne mai încălzim.

Într-un târziu s-a ridicat, trebuia să plece.

Trebuie să-ţi cer o favoare, mi-a spus, doar una. Aş vrea să te simt. Şi, cum nu răspundeam, mi-a mărturisit că în toţi aceşti ani a vrut să mă simtă şi să-mi respire parfumul. Îmi ţineam mâinile vârâte adânc în buzunarele pardesiului pentru că altfel aş fi…

S-a dus în spatele meu şi şi-a lipit faţa de părul meu. A rămas aşa mult timp şi m-am simţit îngrozitor. Apoi şi-a plimbat nasul de la ceafă până spre faţă, a rămas aşa o vreme, după care a alunecat de-a lungul gâtului până la gulerul cămăşii. Inspira şi-şi ţinea şi ea mâinile la spate. Mi-a lărgit apoi cravata şi mi-a descheiat doi nasturi de la cămaşă şi i-am simţit atunci vârful nărilor îngheţate în scobitura dintre clavicule, şi am… am…

Am avut o mişcare cam bruscă. S-a aşezat în spatele meu, punându-mi mâinile pe umeri. O să plec, mi-a spus. Aş vrea să nu te mişti şi să nu te întorci. Te implor. Te implor.

Nu m-am mişcat. Şi oricum n-aş fi avut nici un chef s-o fac pentru că nu voiam să-mi vadă ochii umflaţi şi gura crispată.

Am aşteptat destul de mult, după care m-am întors la maşină.

Clic-clac

Cinci luni şi jumătate de când o doresc pe Sarah Briot, şefa de la vânzări.

Sau poate ar trebui să spun: cinci luni şi jumătate de când sunt *îndrăgostit* de Sarah Briot, şefa de la vânzări? Nici eu nu ştiu.

De atunci încoace, nici nu mă pot gândi la ea fără să am o erecţie magnifică şi, fiindcă e prima oară când mi se întâmplă, nu ştiu cum să numesc acest sentiment.

Sarah Briot bănuieşte. Nu, n-a avut nici ocazia să-mi atingă pantalonii şi nici să simtă ceva, dar intuieşte.

Evident, nu ştie că marţi se împlinesc cinci luni şi jumătate de când se întâmplă asta, pentru că e mai puţin atentă la cifre decât mine (sunt expert contabil, să fim serioşi…). Dar ştiu că ea ştie fiindcă e şmecheruţă.

Vorbeşte cu bărbaţii într-un fel care la început m-a şocat şi care acum mă disperă. Le vorbeşte ca şi cum ar avea nişte ochelari speciali (ceva în genul razelor X ale lui Superman) şi care îi permit să vadă exact mărimea sexului interlocutorului.

Vreau să spun mărimea în repaus. Atunci, evident, te poţi gândi mai departe la tot felul de chestii trăsnite… vă daţi seama.

Îţi strânge mâna, îţi răspunde la întrebări, îţi zâmbeşte, ba chiar o să bea cu tine o cafea, într-un păhărel de plastic de la cafetieră, iar tu, ca un

tembel, nu ştii dacă să îţi strângi genunchii sau să stai picior peste picior. E groaznic, pe bune.

Cel mai rău e că, în tot acest timp, nu încetează să te privească în ochi. În ochi şi numai în ochi.

Sarah Briot nu e frumoasă. E drăguţă, ceea ce nu-i acelaşi lucru.

Nu-i prea înaltă, e blondă şi nu e nevoie să fii chiar un geniu ca să-ţi dai seama după nişte şuviţe că părul nu are culoarea naturală.

Ca toate fetele, poartă deseori pantaloni, şi încă şi mai des blugi. Păcat.

Sarah Briot e uşor durdulie. O aud adesea vorbind la telefon cu prietenele ei despre regim (cum ea vorbeşte tare, iar eu sunt în biroul de alături, aud tot).

Spune că trebuie să slăbească 4 kilograme ca să ajungă la 50. Mă gândesc la asta în fiecare zi, fiindcă mi-am notat pe ceva în timp ce vorbea: „54 !!!“

În felul ăsta am aflat că încercase deja metoda Montignac şi „că-i părea rău de bani“, că decupase din caietul de la *Biba* toate reţetele *special pentru slăbit* ale lui Estelle Hallyday, că avea un poster imens în bucătăria ei minusculă, care arăta caloriile tuturor alimentelor şi că-şi cumpărase chiar un mic cântar de bucătărie, ca să-şi cântărească totul după metoda Weight Watchers…

Vorbeşte adesea despre asta cu prietena ei, Marie, care, din câte am putut să înţeleg, e înaltă şi slabă. (Între noi fie vorba, e o tâmpenie, fiindcă nu prea văd ce ar putea să-i spună prietena asta…)

La acest nivel al descrierii mele, toţi fraierii ar putea zice: dar ce-o fi găsind el la fata asta?

Ho, ho… îi opresc!!!

Ieri am auzit-o pe Sarah Briot, care râdea din toată inima, povestind (lui Marie) că în cele din urmă pasase cântarul maică-sii, ca să-i facă „bunătăţuri duminica“, şi se distra foarte tare când povestea asta.

Pe de altă parte, Sarah Briot nu este vulgară, ci atrăgătoare. Totul la ea nu inspiră decât mângâieri, ceea ce nu e de ici, de colo.

Aşa că ţineţi-vă pliscul.

*

Cu o săptămână înainte de Ziua Mamei, căscam gura pe la raionul de lenjerie de la Galeria Lafayette, în timpul pauzei de masă. Toate vânzătoarele, cu un trandafir roşu în piept, erau moarte de oboseală şi îi pândeau pe taţii nehotărâţi.

Îmi pusesem geanta sub braţ şi mă uitam ce aş putea să-i cumpăr dacă aş fi fost căsătorit cu Sarah Briot.

Lou, Passionnata, Simone Pérèle, Lejaby, Aubade, toate mi se învălmăşeau în cap.

Anumite chestii mi se păreau prea deocheate (era totuşi ziua mamelor), la altele nu-mi plăcea culoarea sau vânzătoarea (sunt de acord cu fondul de ten, totuşi, sunt nişte limite).

Ca să nu mai vorbim de toate acele modele care habar n-am ce sunt.

Nu prea mă vedeam descheind nişte copci microscopice în focul acţiunii şi nu reuşeam să înţeleg modul de folosire al portjartierelor (cum era mai bine, cu ele mai lăsate sau mai ridicate?)

Mi se făcuse cald.

În cele din urmă am găsit, pentru viitoarea mamă a copiilor mei, un set de chiloţi şi sutien din mătase, un gri foarte deschis, de la Christian Dior. Rafinat.

— Ce măsură poartă doamna la sutien?

Mi-am aşezat geanta la picioare.

— Cam aşa… i-am spus, descriind cu mâinile o curbă la cincisprezece centimetri de pieptul meu.

— Nu aveţi nici o idee? spuse vânzătoarea cam sec. Ce înălţime are?

— Păi, îmi ajunge cam până aici… am răspuns, arătându-mi umărul.

— Înţeleg (mutră consternată)… Uitaţi ce, o să vă dau un 90C, e posibil să-i fie cam mare, dar clienta o să poată veni să-l schimbe fără nici o problemă. Doar să păstraţi bonul cu grijă, bine?

— Mulţumesc. Foarte bine, am spus eu cu aerul unuia care îşi scoate copiii la pădure în fiecare duminică şi asta ca să nu mai vorbim de ţuica şi de cvasul de rigoare.

— Şi chiloţii? Vă dau modelul clasic sau tanga? Am şi cu aţă, dar nu cred că e ce căutaţi dumneavoastră….

Şi ce te bagi tu, doamnă Micheline de la Galeria Lafayette?

Se vede că n-o cunoşti pe celebra Sarah Briot de la Chopard&Minont. Cea care lasă întotdeauna să i se vadă puţintel din buric şi care intră fără să bată la uşă în biroul altuia.

Dar când mi-a arătat modelul, am cedat. Nu, nu era posibil să pui aşa ceva pe tine. Era aproape ca un instrument de tortură. Am luat tanga, care „… anul ăsta e un model brazilian, dar mai puţin răscroit pe şolduri, aşa cum puteţi vedea şi singur. Să vi-l împachetez pentru cadou?“

Bine, un tanga ce-o să fie?

Of.

Am îndesat pachetul roz între două dosare şi harta Parisului, după care m-am întors în faţa monitorului.

Ce mai pauză.

Cel puţin când o să am copii, o să găsim noi lucruri mai uşor de ales. Va trebui să le spun: „Nu, copii, nu toată tava de prăjituri, ce Dumnezeu…“

*

Mercier, colegul meu de la export, mi-a spus într-o zi:

— Îţi cam place, nu-i aşa?

Eram la Mario, gata să numărăm tichetele de masă şi cretinul ăsta îşi dădea aere de camarad, ceva de genul hai, băiete, zi-mi tot, ca să am şi eu ce povesti.

— O să-mi spui, doar ai gusturi bune, nu-i aşa?

N-aveam chef să-i spun nimic. Dar chiar nimic.

— Mi se pare o bucăţică bună, nu?… (îmi face cu ochiul)

Am scuturat dezaprobator din cap.

— Mi-a spus Dujoignot…

— Dujoignot a ieşit cu ea!

Mă încurcasem la numărat.

— Nu, a aflat şi el de la Movard, fiindcă Movard a avut-o şi el şi-ţi spun că…

Şi iată-l scuturându-şi degetele în aer, de parcă ar vrea să le usuce făcând un O de la pOrcoşenie cu gura.

— …Mda, o tipă fierbinte, Briot asta, ştie să se descurce bine. Nişte chestii, de n-aş putea să-ţi povestesc.

— Atunci nu povesti. Şi cine-i Movard ăsta?

— Era la serviciul de publicitate, dar a plecat înainte să vii tu. Eram o firmă prea mică pentru el, aşa că, vezi tu…

— Da, înţeleg.

Bietul Mercier. Nu-şi mai revine. Acum probabil îi vin în cap tot felul de poziţii sexuale.

Bietul Mercier. Ştii că surorile mele îţi spun Merdchié[1] şi că încă le mai pufneşte râsul când se gândesc la Ford-ul tău Taunus?

Bietul Mercier care a încercat să o vrăjească pe Myriam spunându-i că are un inel de aur cu sigiliu, cu iniţialele lui gravate în relief.

Bietul Mercier. Care încă mai suspină după fete inteligente şi care se duce la prima întâlnire cu mobilul pus într-o husă de plastic prinsă de curea şi cu radioul din maşină sub braţ.

Bietul Mercier. Dacă ai şti cum vorbesc surorile mele despre tine… atunci când vorbesc.

*

Nu se poate prevedea nimic niciodată. Nici cum se vor desfăşura lucrurile, nici de ce lucrurile cele mai simple iau proporţii catastrofale. Mie, de exemplu, viaţa mi s-a schimbat dintr-odată din cauza a o sută cincizeci de grame de mătase gri.

*

De cinci ani şi în curând opt luni, locuiesc cu surorile mele într-un apartament de 110 m², aproape de staţia de metrou Convention.

La început stăteam doar cu sora mea Fanny. Cea care are cu patru ani mai puţin decât mine şi e studentă la medicină, la Paris V. A fost ideea părinţilor noştri, ca să mai facă nişte economii şi ca să fie siguri că micuţa n-o să se piardă în Paris, ea care nu văzuse până atunci decât Tulle, cu liceul, cafenelele şi bicicletele lui dichisite.

Mă înţeleg bine cu Fanny pentru că nu vorbeşte mult. Şi pentru că e întotdeauna de acord cu tot.

De exemplu, dacă e săptămâna în care găteşte ea şi dacă aduc, să zicem, nişte limbă de mare, fiindcă de-aşa ceva am eu poftă, nu e genul care să facă urât că-i stric planurile. Se adaptează.

Nu prea seamănă cu Myriam.

Myriam e cea mare. Nu-i nici măcar un an diferenţă între noi, dar dacă ne-aţi vedea, nu v-aţi putea închipui că suntem frate şi soră. Vorbeşte tot timpul. Chiar cred că-i puţin sărită de pe fix, dar e normal, doar e marea artistă a familiei…

După Şcoala de Arte a făcut fotografie: colaje din cânepă şi sârmă, clipuri cu pete colorate pe obiectiv, apoi nişte chestii cu corpul ei, amenajări de spaţii împreună cu Loulou de La Rochette (?), manifestări, sculptură, dans şi nu mai ştiu ce.

Deocamdată pictează nişte chestii pe care mi-e greu să le înţeleg, oricât de bine aş căsca ochii, dar, după Myriam, la partea artistică sunt mai slab dotat, aşa că nu sunt în stare să văd ce e frumos. În fine.

Ultima dată ne-am ciondănit când am mers împreună la expoziţia Boltanski (dar şi ea, zău, ce idee să mă ia cu ea! Îţi închipui că arătam ca un mare bou tot strofocându-mă să înţeleg rostul vizitei).

Myriam are o adevărată inimă de artist, o dată la şase luni, începând cu vârsta de cincisprezece ani (ceea ce înseamnă cam de treizeci şi opt de ori până acum, dacă nu mă înşel), ni-l prezintă pe bărbatul vieţii ei. Pe Bunul, pe Adevăratul, pe domnul Căsătorie în alb, pe domnul Gata de Data Asta e Ceva Durabil, pe Ultimul, Sigurul, Ultimul dintre Ultimii.

A ei e toată Europa: Yoann era suedez, Giuseppe italian, Erick olandez, Kiko spaniol şi Laurent din St-Quentin-en-Yvelines. Desigur, ar mai fi şi

ceilalţi treizeci şi trei… Deocamdată nu-mi amintesc cum îi cheamă.

Când am plecat din cămăruţa mea ca să mă mut cu Fanny, Myriam era cu Kiko. Un viitor regizor genial.

La început nu o vedeam prea mult. Din când în când, se invitau amândoi la noi la cină şi Kiko aducea vinul. Întotdeauna foarte bun. (Din fericire, având în vedere că nu făcea toată ziua decât asta: să aleagă vinuri.)

Îmi plăcea de Kiko. Se uita la soră-mea cu durere, după care se mulţumea să bea, clătinând din cap. Kiko fuma nişte chestii ciudate şi a doua zi dimineaţa trebuia să dau cu un fâs-fâs cu parfum de flori de munte, ca să dispară mirosul.

Lunile au trecut, Myriam a venit din ce în ce mai des şi aproape întotdeauna singură. Se închidea cu Fanny în cameră şi le auzeam sporovăind până la miezul nopţii. Într-o seară m-am dus la ele să le întreb dacă vor ceai sau altceva, le-am văzut pe amândouă lungite pe jos şi ascultând caseta lor preferată cu Jean-Jacques Goldman: „Fiiindcă pleeeeci… şi nanana“.

Patetic.

Uneori Myriam pleca. Alteori nu.

Era o periuţă de dinţi în plus în păhărelul de plastic din baie, iar noaptea canapeaua era de multe ori desfăcută.

Până când într-o zi ne-a spus:

— Dacă sună Kiko, să-i spui că nu sunt aici… arătând telefonul…

Şi apoi, şi apoi, şi apoi… Într-o zi m-a întrebat:

—Te-ar deranja dacă aş sta o vreme la voi?… Bineînţeles, aş contribui la cheltuieli…

Am făcut prostia să nu spun nimic, pentru că, dacă există ceva de care să-mi fie silă, e să comentez.

— Nici o problemă.

— Eşti un scump.

— Dar ar mai fi ceva…

— Ce?

— Aş prefera să fumezi pe balcon…

Mi-a zâmbit, s-a ridicat şi mi-a dăruit un smac artistic. Evident că până la urmă nu m-am abţinut şi am mormăit: „Începe nebunia…“, în timp ce amestecam în ciocolată ca să zdrobesc nişte bucăţele, deşi eram mulţumit.

*

Cu toate acestea, chestiunea m-a măcinat toată ziua şi toată seara, aşa că am pus lucrurile la punct: împărţim locuinţa aşa cum vom putea, o să ne organizăm pentru cumpărături, bucătărie şi curăţenie, de altfel, fetelor, uitaţi-vă la uşa frigiderului, are pe ea un calendar cu săptămânile noastre: tu, Fanny, eşti cu roz, Myriam, eşti cu albastru, iar eu cu galben… Şi mulţumesc că o să mă anunţaţi când mâncaţi în oraş sau când veţi avea invitaţi şi, apropo de invitaţi, dacă aduceţi acasă bărbaţi cu care intenţionaţi să vă culcaţi, mulţumesc că o să vă aranjaţi între voi problema camerei şi…

— Hei, gata… ajunge… nu te înfierbânta, a zis Myriam.

— Are dreptate, a răspuns sora ei.

— Dar tu? Când o să-ţi aduci o gâsculiţă, ar fi frumos să ne anunţi dinainte… nu-i aşa? Ca să avem timp să ne ascundem urgent dresurile şi halatele vechi.

Şi aşa râdeau de mine.

Nasol.

Dar lucrurile au mers mai degrabă bine. Mărturisesc că nu sperasem să iasă aşa, dar greşisem… Dacă fetele vor ca un lucru să meargă, merge. Nu e cine ştie ce filosofie.

Gândindu-mă acum, îmi dau seama cât de importantă a fost pentru Fanny venirea lui Myriam.

Spre deosebire de soră-sa, Fanny e romantică şi fidelă. Şi sensibilă, pe deasupra.

Se îndrăgosteşte mereu de câte un tip inaccesibil care stă la dracu-n praznic. De la cincisprezece ani îl pândeşte în fiecare dimineaţă pe poştaş, tresărind la fiecare ţârâit al telefonului.

Asta nu-i viaţă.

A fost Fabrice, care locuia la Lille (era din Tulle, dar vezi, munca…) şi care a înecat-o într-un val de scrisori pasionale, dar în care nu vorbea decât despre el. Patru ani de amor tânăr şi nedumerit.

Apoi a fost Paul, care a plecat ca medic fără frontiere prin Burkina-Faso, lăsându-i iluzia unei vocaţii, puterea de a protesta împotriva încetinelii poştei şi toate lacrimile ca să plângă… Cinci ani de dragoste exotică şi nedumerită.

Iar acum cireaşa de pe tort: din conversaţiile lor nocturne şi din aluziile de la masă, mi-am dat seama că Fanny era îndrăgostită de un doctor deja însurat.

Le-am auzit în baie, Myriam spunând în timp ce se spăla pe dinţi:

— Are chophii?

Îmi închipui că Fanny era aşezată pe capacul closetului.

— Nu.

— Îlh phrefher aşha fhindchă… (scuipă) … cu copiii trebuie să fie crunt, îţi dai seama. În orice caz, eu, una, n-aş putea.

Fanny nu i-a răspuns, dar sunt sigur că era pe cale să-şi ronţăie o şuviţă de păr, privind preşul de baie sau degetele de la picioare.

— Parcă îi cauţi cu lumânarea…

— …

— Ne oboseşti cu tipii tăi total neserioşi. Şi apoi toţi doctorii sunt nişte javre. După ce-o să se apuce de golf şi o să-şi bage nasul pe la congresele de la MedClub din Marrakech sau de nu ştiu unde, o să rămâi tot singură…

— …

— Şi apoi să-ţi mai spun ceva… Să zicem că ar merge, dar cine îţi spune că într-adevăr o să fie aşa? S-o crezi tu că tipa cealaltă o să lase să-i scape o aşa bucăţică. Ţine la bronzul ei de Marrakech, ca să-i dea cu tifla nevestei dentistului de la Rotary.

Probabil că Fanny a zâmbit, se simte în vocea ei. Murmură:

— Cred că ai dreptate.

— Bineînţeles că am dreptate!

Şase luni de dragoste adulterină şi nedumerită. (Probabil.)

— Vino cu mine sâmbătă seara la Galeria Delaunay, o să-l cunosc şi eu pe organizatorul vernisajului şi o să fie mişto. Sunt sigură că va fi şi Marc acolo… Trebuie neapărat să ţi-l prezint! O să vezi, e un tip super! Şi-n plus mai are şi un fund superb.

— Pfff, tu vorbeşti… Ce expoziţie?

— Nu mai ştiu. Îmi dai, te rog, prosopul?

Myriam îmbunătăţea de multe ori mesele noastre obişnuite, aducând fursecuri de la Fauchon şi vinuri bune. Trebuie spus că-şi mai găsise o

combinaţie greu de închipuit. Timp de mai multe săptămâni înghiţise o grămadă de cărţi şi de reviste despre Diana (imposibil să treci prin salon fără să calci pe defunctă) şi făcuse nenumărate schiţe cu ea. În toate weekendurile îşi instala calabalâcul pe podul Alma şi făcea crochiuri cu bocitoarele din lumea-ntreagă alături de idolul lor.

Contra unei sume neverosimile („tâmpenia se plăteşte“), o japoneză *made in tour operator* poate să-i ceară soră-mii s-o deseneze alături de Diana care râde (la serbarea de la şcoala lui Harry) sau de Diana care plânge (cu bolnavii de SIDA din Belfast), sau de Diana cea milostivă (cu bolnavii de SIDA din Liverpool), sau de Diana cea îmbufnată (la comemorarea a cincizeci de ani de la Debarcare).

O salut pe artistă şi mă ocup de buna păstrare a vinului la temperatura camerei.

Da, treaba mergea bine. Fanny şi cu mine nu mai vorbeam deloc, dar râdeam mai mult. Myriam nu se potolea deloc, dar cel puţin picta. Pentru surorile mele eram bărbatul ideal, dar nu acela cu care voiau să se căsătorească.

Nu m-am împăcat niciodată cu descoperirea asta, mă mulţumeam să ridic din umeri, uitându-mă la uşa cuptorului.

Aşadar a fost nevoie de o mână de lenjerie ca să se strice totul.

Gata cu serile aşezat la picioarele canapelei, uitându-mă cum suspină surorile mele. Gata cu cocteilurile lui Fanny *made in* sala de aşteptare, care îţi întorc stomacul pe dos şi-ţi aduc aminte de o mulţime de poveşti deocheate. Gata cu ciorovăielile:

— Dar aminteşte-ţi odată, ce naiba! E important. Îl chema Lilian sau Tristan???

— Nu mai ştiu. Abia vorbea.

— Ba nu-i adevărat! O faci dinadins sau ce? Încearcă să-ţi aminteşti!

— „Aş putea să vorbesc cu Myriam, sunt Ltfrgzqan.“ Îţi place?

După care pleca în bucătărie.

— Fii drăguţă şi nu trânti uşa frigi…

BUF.

— … Şi trimite-l la un logoped bun…

— Şşmmmşşmmbiet tâmpit.

— Hopa, am impresia că nici ţie nu ţi-ar strica unul.

BUF.

Gata cu împăcările în faţa faimosului meu pui Boursin („ei?… nu crezi că ţi-e mai bine aici, cu noi, decât cu minunatul tău Ltfrgzqan într-un cuib de alţi găgăuţi?“).

Gata cu săptămânile noastre de linişte, gata cu făcutul pieţei sâmbăta dimineaţa, gata cu revistele *Gala* care zac prin toaletă, deschise la pagina cu horoscopul, gata cu artiştii de toate felurile care vor să ne facă să pricepem cârpele lui Boltanski, gata cu nopţile albe, gata cu toate xeroxurile pe care trebuia să i le recit lui Fanny, gata cu stresul zilelor în care se dădeau rezultatele, gata cu privirile crunte la vecina de dedesubt, gata cu cântecele lui Jeff Buckley, gata cu duminicile în care citeam benzi desenate, întinşi pe mochetă, gata cu orgiile cu bomboane Haribo uitându-ne la *Sacrée soirée*, gata cu tubul de pastă de dinţi lăsat mereu cu dopul nepus, ceea ce mă enervează la culme.

Gata şi cu tinereţea mea.

Organizasem o cină festivă ca să sărbătorim examenele lui Fanny. Începea să se apropie de capătul tunelului…

— Of! Mai bine de zece ani… spunea ea zâmbind.

În jurul mesei joase se aflau internul ei (fără verighetă, laşul), (viitor jucător de golf la Marrakech, ţin să amintesc), prietenele ei de la spital, printre care şi faimoasa Laura, cu care surorile mele îmi făcuseră un număr incalculabil de planuri, unele mai trăsnite decât altele, sub pretextul că vorbise despre mine într-o zi cu un oarecare tremur în voce (of!… ce mai fusese şi atunci când mi-au dat întâlnire la această faimoasă Laura, la o aniversare surpriză, şi unde m-am trezit singur cu ea o seară întreagă, căutându-mi furios lentilele de contact prin mocheta din lână de capră în timp ce îmi păzeam fundul…).

Era acolo şi Marc (şi am profitat de ocazie ca să văd şi eu ce înseamnă un „fund mişto“… bleah…).

Mai erau şi prietenii lui Myriam, pe care nu-i văzusem niciodată.

Mă întrebam de unde naiba scotea nişte ciudaţi ca ăştia, tipi tatuaţi de sus până jos şi fete cocoţate pe tocuri imposibile, care râdeau de orice fleac şi-şi scuturau ceva ce le ţinea loc de păr.

Mi-au spus:

— Cheamă-ţi nişte colegi, dacă vrei… Aşa e, tu nu ne prezinţi niciodată pe nimeni…

Şi din motive întemeiate, fetelor… mă gândeam eu mai târziu, admirând flora şi fauna care-mi mâncau alunele, lăfăindu-se pe canapeaua Cinna pe care mi-a făcut-o mama cadou când mi-am luat diploma de contabil, da, din motive întemeiate…

Era deja destul de târziu şi eram toţi chercheliţi binişor când Myriam – plecată să caute o lumânare parfumată la mine în cameră – s-a întors cotcodăcind ca o curcă în călduri cu sutienul lui Sarah Briot între degetul mare şi arătător.

Sfinte Dumnezeule.

Se poate spune că până aici mi-a fost.

— Ce naiba-i ăsta?!! Ia ascultă, Olivier, ştiai că la tine în cameră sunt accesorii de sex-shop?… Atâtea cât să-i dea gata pe toţi tipii din Paris! Să nu-mi spui că nu ştiai!

Şi iat-o lansată într-un show groaznic, de nestăpânit.

Se maimuţăreşte, mimează un striptease, se face că miroase chiloţii, îşi ţine respiraţia şi cade pe spate.

Incontrolabilă.

Toţi ceilalţi se prăpădesc de râs. Chiar şi campionul la golf.

— Prea bine. Ajunge, am zis. Dă-mi-l.

— Pentru cine e?… Întâi să ne spui pentru cine e… nu-i aşa, oameni buni?

Şi iată-i pe toţi idioţii ăia începând să fluiere cu degetele, să lovească paharele cu dinţii şi mai ales să-mi murdărească salonul!

— Şi-ai văzut ce ţâţe are?! Oho, pe puţin 95!!! urlă tembela asta de Laura.

— Carevasăzică nu ne plictisim… mi-a şoptit Fanny, făcând nişte chestii obscene cu gura.

M-am ridicat. Mi-am luat cheile şi haina şi am trântit uşa.

BUF.

Am dormit la hotelul Ibis de lângă Versailles.

Nu, n-am dormit, m-am gândit.

Am petrecut o bună parte din noapte în picioare, cu fruntea lipită de geam, uitându-mă la Parcul Expoziţiilor.

Ce nasol.

Dimineaţă deja mă hotărâsem. Nici măcar nu mi-era foame, dar mi-am comandat un mic-dejun copios.

M-am dus la Puces.

Foarte rar îmi fac timp pentru mine.

Eram ca un turist la Paris. Umblam cu mâinile în buzunare şi miroseam a aftershave Nina Ricci for Men, pe care îl găseşti în toate hotelurile Ibis din lume. Mi-ar fi plăcut să mă surprindă colega mea de serviciu pe o alee:

— O, Olivier!

— O, Sarah!

— Vai, Olivier, ce bine miroşi…

— O, Sarah…

Stăteam la soare cu o bere în faţă la terasa de la Café des amis.

Eram în ziua de 16 iunie pe la prânz, era frumos şi viaţa mea era la fel de frumoasă.

Mi-am cumpărat o cuşcă de păsări ornată şi plină de zorzoane din fier.

Tipul care mi-a vândut-o m-a asigurat că data din secolul al XIX-lea şi că aparţinuse unei familii sus-puse pentru că fusese găsită într-un hotel particular, intactă şi blablabla şi blablabla, şi cum o s-o fixaţi?

Am vrut să-i spun: nu te obosi, bătrâne, puţin îmi pasă.

Când m-am întors, mirosea a curăţenie de la o poştă.

Casa era lună. Nici un fir de praf. Cu acelaşi buchet pe masa din bucătărie şi cu un bileţel: „Suntem la Jardin des Plantes. Pe diseară. Pupici“.

Aaaahhh!!! drăgălaşelor…

Pentru cină o să vă pregătesc un pui Boursin de ne-ui-tat!

Aşa, să aleg mai întâi vinul… şi să-mi pun un şorţ, bineînţeles.

Pentru desert, o prăjitură de griş cu mult rom. Fanny e moartă după ea.

Nu vreau să spun că ne-am luat în braţe, strângându-ne cu putere şi dând din cap ca americanii. Mi-au zâmbit doar puţin când au ajuns în prag şi pe chipul lor au înflorit toate floricelele din Jardin des Plantes.

A fost prima oară când nu mai eram chiar aşa de grăbit să-mi fac bagajele. După nebunia din ajun nimeni nu mai avea chef să iasă şi Mimi ne-a servit un ceai de mentă pe masa din bucătărie.

— Ce-i cu cuşca asta? a întrebat Fanny.

— Am cumpărat-o azi-dimineaţă de la Puces, de la un tip care nu vinde decât cuşti vechi. Îţi place?

— Da.

— Ei bine, atunci e pentru voi.

— A, da? Mulţumim. Dar cu ce ocazie? Fiindcă suntem pline de tact şi de delicateţe? a glumit Myriam, îndreptându-se spre balcon cu pachetul său de Craven.

— În amintirea mea. N-aveţi decât să ziceţi că pasărea şi-a luat zborul…

— De ce spui asta?

— Pentru că plec, fetelor.

— Unde?

— Mă duc să stau în altă parte.

— Cu cine?

— Singur.

— Dar de ce? Din cauza celor petrecute ieri seară… te rog să mă ierţi, ştii, băusem prea mult şi…

— Nu, nu, stai liniştită. N-are nici o legătură cu tine.

Fanny părea cătrănită rău şi mi-era greu să o privesc în faţă.

— Ţi s-a acrit de noi?

— Nu-i vorba de asta.

— Şi atunci de ce?

Simţeam că ochii i se umpleau de lacrimi.

Myriam se postase între masă şi fereastră cu ţigara-n bot, atârnând trist.

— Hei, Olivier, ce se-ntâmplă?

— Sunt îndrăgostit.

Nu puteai să ne spui, cretinule?

Şi de ce nu ne-ai prezentat-o? Ce? Ţi-e frică să n-o expediem? Ce puţin ne cunoşti… Ce, nu-i aşa? Ne cunoşti bine… poftim?

Cum o cheamă?

E drăguţă? Da? Of…

Ce? Aproape că nu i-ai vorbit niciodată şi te muţi din cauza ei? Nu crezi că pui căruţa înaintea boilor? Pui şi tu căruţa unde poţi…

Când o să-i vorbeşti? Într-o zi. Bine, înţeleg, munca… Are umor? A, cu atât mai bine, cu atât mai bine.

O iubeşti cu adevărat? Nu vrei să-mi spui? Te enervăm?

Trebuie să ne spui imediat totul.

O să ne chemi şi pe noi la nuntă? Doar dacă promitem că vom fi cuminţi?

Cine o să mă mai consoleze când o să fiu morcovită?

Iar cu mine cine o să mai repete cursurile de anato?

Cine o să ne mai răsfeţe de acum înainte?

E chiar aşa de drăguţă cum zici?

O să-i faci şi ei pui Boursin?

Ştii, o să ne fie dor de tine.

Am fost uimit cât de puţine lucruri am luat. Închiriasem o furgonetă de la Kiloutou şi a fost suficient un singur drum.

Nu ştiam dacă trebuia să o iau ca pe ceva bun, de genul iată, amice, dovada că nu prea eşti legat de lumea asta, sau ca pe ceva rău, de genul priveşte: treizeci de ani în curând şi unsprezece cutii în care îţi încape tot ce ai… Nu-i foarte greu, nu-i aşa?

Înainte de a pleca, am stat pentru ultima oară în bucătărie.

Primele săptămâni am dormit pe o saltea direct pe jos. Citisem într-o revistă că face bine la spate.

După şaptesprezece zile, m-am dus la Ikea: mă durea prea tare spatele.

Dumnezeu ştie că am întors problema pe toate părţile. Ba chiar am desenat şi nişte schiţe pe o hârtie cu pătrăţele.

Vânzătoarea gândea şi ea ca mine: într-o locuinţă aşa de „modestă“ şi atât de prost întreţinută (ai fi zis că am închiriat trei chichineţe…), cel mai bun lucru ar fi o canapea extensibilă.

Iar cea mai ieftină e un clic-clac.

Să luăm atunci clic-clacul.

Mi-am cumpărat şi un set de bucătărie (şaizeci şi cinci de piese pentru 399 franci, cu storcător de fructe şi răzătoare de brânză incluse în ofertă), lumânări (nu se ştie niciodată…), un pled (nu ştiu, mi s-a părut şic să

cumpăr un pled), o veioză (ceva normal), un preş (prevăzător), etajere (neapărat), o plantă verde (o să mai vedem ce facem cu ea…) şi mii de alte chestii (politica magazinului).

*

Myriam şi Fanny îmi lăsau mereu pe robot mesaje de genul: Ţââârr „Cum se aprinde cuptorul?“ ţââr rr „Am aprins cuptorul, dar acum nu ştim cum se schimbă o siguranţă, că a sărit una…“ ţâââr r „Am vrut să facem ce ne-ai spus, dar unde e lanterna?…“ ţââr rr „Hei, care e numărul de la pompieri?“ ţââr rr…

Cred că mai şi exagerau puţin, dar, ca toţi cei care trăiesc singuri, m-am obişnuit să pândesc să văd aprinzându-se luminiţa roşie a mesajelor, când mă întorceam seara acasă.

Şi cred că toţi fac aşa.

Şi deodată viaţa se precipită într-un mod neaşteptat.

Iar când pierd controlul, am tendinţa să intru-n panică, ce tâmpenie.

Ce înseamnă „să pierzi controlul situaţiei“?

E foarte simplu. Înseamnă să vină Sarah Briot într-o dimineaţă în încăperea în care îţi câştigi existenţa cu sudoarea frunţii şi să se aşeze pe marginea biroului, trăgându-şi de fustă.

Şi-ţi spune:

— Sunt murdari ochelarii tăi, nu-i aşa?

Şi scoate de sub fustă o bucăţică de cârpă roz cu care îţi şterge ochelarii ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Atunci ţi se scoală aşa de tare, că ai putea să ridici masa (cu puţin antrenament, fireşte).

— Aşadar… înţeleg că te-ai mutat?

— Da, acum vreo cincisprezece zile.

(Ffffff respiră… o să fie bine.)

— Unde stai acuma?

— În arondismentul zece.

— Ah! ce chestie! Şi eu la fel.

— A, da?!

— O să luăm metroul împreună…

(Întotdeauna există un început.)

— Păi, şi nu dai şi tu de băut de casă nouă sau ceva de genul ăsta?

— Ba da, ba da! Bineînţeles!

(Prima veste bună.)

— Când?

— Ei bine, încă nu ştiu… În dimineaţa asta abia mi-au adus ultimele mobile, aşa că…

— De ce nu în seara asta?

— În seara asta? A, nu, astă-seară nu se poate. Cu toată dezordinea asta… şi… nici n-am apucat să chem pe nimeni…

— Poţi să mă inviţi doar pe mine. Pentru că puţin îmi pasă de dezordine, nu poate fi mai rău ca la mine!…

— A… bine… bine, dacă vrei tu. Dar nu prea devreme!

— Foarte bine. Aşa o să am si eu timp să trec pe la mine să mă schimb. La nouă e bine?

— Ora nouă, perfect.

Iată ce numesc eu „a pierde controlul situaţiei“.

Am plecat devreme şi pentru prima oară în viaţa mea nu mi-am făcut ordine pe birou înainte de a stinge lumina.

Portăreasa mă pândea, da, v-au adus mobilele, dar ce bătaie de cap cu canapeaua, ca s-o urce toate cele şase etaje!

Mulţumesc, doamnă Rodriguez, mulţumesc. (N-o să uit niciodată eforturile dumneavoastră…)

Trei chichineţe mici în formă de câmp de luptă pot fi totuşi plăcute…

*

Să pui băutura la rece, să încălzeşti friptura stropită cu vin la foc potrivit, mai treacămeargă… să deschizi sticlele, să întinzi o masă de joc, să cobori fuguţa la arab ca să iei şerveţele şi o sticlă de Badoit, să pregăteşti cafeaua, să faci duş, să te parfumezi (Eau Sauvage), să-ţi cureţi urechile, să găseşti o cămaşă nu foarte şifonată, să micşorezi lumina în cameră, să scoţi telefonul din priză, să pui muzică (albumul *Pirates* de Rickie Lee Jones, totul e posibil acolo…) (dar nu prea tare), să aranjezi pledul, să aprinzi lumânările (hopa!), să inspiri, să expiri, să nu te mai uiţi în oglindă.

Şi prezervativele? (În sertarul de la noptieră, nu sunt cumva prea aproape?… şi în baie, nu sunt prea departe?…)

Ding-dong.

Se poate spune într-adevăr că stăpânesc situaţia?

Sarah Briot a venit la mine. Frumoasă ca o zână.

Mai târziu, seara, după ce râseserăm bine, mâncaserăm bine şi lăsaserăm plutind între noi o tăcere visătoare, era clar că Sarah Briot o să-şi petreacă noaptea în braţele mele.

Numai că mi-a fost întotdeauna greu să iau anumite decizii, iar acum *chiar* era momentul să las paharul deoparte şi să fac ceva.

Ca şi cum soţia lui Roger Rabbit s-ar afla lângă tine, iar tu te-ai gândi la cu totul altceva.

Vorbea despre nu ştiu ce şi mă privea cu coada ochiului.

Şi deodată… deodată… m-am gândit la canapeaua pe care stăteam.

Începeam să mă întreb cu adevărat, profund şi metodic, cum se deschide un clic-clac.

Mă gândeam că lucrul cel mai bun ar fi să încep s-o sărut năvalnic, după care s-o împing pe spate cu dibăcie, ca să se întindă fără alte incidente…

Da, dar după aia… cum o să fac cu clic-clacul?

Mă şi vedeam gata să mă enervez din cauza vreunui arc în timp ce limba ei îmi gâdila amigdalele şi mâinile căutau cureaua…

În fine… deocamdată nu prea era cazul… începea chiar să mascheze începutul unui căscat…

Vorbeşti de Don Juan. Ce porcărie.

Şi atunci mi-am amintit de surorile mele, râdeam gândindu-mă la cele două scorpii. S-ar fi distrat de minune dacă m-ar fi văzut în clipa aceasta cu coapsa acestei Miss Univers lipită de coapsa mea şi cu grijile mele amărâte – cum să desfac o canapea de la Ikea.

Chiar atunci Sarah Briot s-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Eşti tare dulce când zâmbeşti.

Sărutându-mă.

Şi atunci, chiar în clipa aceea, cu 54 de kile de feminitate, de dulceaţă şi de mângâieri pe genunchi, am închis ochii, mi-am lăsat capul pe spate şi am gândit cu voce tare: „Mulţumesc, fetelor“.

1. Cuvânt compus din *merde* – „rahat“ şi participiul trecut de la *chier*, „a defeca“ (fr.) (n. trad.).

Epilog

— Marguerite! Când mâncăm?

— Ia mai scuteşte-mă.

De când scriu povestiri, soţul meu mă strigă Marguerite, bătându-mă uşor peste fund, iar pe la petreceri spune că în curând nu o să mai lucreze, graţie drepturilor mele de autor:

— Stai puţin… eu?! Nici o problemă, aştept doar să se întâmple şi o să-mi iau copiii de la şcoală într-un Jaguar XK8. Se ştie… sigur că va trebui să-i masez umerii din când în când şi să-i suport micile crize existenţiale, dar bine… maşina?… va fi un coupé verde închis.

Delirează pe chestia asta, iar ceilalţi nu mai ştiu ce să creadă.

Îmi spun pe tonul cu care ar vorbi de o boală transmisibilă sexual:

— E adevărat, chiar scrii?

Ridic din umeri, închinând paharul pentru stăpânul casei. Mormăi că nu, nu contează, e o nimica toată. Iar gură-spartă ăsta cu care m-am măritat într-un moment de slăbiciune aruncă bomba:

— Cum… nu v-a spus? Dovlecelule, nu le-ai spus ce premiu ai câştigat la Saint-Quentin? Ehei!… zece mii de parale nu-i de ici, de colo!!!… Două seri în faţa calculatorului pe care şi l-a luat cu cinci sute de franci de la o vânzare de caritate şi uite cum au picat zece mii!… Se poate ceva mai frumos de-atât? Şi asta ca să nu mai pomenesc şi de celelalte premii… nu-i aşa, dovlecico, să fim modeşti.

E foarte adevărat că în momentele acelea îmi vine să-l omor.

Dar n-o s-o fac.

În primul rând pentru că are optzeci şi două de kile (el spune optzeci din pură cochetărie) şi apoi fiindcă are dreptate.

Are dreptate, ce-o să se întâmple dacă o să ajung să cred prea mult în chestia asta?

Îmi las serviciul? O să ajung în sfârşit să-i spun câteva colegei Micheline? O să-mi cumpăr un carneţel din piele de cloşcă în care o să-mi iau notiţe pentru mai târziu? O să mă simt atât de singură, atât de departe, atât de aproape, atât de *diferită*? O să mă reculeg la mormântul lui Chateaubriand? O să-i spun: „nu în seara asta, te rog, am capul ţăndări"? Voi uita de ora dădacei fiindcă voi avea nu ştiu ce capitol de terminat?

Trebuie să-i vedeţi pe copii la dădacă, începând de la cinci şi jumătate. Sunaţi la uşă, se reped emoţionaţi, cu inimioara bătând puternic, cel care vă deschide e dezamăgit când vă vede fiindcă n-aţi venit acolo pentru el, dar odată trecut primul moment de mâhnire (gura schimonosită, umerii căzuţi şi poponeţul trântit pe jos), iată-l întorcându-se spre copilul dumneavoastră (care e chiar în spatele lui) şi ţipându-i:

— LOUIS, E MAMA TA!!!!!

După care auziţi:

— Pei, mda… ştiu.

*

Dar pe Marguerite o obosesc toate sclifoselile astea.

Vrea să se liniştească. Dacă tot e să meargă la Combourg, măcar s-o ştie imediat.

A ales câteva povestiri (două nopţi albe), le-a scos la imprimanta ei rablagită (mai mult de trei ore ca să scoată o sută treizeci şi patru de pagini!), şi-a strâns foile la piept, şi s-a dus cu ele la xeroxul de lângă

facultatea de drept. A stat la coadă după studentele gălăgioase, cocoţate pe tocuri (Marguerite s-a simţit atunci ştearsă şi bătrână).

Vânzătoarea a zis:

— Învelitoare albă sau neagră?

Şi iat-o frământându-se din nou (albă? pare cam plată, nu?… dar neagră, dă aerul cuiva prea sigur de sine, ceva de genul teză de doctorat, nu-i aşa?… al naibii să fie).

Până la urmă tinerica îşi pierde răbdarea:

— Ce e asta, mai exact?

— Povestiri…

— Povestiri[1] despre ce?

— A, nu, nu e vorba de ştirile din ziare, nu, e vorba de povestiri literare, înţelegeţi?… Unele pe care le trimit la o editură…

— …???… Aha… păi asta nu ne spune şi ce culoare ar trebui să aibă învelitoarea.

— Puneţi ce credeţi dumneavoastră că e mai bine, am încredere (*alea jacta est*).

— Bine. În cazul ăsta, vă pun turcoaz, fiindcă în momentul ăsta le dăm cu reducere: 30 de franci în loc de 35… (O învelitoare turcoaz pe biroul şic al unui editor elegant de pe malul stâng… ups!)

— Bine, turcoaz să fie (nu contrazice Destinul, fata mea).

Cealaltă a ridicat capacul de pe copiatorul Rank Xerox şi manevrează foile ca pe nişte copii obişnuite de drept civil şi uite cum întoarce teancul pe toate părţile, cum îndoaie colţul foilor.

Artista suferă în tăcere.

Luându-şi mărunţişul, îşi ia şi ţigara pe care o lăsase pe masă întrebând:

— Şi despre ce e vorba aici?

— Despre tot.

— Aha…

— …

— …

— Dar mai ales despre dragoste.

— Hm?

Cumpără un plic superb din hârtie kraft. Cel mai solid, cel mai frumos, cel mai scump, cu colţurile întărite şi cu închidere inatacabilă. Rolls-ul plicurilor.

Se duce la poştă, cere timbre de colecţie, cele mai frumoase, unele care reprezintă tablouri de artă modernă. Le linge cu dragoste, le lipeşte cu delicateţe, urează plicului toate cele bune, îl binecuvântează, face deasupra semnul crucii şi alte câteva incantaţii care trebuie să rămână secrete.

Se apropie de fanta sub care scrie „Numai Paris şi suburbia“, îşi sărută comoara pentru ultima oară, închide ochii şi îi dă drumul.

În faţa poştei este un bar. Se duce şi comandă un calvados. Nu prea îi place, dar, în fine, asta e soarta ei, de artistă blestemată să muncească. Îşi aprinde o ţigară şi, începând din acel moment, se poate spune că aşteaptă.

*

N-am spus nimănui nimic.

— Ei? Ce faci cu cheia de la cutia de scrisori în tigaie?

— Nimic.

— Ei? Ce faci cu toate reclamele astea la Castorama în mână?

— Nimic.

— Ei? Ce faci cu geanta poştaşului?

— Ţi-am zis că nimic!…

— Ia stai puţin… te-ai îndrăgostit cumva de el sau ce?!

Nu. N-am spus nimic. Dacă mă vezi răspunzând: „Aştept răspunsul unui editor“, ruşine să-mi fie. În sfârşit… e o nebunie ce reclame trimit ăştia acum, absolut orice.

*

Şi mai e şi serviciul, şi mai e şi Micheline cu unghiile ei false prost lipite, şi mai trebuie să sosească şi muşcatele, şi casetele Walt Disney, trenuleţul electric, prima vizită la pediatru din perioada asta, câinele căruia îi cade părul şi *Eureka Street*, unde poţi măsura tot ce nu se poate măsura, şi cinematograful, prietenii de familie şi multe alte emoţii (dar nu mare lucru în comparaţie cu *Eureka Street*, e-adevărat).

Marguerite a noastră s-a resemnat să hiberneze.

*

Trei luni mai târziu.

ALELUIA!

ALELUIA! ALELU-U-U-U-U-IA!

A venit.

Scrisoarea.

E foarte uşoară.

Mi-o strecor pe sub pulover şi o chem pe Kiki:

„Kiiiiikiiiiiii!!!“

O s-o citesc singură, în linişte şi reculegere, în păduricea de alături, care serveşte drept budă tuturor câinilor din cartier. (Observaţi că în astfel de momente rămân lucidă.)

„*Doamna* blablabla, *cu mare interes* blablabla, *şi iată de ce* blablabla, *ne-am bucura să vă întâlnim* blablabla, *dacă aveţi amabilitatea să contactaţi secretariatul* blablabla, *în speranţa că* blablabla, *stimată doamnă,* blablabla…“

Savurez.

Savurez.

Savurez.

Răzbunarea lui Marguerite a sosit.

— Dragă? Când mâncăm?

— ???… Ce mă întrebi pe mine? Ce se întâmplă?

— Nu, nimic, numai că nu o să mai am timp şi de bucătărie cu toate scrisorile astea de la admiratori la care va trebui să răspund, ca să nu mai vorbesc de festivaluri, de saloane, de târguri de carte, de toate drumurile în Franţa şi mai ştiu eu unde… Of, Doamne. Şi da, o să urmeze vizita periodică la manichiuristă, fiindcă ştii, în timpul şedinţelor de autografe e foarte important să ai mâinile impecabile… e de necrezut cum o iau razna oamenii pe tema asta…

— Ce tot îndrugi acolo?

Marguerite lasă să-i „scape“ scrisoarea de la editorul elegant de pe malul stâng pe burta revărsată a soţului, care citeşte anunţurile din *Auto Plus*.

— Hei, ia aşteaptă! Unde te duci?

— Nu-i nimic, nu lipsesc mult. Vreau să-i zic ceva lui Micheline. Fă-te frumos, în seara asta te scot la l'Aigle Noir…

— La l'Aigle Noir???!

— Da. Presupun că acolo şi-ar fi dus Marguerite iubitul…

— Care iubit?

— Offf, hai, las-o baltă… Habar n-ai de nimic din lumea literară.

*

Aşa că am luat contact cu secretariatul. Un contact foarte bun, cred, pentru că tânăra de acolo a fost mai mult decât încântătoare.

Poate pentru că avea un post-it roz fosforescent lipit în faţa ochilor: „Dacă sună A.G., să fii FOARTE drăguţă!" subliniat de două ori.

Poate…

Dragii de ei, or fi crezând probabil că mi-am trimis povestirile şi altora… le e teamă să nu le-o ia alţii înainte. Un alt editor şi mai elegant, situat într-o stradă şi mai şic de pe malul stâng, cu o secretară şi mai fermecătoare la telefon, cu un funduleţ şi mai drăgălaş.

O, nu, ar fi prea nedrept pentru ei.

Îţi dai seama ce dezastru ar fi dacă mi-aş fi pus toate astea într-o altă învelitoare pentru că Roboţica nu avea post-it-ul roz-fosforescent în faţa ochilor?

Nici nu îndrăznesc să mă gândesc.

Întâlnirea e fixată peste o săptămână. (Şi aşa ne-am lungit cam mult.)

Au trecut primele sâcâieli materiale: să-ţi iei o după-amiază liberă (Micheline, nu o să fiu aici mâine!); să-ţi laşi copiii nu pe oriunde, ci într-un loc unde se vor simţi bine; să-l anunţi pe iubi:

— Mâine mă duc la Paris.

— De ce?

— Afaceri.

— E o întâlnire galantă?

— Ceva de genul.

— Cu cine?

— Poştaşul.

— A! ar fi trebuit să-mi dau seama…

… A urmat singura problemă cu adevărat importantă: cum mă îmbrac?

Gen adevărată viitoare scriitoare, fără nici o eleganţă, fiindcă viaţa adevărată e în altă parte. Nu mă iubiţi pentru sânii mei mari; iubiţi-mă pentru curajul meu nemaivăzut.

Gen adevărată viitoare născătoare de bestselleruri pe bandă, pentru că viaţa adevărată e aici. Nu mă iubiţi pentru talentul meu. Iubiţi-mă pentru numărul de pagini.

Gen devoratoare de bărbaţi eleganţi de pe malul stâng, a se consuma imediat, pentru că adevărata viaţă se află pe biroul dumneavoastră. Nu mă iubiţi pentru manuscrisul meu, iubiţi-mă pentru minunatul meu curaj.

Hei, Atala, calmează-te.

De fapt, sunt stresată, într-o zi ca asta n-ar trebui să mă gândesc la jocul de picioare sau la cum o să-mi pierd un ciorap pe covor. Cu siguranţă, asta e ziua cea mai importantă din biata mea existenţă, doar n-o să compromit totul cu o ţinută evident irezistibilă, dar jenantă.

(Ei bine, da! mini minifusta e o ţinută jenantă.)

O să mă duc în blugi. Nici mai mult, nici mai puţin. Bătrânii mei 501, vechi de 10 ani, retro, *stone washed*, cu niturile învelite în piele şi eticheta roşie de pe fesa dreaptă, cei care mi-au luat forma şi mirosul. Prietenii mei.

Totuşi am emoţii când mă gândesc la acest bărbat elegant şi sclipitor care e gata să-mi croiască viitorul cu mâinile lui fine (îl editează? nu-l editează?), blugii sunt cam ţepeni, e-adevărat.

Of… ce de griji, ce de griji.

Bine, am hotărât. În blugi, dar cu o lenjerie de-ţi pică faţa.

Da, dar pe asta nu o s-o vadă nimeni, o să ziceţi… Hm, hm, hm, nu-mi spuneţi mie, nu poţi ajunge la o Foarte Înaltă Funcţie de Editor fără să ai un har special în a detecta lenjeria fină, aceea aproape invizibilă.

Nu, bărbaţii ăştia ştiu.

Ştiu dacă femeia din faţa lor poartă ceva de bumbac până la buric sau un slip Monoprix roz, deformat, sau una dintre nebuniile alea mici care le fac pe femei să roşească (preţul plătit de ele), iar pe bărbaţi să pălească (preţul plătit de ei).

Evident că ei ştiu.

Aşa că pot să vă spun, mi-am luat tot pachetul (plătibil în două rate), am luat un set chiloţi şi sutien-cupă, ceva halucinant.

O, Dumnezeule…

Supercroială, supermaterial, superfason, totul din mătase ivorie, cu dantelă Calais, făcută de mâna micuţelor lucrătoare *françaises*, vă rog frumos, dulci, sexoase, preţioase, moi, de neuitat, genul de lucruri care ţi se topesc în gură, nu în mână.

Destin, iată-mă.

Privindu-mă în oglinda magazinului (şarlatanii, au lumini speciale care te fac să pari subţire şi bronzată, aceleaşi lumini care sunt deasupra peştilor morţi din magazinele de lux), mi-am spus pentru prima oară de când există Marguerite:

„Ei bine, nu-mi pare rău de timpul în care-mi rodeam unghiile şi făceam eczeme în faţa ecranului minuscul al calculatorului meu. O, nu! Toate astea, toate aceste braţe de fier pe care le folosesc împotriva fricii şi a lipsei de încredere în mine, toate aceste cruste de pe capul meu şi toate acele lucruri pe care le-am pierdut sau uitat fiindcă, de exemplu, mă gândeam la *Clic-Clac*, ei bine, nu-mi pare rău de nimic".

Nu pot să ştiu exact cât m-au costat lucrurile astea decât dacă iau în considerare, *politically correct*, jocul de bridge al soţului meu, asigurarea maşinii, creşterea salariului minim şi tot restul, dar aş risca să şochez. Totuşi, să ştiţi că e ceva năucitor; şi pentru că lucrurile acestea atârnă destul de mult în balanţă, să nu mai vorbim şi de preţul la kilogram.

În fine, nu poţi să faci ceva din nimic, muştele nu se prind cu oţet şi nu poţi fi editat dacă nu plăteşti puţin cu ceva din tine însuţi, nu-i aşa?

*

Iată-mă. Arondismentul 6, Paris. Cartierul în care ne întâlnim, atât scriitori, cât şi editori. În inima vieţii.

Încep să cedez.

Mă doare burta, mă doare ficatul, mă dor picioarele, transpir cu picături mari, iar chiloţii care au costat *** de lovele îmi intră în fund.

Grozav tablou. N-am ce zice.

Mă rătăcesc, nu scrie nicăieri numele străzii, sunt galerii de artă africană în toate părţile şi nimic nu seamănă mai mult cu o mască africană decât o altă mască africană. Încep să urăsc arta africană.

Până la urmă găsesc.

Trebuie să aştept.

Cred că o să leşin, respir cum ne-au învăţat pentru naştere. Hai… cal… mea… ză… -te…

Stai dreaptă. Observă. Întotdeauna poate fi util. Inspiră. Expiră.

— Vă simţiţi bine?

— Ăăă… da, da… mi-e bine.

— *Domnul* a plecat la o întâlnire, dar nu o să mai stea mult, n-ar trebui să întârzie…

— …

— Doriţi o cafea?

— Nu, mulţumesc. (Hei, Roboţico, nu vezi că-mi vine să vărs? Ajută-mă, Roboţico, dă-mi o palmă, o găleată cu apă, un lighean, un Spasfon, un pahar de cola rece… orice. Te implor.)

Un zâmbet. Îmi zâmbeşte.

*

În realitate, era vorba de pură curiozitate. Nimic mai mult.

Voia să mă vadă. Voia să vadă ce faţă am. Cu ce semăn.

Atâta tot.

Nu o să mai povestesc întâlnirea. Acum îmi îngrijesc eczema cu un gudron aproape pur şi nu e cazul să mai adaug nimic având în vedere culoarea. Aşa că nu mai povestesc nimic.

Ei bine, fie, puţin: la un moment dat, motanul (pentru mai multe detalii a se vedea Lucifer în *Cenuşăreasa*), care-l privea pe şoarece zbătându-se în

ghearele lui, motanul care se distra „… ce provincială e, totuşi…“, motanul ăsta care trăgea de timp a debitat într-un sfârşit:

— Uitaţi ce este, nu trec peste faptul că în manuscrisul dumneavoastră sunt lucruri interesante, că aveţi un anumit stil, dar (apoi urmează o serie de consideraţii despre oamenii care scriu, în general, şi despre dificultatea meseriei de editor, în particular)… nu putem, în stadiul actual al lucrurilor şi din motive pe care le înţelegeţi cu uşurinţă, să vă publicăm manuscrisul. Dar, în schimb, ţin să vă urmăresc îndeaproape munca şi să ştiţi că-i voi acorda întotdeauna cea mai mare atenţie. Cam asta e tot.

Asta e tot.

Fir-ar să fie.

Rămân aşezată. Nu mai e nimic de spus.

Se ridică (gesturi ample şi superbe), se îndreaptă spre mine, dă să-mi strângă mâna… Nevăzând nici o reacţie din partea mea, îmi întinde mâna… Nevăzând nici o reacţie din partea mea, îmi ia mâna în mâna lui… Nevăzând nici o…

— Ce se întâmplă? Haideţi, nu fiţi aşa supărată, ştiţi, e rarisim să fii publicat de la primul manuscris. Ştiţi, am încredere în dumneavoastră. Simt că o să facem lucruri mari împreună. Şi chiar nu vă ascund, contez pe dumneavoastră.

Hei, opreşte-ţi carul, Ben-Hur. Vezi doar că sunt înţepenită.

— Uitaţi ce e, îmi pare foarte rău. Nu ştiu ce mi s-a întâmplat, dar nu pot să mă ridic. E ca şi cum nu mai am putere deloc. E o tâmpenie.

— Vi se întâmplă des?

— Nu. E prima dată.

— Sunteţi bolnavă?

— Nu. În fine, puţin, dar e vorba de altceva.

— Mişcaţi degetele să văd.

— Nu reuşesc.

— Sunteţi sigură???

— Păi… da.

Lung schimb de priviri contrariate.

— (enervat) O faceţi dinadins sau ce?

— (foarte enervată) Bineînţeles că nu, ce vă închipuiţi!!!

— Vreţi să chem un doctor?

— Nu, nu, o să treacă.

— Da, ştiţi, problema e că mai am şi alte întâlniri… Nu puteţi să rămâneţi aici.

— …

— Mai încercaţi.

— Nimic.

— Dar ce e prostia asta!

— Nu ştiu… ce vreţi să vă spun?… Poate e o criză de artroză sau ceva, din cauza unei emoţii prea puternice.

— Dacă vă spun: „Bine, fie, vă editez…“ vă ridicaţi?

— Sigur că nu. Drept cine mă luaţi? Par chiar aşa de cretină?

— Nu, dar dacă vreau într-adevăr să vă public?

— În primul rând că nu v-aş crede… dar ia staţi puţin, doar n-am venit să vă cer mila, sunt paralizată, înţelegeţi diferenţa?

— (scărpinându-şi mutra cu mâinile fine) Şi asta trebuia să mi se întâmple tocmai mie, Dumnezeule…

— …

— (uitându-se la ceas) Ascultaţi, deocamdată o să vă mut de aici, fiindcă am neapărat nevoie de birou…

Şi deodată mă simt împinsă în hol, ca şi cum aş fi fost într-un scaun cu rotile, numai că nu eram în aşa ceva, ceea ce pentru el era probabil o diferenţă uriaşă… mă aşez mai bine în fotoliu.

Ţi-o iei, prietene. Ţi-o iei.

*

— Acum vreţi o cafea?

— Da. Cu plăcere. Sunteţi drăguţă.

— Sunteţi sigură că nu vreţi să chem un medic?

— Nu, nu, mulţumesc. O să-mi treacă, aşa cum a venit.

— Sunteţi prea încordată.

— Ştiu.

Roboţica n-a avut niciodată post-it-ul roz lipit pe telefon. A fost drăguţă cu mine data trecută pentru că într-adevăr *este* o fată drăguţă.

Nu am pierdut chiar totul astăzi.

E adevărat. Nu avem prea des ocazia să ne uităm pentru mult timp la o fată ca ea.

Îmi place vocea ei.

Din când în când, îmi face mici semne, ca să mă simt mai puţin singură.

Şi apoi calculatoarele au tăcut, roboţii telefoanelor au început să funcţioneze, lămpile s-au stins şi locurile s-au golit.

Îi vedeam pe toţi cum pleacă, unul câte unul, şi toţi credeau că stăteam acolo fiindcă aveam întâlnire. Mie-mi spui?

În sfârşit, Barbă-Albastră a ieşit din peştera lui de torturat scriitoraşi.

— Sunteţi tot aici?

— …

— Dar ce vreţi să fac cu dumneavoastră?

— Nu ştiu.

— Atunci ştiu eu. O să chem salvarea sau pompierii şi ei or să vă scoată de-aici în următoarele cinci minute! Sper totuşi că nu aveţi de gând să dormiţi aici.

— Nu, nu chemaţi pe nimeni, vă rog… O să fie bine… Simt asta…

— Desigur, dar trebuie să închid, sper că înţelegeţi, nu-i aşa?

— Duceţi-mă pe trotuar.

Îţi închipui că nu m-a coborât el. A strigat doi paznici care erau prin zonă. Doi tipi mari şi frumoşi, sclavi tatuaţi pentru lectica mea.

Au apucat fiecare de un mâner şi m-au depus cu delicateţe în faţa clădirii.

Prea drăguţi.

Ex-viitorul meu editor, acest bărbat delicat care contează pe mine pentru viitor, m-a salutat cu toată graţia.

S-a îndepărtat, întorcându-se de mai multe ori, scuturând capul ca pentru a se trezi dintr-un vis urât în care nu credea cu adevărat.

Cel puţin, o să aibă ce povesti la cină.

Soţia va fi fericită. Nu o să-i împuie capul şi în seara asta cu criza de la editură.

*

Pentru prima oară pe ziua de azi, mă simţeam bine.

Mă uitam la picolii de la restaurantul din faţă, care se agitau în jurul feţelor de masă, erau foarte stilaţi (ca povestirile mele, mă gândeam eu, în glumă) mai ales unul dintre ei, pe care-l fixam cu insistenţă.

Exact genul de *french garçon de café*, care dă cu totul peste cap sistemul hormonal al americancelor grăsane în Reebok.

Am fumat o ţigară absolut minunată, pufăind uşor şi uitându-mă la trecători.

Aproape fericirea (cu excepţia câtorva detalii, printre care prezenţa unui ceas public în dreapta mea care duhnea a pipi de câine).

Cât oi fi stat acolo să-mi contemplu dezastrul?

Nu ştiu.

Restaurantul era aproape plin şi se puteau vedea cupluri stând la masă, râzând în timp ce beau vin roşu.

Nu puteam să nu mă gândesc:

… poate că într-o altă viaţă, editorul meu m-ar fi adus să mănânc aici „fiindcă e practic“, m-ar fi făcut să râd şi mi-ar fi propus un vin mult mai bun decât acel Côteaux de Provence… m-ar fi zorit să termin romanul ăsta „incredibil de matur pentru o tânără de vârsta dumneavoastră…“ Apoi m-ar fi luat de braţ şi m-ar fi condus la o staţie de taxiuri. M-ar fi vrăjit puţin…

… într-o altă viaţă, cu siguranţă.

*

Bine, bine… nu s-a terminat totul, Marguerite, dar am de călcat rufele care mă aşteaptă acasă…

M-am ridicat dintr-odată şi m-am dus spre o tânără splendidă aşezată pe soclul unei statui a lui Auguste Comte.

Priviţi-o.

Frumoasă, senzuală, rasată, cu picioare ireproşabile şi glezne foarte fine, nasul ridicat, fruntea bombată, alură războinică şi mândră.

Acoperită cu sfori şi tatuaje.

Buzele şi unghiile pictate în negru.

O fată uluitoare.

Arunca din când în când priviri enervate spre strada alăturată. Cred că îi întârzia iubitul.

I-am întins manuscrisul:

— Poftim, i-am spus, un cadou. Ca să vă pară timpul mai scurt.

Cred că mi-a mulţumit, dar nu sunt sigură, fiindcă nu era franţuzoaică!… Încurcată de acest mic detaliu, era să-mi iau înapoi minunatul dar… în definitiv, la ce bun, mi-am spus îndepărtându-mă; eram mai degrabă mulţumită.

Manuscrisul meu se afla de azi înainte în mâinile celei mai frumoase fete din lume.

Asta mă consola.

Puţin.

1. Joc de cuvinte produs de confuzia *nouvelles* –„noutăţi“ şi *nouvelles* – „nuvele“, „povestiri“ (fr.) (n. trad.).